

Giới thiệu Sếp Tôi Là Bạn Học

Định mệnh sắp xếp khiến năm cô 18 tuổi được ngồi cùng bàn với tên ác ma thiên tài, đều cang.

Sáu năm sau khi cô chạy khỏi quá khứ khủng khiếp thì nó lại cang ghi sâu trong lòng cô khiến cô cang thêm xấu hổ.

“Trần Lam Châu, cô nghĩ là mình trốn được tôi cả đời à, bạn học thân mến!” – Lư Thái Phong gương mặt điềm tĩnh, khóe miệng vẽ nên một nét cười đáng sợ, đẹp đến tàn nhẫn.

Quả thật trái đất hình tròn, cuộc đời cô đến đây coi như chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trở về

Những tia nắng sáng yếu ớt bắt đầu len lỏi vào căn phòng sang trọng và rộng lớn. Tấm rèm cửa khua nhẹ nhàng như đang lướt sóng bởi những con gió nhẹ nhẹ. Hòa lẫn vào không gian ấy là mùi hương rất quen thuộc của một người, đúng là mùi hương đó, thế nhưng Lam Châu rõ là đang ở nhà mình mà, đang trên chiếc giường thân yêu của mình mà, tại sao lại có cái mùi hương kỳ lạ này.

Khẽ cựa mình, dụi mắt, chiếc chăn hôm nay kỳ lạ thay, cô cựa mình nhưng bị bật lại và không di chuyển cơ thể được, chuyện gì vậy.

“AAA” rất nhanh để kịp thời tự bịt miệng mình lại trước khi cái tên con trai đang cuộn tròn trong cùng một chiếc chăn với cô tỉnh giấc, gương mặt gầy gù của cậu ta cũng đẹp đến nao lòng, hàng lông mày khẽ nhíu lại khó chịu vì âm thanh phá đám vừa rồi.

-“Chuyện gì vừa diễn ra vậy, đây là đâu, không phải nhà mình, tên này sao lại nằm ở đây, trên cùng một chiếc giường, và...hình như không mặc gì cả” Lam Châu gần như chết lâm sàng khi phát hiện tình trạng hiện tại, kẻ thù không đội trời chung của cô, Lư Thái Phong đang nằm ngủ ngon lành bên cạnh và bản thân mình cũng không hề mặc gì.

Cố gắng nhớ lại mọi chuyện, nhưng đầu cô đau quá, cổ họng khô khốc đến mức có thể không nói chuyện được. Tự tát mấy phát vào mặt, cô nằm xuống nhắm mắt lại và mở mắt ra với hy vọng đây chỉ là một giấc mơ khủng khiếp. Thế nhưng làm cả chục lần cũng không thể thay đổi được gì, càng không thể nhớ ra nguyên nhân cho việc tên ác ma bên cạnh có thể đã cướp đi đời con gái của mình.

18 năm gìn giữ, trong một đêm đã mất hết tất cả rồi sao, đời cô đen thối, đã vậy lại là cái tên cô từng thề sẽ không bao giờ có bất kỳ thứ tình cảm nào, nếu không đời này sẽ không lấy được chồng.

-“Phải trốn đi trước khi cậu ta tỉnh giấc” Lam Châu thậm chí còn muốn đá cho cái tên còn đang say ngủ như chết kia một cái và bắt chịu trách nhiệm cho chuyện này, thế nhưng nghĩ tới viễn cảnh cậu ta nhìn thấy bộ dạng của cô lúc này, không một mảnh vải che thân, xấu hổ, nhục nhã, sĩ diện không cho phép cô để lộ chuyện này ra ngoài, Nghiệt ngã, cô rất ghét tên này, nhất định không muốn lấy cậu ta, tên ác ma bạn cùng bàn chuyên gia bắt nạt và hành hạ cô, làm đời học sinh của cô bớt đi màu hồng.

Chạy trước đã, dù gì vài ngày nữa cậu ta cũng đã đi du học, chắc chắn sẽ không biết chuyện gì đâu, đúng vậy, đừng bao giờ gặp lại tên khốn này nữa.

...

Lam Châu vừa thoát ra một cơn ác mộng.

Đây không phải lần đầu tiên cô mơ thấy, mà đã 6 năm trôi qua, chưa bao giờ cô quên được cái buổi sáng nghịch cảnh đó, cảnh tượng nhục nhã phải âm thầm bỏ trốn và chẳng bao giờ dám đi học lớp, mặc dù chắc chưa ai biết chuyện đáng xấu hổ này.

Nghi lam đã hai hôm, Lam Châu lười biếng thậm chí còn chẳng chịu rời khỏi phòng ngủ. Con sốt đã hạ, thế nhưng toàn cơ thể cô như không còn chút sức lực nào khi vừa trải qua một trận ốm nặng.

Nhiệt độ hiện tại ngoài kia có thể thiếu sót một con heo, ấy thế mà cuộn tròn trong chăn, bật điều hòa và xem tạp chí thì đời cô còn gì bằng. Cũng lâu lắm rồi mới có một kỳ nghỉ thật sự, mặc dù là nghỉ ốm, thế nhưng cũng nên tranh thủ mà hưởng thụ khoảng thời gian ngắn ngủi hiếm hoi này.

Bàn tay thon dài trắng mịn của cô khẽ lật qua một trang mới trên cuốn tạp chí số mới nhất. Đập thẳng vào mắt cô là hình ảnh một người con trai đẹp đến mê người, “Hoàn hảo đến thế cơ à?” Bình thường cô cũng chẳng thuộc diện hảo sắc đến mờ mắt, nhưng người này thực sự khiến cô phải mất tròn mắt dẹt vì quá hoàn mỹ khi được xếp hẳn trong top những người tài giỏi dưới 30 tuổi khi chỉ mới 24 tuổi.

-“Khoan đã!” – Như có một tia điện vừa chích vào ngay sống lưng, Lam Châu tung người ra khỏi chăn, ngồi bật dậy miệng lắp bắp đánh vần cái tên mà chắc chắn cả đời này cô không thể quên dù rất muốn tẩy não –“Lư Thái Phong, năm 3 trường trung học, chẳng lẽ là cậu ta...”

Lắc đầu nguầy nguậy và tự tát liên tục vào má mình đến đỏ hừng chi để chắc chắn là không nằm mơ, cậu bạn ngồi cùng bàn, tên ác ma đầu cán, không có nhân tính lẫn tình người sẽ trở về sau 6 năm du học tại Mỹ.

-“Tên khốn đó, ở nước ngoài điều kiện tốt như thế tại sao không nhập cư bên đó luôn đi, về đây làm gì?” Vàng trán bắt đầu lại lấm tấm mồ hôi lạnh, Lam Châu đưa tay khẽ vuốt trán mình và hét toáng lên “Mẹ ơi, con sốt lại nữa rồi”

Chuyến bay của hãng hàng không tốt nhất nước vừa đáp xuống.

Thân hình cao lớn trong bộ đồ đơn giản, quần tây áo sơ mi trắng, kính râm che gần nửa mặt, thể nhưng cũng không thể tránh khỏi bị nhận ra với những ánh mắt hết sức tình cảm của các cô tiếp viên.

Lưu Thái Phong, anh di chuyển thật nhanh ra khỏi sân bay trước khi những chiếc điện thoại định giờ lên và chụp ảnh.

Phía trước là một vị tài xế trong bộ vest đen, kính cận cúi chào và mở cửa xe cho anh. Một trong những chiếc xe hàng xịn thuộc dạng hiếm hoi trong nước.

-“Mời cậu, chủ tịch đang chờ” Anh tài xế trở lại vị trí của mình sau khi cất hành lý cho Thái Phong. Chiếc xe rời khỏi sân bay quốc tế, và lao nhanh trên đường.

Tháo kính mát ra, khoe miệng Thái Phong vẽ nên một nét cười bí ẩn. Khẽ lướt trên màn hình điện thoại, hình ảnh một nữ MC nổi tiếng với thân hình xinh đẹp động lòng người thật khiến anh mê đắm. Thế nhưng lần trở về này, không phải chỉ để chinh phục lại trái tim Yến San, mà còn muốn lật tung cái nước này lên để tìm một cô gái khác nữa vì đã phá nát buổi tiệc của cậu năm ấy chỉ vì vào nhầm phòng.

-“Bạn học, tôi nhất định sẽ đuổi cùng giết tận”

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Năm cuối trung học (P1)

Lưu Thái Phong một công tử thứ thiệt, một thiên tài toán học nổi tiếng nhất trường, bên cạnh cậu ta có hàng trăm nữ sinh yêu mến và ngưỡng mộ. Ấy vậy mà đáp lại những tình cảm đó chỉ là những cái nhìn hết sức coi thường và khinh bỉ. Tên máu lạnh có gương mặt gây thương nhớ đó vừa bị từ chối tình cảm bởi một cô chị lớp trên, mỹ nhân xinh đẹp nhất trường Phùng Yến San.

- “Cái gì?” – Đôi mắt đen láy của Ngọc Ân mở to hết sức có thể, gương mặt không giấu nổi sự bất ngờ với sự việc Lam Châu vừa tiết lộ - “Thái Phong bị từ chối, cậu có nghe lầm không vậy, nghe như hải a”

Lam Châu thờ dài, cô biết thể nào lời cô nói Ngọc Ân chắc chắn sẽ bác bỏ và không tin, thế nhưng đó hoàn toàn là sự thật, lễ tổng kết năm học vừa rồi, chính mắt cô đã chứng kiến cảnh tượng một nam một nữ ở khuôn viên sau trường, mặc dù không phải muốn nghe lén, nhưng chỉ là vô tình đi tìm nơi vắng vẻ để nghe điện thoại vì sân trường quá ồn ào.

- “Mặc kệ cậu đấy, không tin thì thôi” – Lam Châu phẩy tay, và bước đi đến quầy tính tiền “Tin hay không thì cũng phải giữ bí mật tuyệt đối, hiểu chưa”

Lam Châu thừa biết tính của cô bạn thân Ngọc Ân, mồm miệng hay sơ hở, không nhắc trước kéo lại phụng ra cho mấy đứa khác trong trường biết chuyện, kiểu gì cô cũng sẽ bị Thái Phong đào hố chôn sống vì hôm ấy cậu ta đã bắt gặp cô.

...

Kết thúc kỳ nghỉ hè chóng vánh, những tưởng mọi chuyện đã được chôn vùi vào quên lãng, ấy vậy mà chẳng biết rò rỉ thông tin từ ai mà chuyện Thái Phong bị Yến San khước từ đã lan tỏa rất nhanh lẫn trong và ngoài trường. Đừng nói tới nữa, Lam Châu đang tìm đủ lý do chính đáng để được chuyển trường hoặc có cách tự sát nào mà ít đau đớn nhất.

Khó rồi, cái gương mặt đang hừng hừng lửa giận của Thái Phong đang tiến đến gần, trên hàng lang đối diện. Cơ thể Lam Châu đang dần đóng băng và chuẩn bị tan chảy.

-“Trần Lam Châu, tôi đã cảnh cáo cô rồi, gan cô cũng to quá, liệu mà chọn cho mình ngày chết nào cho mọi người dễ nhớ đi” – Tên sát nhân.

-“Trần Lam Châu, tôi mà điên lên là cô biết hậu quả như thế nào rồi chứ” – Tên ác ma máu lạnh.

- “Trần Lam Châu, cô làm tôi mất mặt, tôi nên xử lý cô như thế nào đây? Nếu mỗi cô gái thích tôi sẽ nhờ cô một cọng tóc, vậy liệu cô còn đủ tóc để cột

không” – Tên khôn không có tình người.

Giây phút đó, giây phút Thái Phong lướt nhẹ qua chỗ cô đang đứng, không hề có bất kỳ phản ứng gay gắt nào, không hề có câu mắng chửi nào, tất cả chỉ do cô tự tưởng tượng ra thôi.

-“Đau tim chết mất” – Lam Châu vuốt ngực, thở phào khi cái bóng đáng cao to của Thái Phong đã khuất dần sau dãy hành lang phòng học, có lẽ cậu ta đang muốn đến khu vực các dãy phòng của Ban giám hiệu trường.

Khóe miệng Thái Phong nhếch lên, ánh mắt màu xám tro tuyệt đẹp khẽ híp lại, hơi nghiêng đầu về phía sau, nơi cô gái đang thở phào vì vừa vượt qua chuyện gì đó.

-“Để tôi xem cô còn có thể thở thoải mái bao lâu nữa”

...

Năm cuối trung học, vẫn như mọi năm, số lượng thành viên trong lớp không có sự thay đổi nhiều, duy nhất chỉ có một trường hợp chuyển trường. Lam Châu thở dài, cô bạn thân Ngọc Ân chuyển đi vì điều kiện gia đình, Trước khi đi rõ là đã để lại cho cô một món quà chia tay hết sức tình cảm, đó là chuyện lờ mờ để lộ bí mật kinh hoàng kia.

- “Lớp chúng ta sẽ có thêm một bạn mới, chuyển từ lớp khác qua, chắc cũng đã biết nhau trước đó rồi, nên giúp bạn hòa nhập nhé”

Lam Châu lần nữa cảm nhận được cái chết đang đến rất cận kề, kẻ đáng sợ mang danh bạn mới kia, đang đứng trước lớp, và mặt không mấy thiện cảm nhìn thẳng về phía cô.

Giáo viên có lẽ đặc biệt ưu ái Thái Phong, cô để cậu tự lựa chọn chỗ ngồi phù hợp. Nhưng khổ nỗi cái lớp đã đủ số lượng thành viên thì đâu còn chỗ trống nào ngoài vị trí bên cạnh Lam Châu.

Hông bét, thanh xuân cô ngán lại rồi.

-“Chào cậu” – Lam Châu cố gắng tự nhiên hết sức, đưa tay ra phía trước nhưng đáp lại cô chỉ là cái nhìn hết sức lạnh lùng của Thái Phong.

“Tiêu rồi, cách trả thù này còn ác độc hơn”

Mỗi hơi lạnh toát ra khắp người, hơn ai hết Lam Châu là người biết rõ Thái Phong gē gớm như thế nào khi chưa một ai dám ngồi cạnh cậu ta 2 năm qua. Đúng hơn là không một ai được phép đến gần.

Đã một tuần trôi qua, vẫn chưa có động thái trả thù nào của Thái Phong, thay vào đó là một cậu bạn cùng bàn học siêu đỉnh các môn tự nhiên, cậu ấy đúng thiên tài toán học, tất cả bài tập được giải quyết rất nhanh gọn.

Chưa kể, lại còn nhiều lần nhắc bài cho Lam Châu. Đáng sợ thật, rốt cuộc Thái Long đang toan tính điều gì.

Cánh tay Lam Châu bất chợt giơ lên một cách không hề tự nhiên đúng hơn là bị tác động bởi ai khác khi giáo viên vừa viết đề bài toán.

-“Mời em”

Thái Phong cười đất đá, ung dung ngồi bên cạnh nghe Lam Châu lạy lục, van xin để được chỉ bài lên bảng chép. Toán học là môn sở trường của Thái Phong, nhưng ngược lại là môn Lam Châu học dốt nhất.

Kết quả của việc xuống nước hèn hạ để xin chép bài, Lam Châu cũng bình an vượt qua được tiết toán vừa rồi mà không phải bị điểm mặt bởi giáo viên.

-“Cô đúng là hiện thân của đầu đất” Thái Phong chẹp miệng lắc đầu nhìn hành trình vượt qua tiết toán đầy gian nan của Lam Châu, cậu chưa đủ hả hê lắm.

Mặc kệ lời xỉ nhục của Thái Phong, miễn sao không phải ăn thêm con số 0 nào là chấp nhận được hết.

-“Albert Einstein là ai vậy?”- Lam Châu nhướn mày, nhìn cái dòng chữ duy nhất trong quyển vở hầu như không hề có chữ nào của Thái Phong, cậu chưa bao giờ có ý định sẽ chép bài giảng.

-“Cô đoán thử xem?” – Một câu hỏi rất đánh đố lẫn xúc phạm người có IQ thấp như Lam Châu. Biết vậy không nên hỏi mấy tên thiên tài này.

-“Là diễn viên Hollywood rất nổi tiếng sao?” – Lam Châu nghi ngờ khả năng này là rất lớn.

Đáp lại Lam Châu là thái độ hết sức thông cảm của Thái Phong.

-“Tốt nhất đừng nói thêm gì, không thì biết đâu tí nữa Pytago trong mắt cô lại trở thành Idol Kpop nào đó chẳng hạn” Thái Phong không ngờ cậu lại nghĩ ra ý định trả thù cô ngốc này bằng cách xin chuyển lớp, kẻ mà Hiệu trưởng mà nghe cô ấy phát ngôn như này chắc hỏ thẹn mà xin từ chức mất.

-“Cô đi mua đồ ăn cho tôi đi” – Thái Phong cầu nài, vì sự chậm trễ của Lam Châu.

-“Tại sao? Tôi đâu phải người giúp việc của cậu, sao cứ liên tục sai bảo”

-“Thế cô không định báo đáp tôi vụ nhắc bài lúc này sao?”- Thái Phong cười đều, gương mặt gang thép dúi dúi vào hộp bút của cô -“Chưa kể còn có ý định tàng trữ tư liệu cấm để quay bài kiểm tra tiết kế tiếp”

Hừ! Tên khốn kiếp này tinh mắt thật, rõ ràng Lam Châu đã chuẩn bị rất bí mật mà cũng bị cậu ta phát hiện. Trời thì đang mưa rất to, không hề có chiếc ô nào, cô đành đội mưa đi mua đồ ăn cho tên ác ma đó.

Đời cô mở đầu bằng những cách trả thù vật vãnh hết sức trẻ con, nhưng Thái Phong chưa hề có biểu hiện sẽ tha thứ hoặc bỏ qua cho lần vạ miệng của Lam Châu.

Kết quả là tiết kiểm tra vật lý hôm đó, hăng say chép bài giải của Thái Phong, mà quên mất là 2 đề thoát nhìn rất giống nhau nhưng chỉ khác vài số liệu. Tên hắc ám độc ác rõ đã nhận ra ngay từ đầu, nhưng vẫn cố tình để cô chép. Đi tổng cả bài, đã vậy còn mang tiếng xấu copy người khác.

Một cái dấu phẩy rất lớn trong đời học sinh.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Năm cuối trung học (P2)

Vóc dáng nhỏ nhắn của Lam Châu phóng như bay trên hành lang, vốn dĩ chẳng đến mức đi học muộn, thế nhưng vì cái yêu cầu đáng ghét của Thái Phong “Sáng nay tôi muốn ăn bánh bao”.

Cái con người này, càng ngày càng quá đáng ra mặt, ranh mãnh bắt thóp điểm yếu của Lam Châu rồi lấy nó ra làm cái cớ để uy hiếp.

Chỉ cần thêm vài phút nữa thôi là đã kịp giờ học, nhưng cuộc đời Lam Châu vốn đâu có suôn sẻ như người ta. Phía trước cô bây giờ là cái vại cô gái đang chặn ngay lối cầu thang.

Không khó để nhận ra là bọn con gái hâm mộ tên Thái Phong. Giờ thi tiêu rồi, chắc dạo này thấy Thái Phong đặc biệt sai vặt cô nên tìm đến gây sự sao.

-“Chị là bạn cùng lớp của Lưu Thái Phong?” – Một cô bé lớp dưới hỏi Lam Châu, khuôn mặt hình như chẳng thể hiện vẻ ghen ghét hay sẽ cảnh cáo cô tránh xa như mấy kiểu trong phim.

-“À ừm...” – Lam Châu chẳng biết phải nói gì cho dễ nghe, đúng hơn là giảm bớt rủi ro nhất cho mình – “Đúng là bạn cùng lớp, nhưng ngoài ra không có bất cứ mối quan hệ thân thiết nào khác”

Tốt nhất là nên thủ thật trước khi mấy cảnh bị đánh đến bầm mắt sưng mắt vì gần gũi với Thái Phong tái diễn, đời cô coi như phế.

- “Tụi em biết mà, nhìn chị bình thường như thế chắc chắn không phải là đối thủ phải dè chừng” – Một cô gái khác lên tiếng.

Cô gái nói rất đúng, nhưng đâu cần thiết phải hạ thấp Lam Châu đến mức như thế, dù sao thì cô cũng đâu có ý định gì với tên ác ma kia.

- “Cái này nhờ chị, sáng nay bọn em nghe nói anh ấy muốn ăn bánh bao”

Có ai hình dung ra viễn cảnh này chưa? Cứ ngỡ sẽ bị dẫn cho một trận lên bờ xuống ruộng, hoặc đại loại túm tóc tát cho vài phát, thế nhưng mọi chuyện hoàn toàn khác. Lam Châu cười khò và trở về lớp cho kịp giờ học.

Đặt xuống trước mặt Thái Phong, hơn chục cái bánh bao các loại. Quá bất lực trước sự nhờ vả của đám nữ sinh, Lam Châu buộc lòng phải tha hết chỗ đồ ăn này về lớp.

-“Trong mắt cô tôi là con heo đó hả?” – Gương mặt Thái Phong như có khói trên đầu, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, cậu bình thản ra lệnh -“Chỗ này, nhờ cô nhé”

- “Cậu điên hả, tôi ăn hết chỗ này khác nào tự sát” – Lam Châu lắc đầu đẩy ngược chỗ bánh bao lại phía Thái Phong -“Làm gì cho cậu cũng được, đừng bắt tôi ăn, tôi đủ số kg phù hợp với chiều cao rồi”

Chưa vội đáp, Thái Phong nheo miệng cười, nụ cười đẹp đến tàn nhẫn nhưng không kém phần đều cán. Bàn tay cậu ta đang chỉ lên bảng, dòng chữ rất rõ ràng để Lam Châu nhận ra đây là tiết tự học, với đóng bài tập vừa được lớp trưởng phân phát. Cuối tiết phải nộp lại để lấy điểm.

-“Ăn hết một cái, tôi cho chép một bài” – Từng câu từng chữ rất rõ ràng được buông ra từ miệng Thái Phong, làm người học dốt như Lam Châu khó lòng mà từ chối.

Lam Châu nước mắt lưng tròng nhìn hàng chục bài toán khó in rõ ràng trên giấy. Tên Thái Phong này, còn cách nào trả thù tàn khốc hơn không. Ăn hết chỗ bánh bao đó, thì đi hấp cô luôn là được. Thà bị đánh biết đâu còn dễ chịu hơn là chết vì bội thực.

Kể từ nay, bánh bao chính thức bị cô liệt vào hàng những món ăn kinh dị.

...

Lưu Thái Phong hả hê ung dung ngồi đợi sẵn ngoài hành lang, việc thu gom đồ đạc cho cậu đã có người làm tất.

Hàn Thiên Duyệt bước đến, cậu là bạn thân của Thái Phong thờ còn học cùng lớp, một thiên tài bơi lội, một báu vật hiếm có khi đã dành được rất nhiều huy chương về cho quốc gia.

- “Đạo này tâm trạng cậu tốt lên quá nhỉ, quên chuyện kia rồi hả?”

Không khó để nhận ra tâm trạng của Thái Phong, ngoài Thiên Duyệt ra, chắc chẳng ai có thể đoán được hành tung của cậu bạn.

- “Cũng tạm tạm”

Thái Phong nhún vai, ánh mắt vẫn không rời khỏi cô gái đang chặt vật vác balo của cậu.

- “Cậu quá ác, hành hạ người ta lâu như thế vẫn chưa chịu buông tha”

Ý định giúp đỡ của Thiên Duyệt đã bị Thái Phong kịp thời ngăn lại, cái nhún mày không đồng tình của cậu đã làm Thiên Duyệt từ bỏ ý định, vốn dĩ cậu rất ga-lăng với con gái.

- “Tìm đối tượng khác mà thể hiện đi” - Thái Phong chắc chắn sẽ không để Thiên Duyệt kịp hiểu lầm và suy diễn câu nói của cậu theo hướng khác- “Ý tôi là cô ta vốn dĩ rất khỏe”

Gương mặt Lam Châu phùng phùng lửa giận, vác cái balo to tướng của tên Thái Phong ra ngoài, lần này nhất định phải làm cho ra lẽ.

- “Rõ ràng hôm nay học có 2 tiết, cậu cố tình mang hết sách đủ cho cả tuần”

- “Bị cô phát hiện rồi, kẻ mà được ngồi gần tôi nên thông minh lên thấy rõ” - Thái Phong vỗ tay tán thưởng, gương mặt Lam Châu ửng đỏ lên vì giận, càng làm cậu hả dạ.

- “Tôi không trâu bò như vậy đâu, vác balo cho cậu á, mơ đi”

Lần đầu tiên Lam Châu dám phản kháng, cuối cùng cũng có một cuộc khởi nghĩa sau bấy lâu sống cảnh nô lệ, nhưng kiểu gì cũng sẽ bị Thái Phong đàn áp trở lại.

- “Cô đừng nói vậy, nói về cân nặng của cô thì xúc phạm con bò, về sức lực thì đang đề cao con trâu quá rồi” – Cười lớn.

Đúng là một lần trót đại vạ miệng, ăn hành cả đời quả không sai. Định sẽ không nhin Thái Phong nữa, nhưng quên mất sự xuất hiện của Thiên Duyệt này giờ. Lam Châu lập tức biểu hiện khác lạ, có chút e dè, có chút bối rối, nhưng không thể qua mắt Thái Phong.

...

Lớp học ngoại khóa.

Bơi lội, chỉ có cách này mới có thể tiếp cận được người mình ngưỡng mộ bấy lâu. Lam Châu đã chuẩn bị sẵn sàng cho chiến dịch tán đổ người thương. Thế nhưng cái vật cản lớn nhất của cô không phải một đồng con gái ngoài kia cũng đăng ký khóa học này, mà là cái tên Thái Phong đang hiện ngang ngời trò chuyện với Thiên Duyệt trên dãy ghế phía trước hồ bơi lớn.

“Chắc là đang nói xấu mình” cái giả thiết này là hoàn toàn có khả năng khi mà Thái Phong vừa nói gì đó vừa nhìn về phía Lam Châu cười rất gian xảo, niềm hy vọng nhỏ nhoi lúc này của Lam Châu là mong cho Thiên Duyệt tỉnh táo để không bị những lời bịa đặt kia làm ảnh hưởng hình tượng của cô.

- “Cô lè mề quá, đi thay đồ thôi mà cũng lâu lắc, nước của tôi đâu?”

“Cái tên đáng ghét, đến cả nước uống cũng đợi tôi dâng tận miệng” Lam Châu hậm hực vì trước mắt Thiên Duyệt, cô chẳng khác nào người ở của Thái Phong, xấu hổ tột cùng.

- “Thôi tôi đi trước, gấp lại 2 người sau nhé” – Thiên Duyệt vẫy tay rời đi khi giáo viên lớp bơi vừa gọi cậu ta ra giúp đỡ.

Tốt nhất là nên biểu hiện tốt trước Thiên Duyệt, ánh mắt của Lam Châu rõ ràng không rời cho đến khi bóng lưng Thiên Duyệt khuất sau cánh cửa.

- “Cô háo sắc đến thế là cùng” – Thái Phong bên cạnh mĩa mai cô liên tục, chưa kể cái ánh nhìn hết sức dâm chiêu tới bộ dạng của cô – “Từ nhỏ đến lớn, chắc cô sử dụng mỗi bộ đồ bơi này thôi hả?”

-“Ý cậu là sao?” – Lam Châu nhú mồm, hơi khó chịu vì cái nhìn dò xét của Thái Phong, mặc dù bộ đồ bơi này là rất kín đáo, không quá hở hang nhưng cũng để lộ da thịt và đường cong cơ thể.

- “Nhìn cô trước sau như một ấy, cần gì phải mua đồ lớn hơn”

Một câu nói xúc phạm lòng tự tôn của con gái quá đỗi trầm trọng. Ngay giây phút này đây, Trần Lam Châu đã tuyên thệ nếu cô có bất kỳ tình cảm nào với tên con trai này, đời cô sẽ không lấy được chồng.

Về phía Thái Phong, chọc tức được cô bạn ngọc, tâm trạng cậu tốt hẳn lên, chưa biết từ khi nào, thấy mỗi ngày đi học, cũng không đến nỗi nhàm chán như trước kia.

...

Nhất cự ly nhì tốc độ.

Kế hoạch tiếp cận Thiên Duy được Lam Châu kỳ công chuẩn bị, thế nhưng mỗi khi sắp đạt được mục đích lại gặp phải vấn đề.

1. Cát công chuẩn bị com hộp cho Thiên Duy, đó như lời cảm ơn vì sự giúp đỡ rất nhiệt tình của cậu ở lớp học bơi dành cho cô.

Kết quả hôm nay Thiên Duy nghỉ học, hộp com rơi vào tay tên Thái Phong chiết tiết, không những ăn chưa còn si và thậm tệ.

-“Com thì chưa chín tới, đồ ăn thì không vừa miệng, thịt bò thì dai, nước chấm thì quá tệ...”

Cái tên không biết liêm sỉ này, thật muốn đá cậu ta một phát rớt lầu, lời nói một đàng, hành động một nẻo, ăn hết sạch mà vẫn liên tục chê bai.

2. Hình ảnh trong mắt Thiên Duy, phải là một cô gái chính chu, gọn gàng và sạch sẽ.

-“Cẩn thận”

Khốn kiếp, lon nước ngọt vừa đập trúng đầu Lam Châu khi có đũa vô tình vấp ngã vào người Thái Phong, và tất nhiên cô là bia đỡ đạn cho cậu ta. Đồng thời Thiên Duy đột nhiên lù lù xuất hiện phía trước.

Từ đầu đến chân, là một loại nước màu đen, bộ đồng phục trường trở nên nhếch nhác bẩn thỉu.

-“Cậu ổn chứ?” – Thiên Duy cười gượng gạo nhìn Lam Châu đang mếu máo.

“Ông trời ngược con đến thế là cùng” Lam Châu thất thiêu lê lét rời khỏi, trong mắt Thiên Duy, chắc cô chẳng khác gì kẻ khổ rách áo ôm.

3. Anh hùng cứu “mỹ nhân”.

Lần này nhất định sẽ thành công, đoán chắc Thiên Duy sẽ xuất hiện và rẽ vào hướng hồ bơi trong vòng vài giây tới. Chân trái tự gạt chân phải, Lam Châu gieo mình xuống hồ bơi lớn, giả vờ đuối nước...

Khi thật, tên Thái Phong từ trên trời rơi xuống, ngoắc tay làm đổi hướng Thiên Duy, cậu ta đi thẳng về phía trước và không hề quan tâm đến phía hồ bơi.

Cứ như một trò đùa thật ấu trĩ. Nhục nhả tự bơi vào.

“Luu Thái Phong, từ nay cậu là kẻ thù không đội trời chung với tôi”

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Năm cuối trung học (P3)

Thắng không kiêu bại không nản.

Thua keo này, ta lại keo khác. Lam Châu tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, cô nhất định sẽ tìm đủ mọi cách, đến khi nào Thiên Duy chính thức có bạn gái cô sẽ suy nghĩ đến chuyện từ bỏ. Điên cuồng theo đuổi.

-“Nhan sắc không có, ngoại hình lại càng không, chưa kể lại học dốt...căn bản là không có khả năng” – Thái Phong chẹp miệng, liên tục mỉa mai chế giễu, cậu thừa biết mẫu người Thiên Duy thích là như thế nào.

Nếu như là một cô gái nào khác, khi nghe những lời nói của Thái Phong chắc chắn sẽ cảm thấy rất đã kích và tổn thương sâu sắc. Thế nhưng với Lam Châu, kể từ khi ngồi cạnh cậu, thì việc đến trường không cần thiết phải mang theo lòng tự trọng nên đã dần quen tai.

–“Trên kia chưa sạch, lau kiểu gì đấy?” – Thái Phong nhướn mày, ngồi không chỉ tay năm ngón, điều hành trực tiếp ca trực lớp hôm nay.

Đáng lý ra là đến phiên của Thái Phong. Nhưng việc lại đứng nhất trường nên được hưởng đặc quyền không phải làm của giáo viên, và lại còn được toàn quyền ứng cử người thay thế.

–“Trên đó cao thế sao mà tôi lau tới?” – Lam Châu bực bội, vác ghế trèo lên.

Rõ biết Thái Phong sẽ chẳng giúp đỡ, chưa kể lại có ý định hành hạ, nên tốt nhất là tự thân vận động. Lam Châu miệng rửa thậm không ngớt, không biết là từ khi nào, cô lại trở thành con người hèn hạ chỉ dám chửi sau lưng.

Mọi chuyện tưởng chừng đã suôn sẻ, nếu như không có sự xuất hiện của người thứ ba. Thiên Duy hiện diện ngay cửa lớp, một kiểu cười nhuộm nắng đang vẫy tay chào. Lam Châu mù quáng chẳng biết bị cuốn hút bởi cậu bạn lớp kế bên đó là từ khi nào.

“Cơ hội đến rồi, liệu thôi” một ý tưởng vừa lóe lên, chưa kịp suy nghĩ thêm, trong tích tắc một cái xoay người trượt chân ngã ghế, chắc chắn sẽ nằm trọn trong vòng tay Thiên Duy, bởi vì cậu là người cực kỳ ga-lăng và chu đáo.

–“Cẩn thận” – Tiếng hai người con trai đồng thanh vang lên cùng một lúc.

Khoảnh khắc đó, Lam Châu thầm cảnh cáo tốt nhất Thái Phong đừng có ý định cứu cô, nếu không cả đời này sẽ trừ eo cậu chẳng bao giờ lấy được vợ đẹp.

Thế nhưng...

“RẦM” Một thứ âm thanh khủng khiếp khi thân thể Lam Châu vừa tiếp đất, thêm một tiếng “cốp” giòn giã khi đầu cô tiếp xúc với cạnh bàn. Một cảnh tượng hết sức bi tráng.

Cảm giác hoa mắt, mọi thứ xung quanh như quay cuồng trong từng nhịp thở dồn dập. Chính xác là đau đớn chứ không hề lâng lâng sung sướng khi được ai đó đỡ lấy.

“Trong phim hay có mấy cảnh này lắm mà” Lam Châu nếu máo khóc không thành tiếng.

Chắc chắn trước khi rơi vào trạng thái bất tỉnh hoàn toàn, cô còn nghe rõ mồn một giọng nói đáng ghét của Thái Phong, và cả thái độ hốt hoảng của Thiên Duy.

–“Tôi tưởng cậu sẽ đỡ cô ấy” - “Thì tôi cũng nghĩ như cậu”

Vai diễn ngu xuẩn kết thúc, Lam Châu cắn ớt, một cách thật thảm bại.

Dành cả tuổi thanh xuân chỉ để coi rất nhiều phim tình cảm nơi trường học, nhưng đáng tiếc, bản thân lại chẳng bao giờ được trải qua. Đời cô cơ bản là nhẹ.

...

Phòng y tế trường học, chị y tá vừa rời đi. Lam Châu ngốc nghếch tìm đủ mọi cách chỉ để một lần được thể hiện tình cảm của mình trước Thiên Duy. Không khó để Thái Phong có thể nhận ra chuyện vừa rồi là do cô cô tình.

Cảm thấy có chút hổ thẹn, bản thân vừa gặp phải khó khăn đã vội vàng từ bỏ Yến San. Chưa một lần kiên trì theo đuổi, cậu có nên đánh cược bản thân một lần nữa.

Ngắm nhìn gương mặt Lam Châu đang bất tỉnh nhân sự, thật sự cô không xinh đẹp hoàn hảo nhưng có thể chấp nhận được ở mức dễ thương, một kiểu đáng yêu phù hợp với lứa tuổi. Thái Phong bật cười vô thức, chẳng hiểu sao lại dành một lời khen cho cô gái này.

Khẽ hé mắt ra, Lam Châu không khó để nhận ra mình đã được đưa đến phòng y tế, đưa tay chạm nhẹ vào trán, một cảm giác hơi nhói. Cô dụi mắt, nhìn Thái Phong đang ngồi ngay cạnh giường. Gương mặt đậm chiều tập trung suy nghĩ một điều gì đó, lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt lạnh lùng và nghiêm túc đến thế, trong lòng thật sự ngưỡng mộ, một tuyệt tác đẹp như tranh vẽ, khác hẳn vẻ mặt ranh mãnh đáng sợ thường ngày.

- “Nhìn đủ rồi!” – Khóe miệng Thái Phong lại nhếch lên, rất nhanh thay đổi biểu cảm – “Đẹp cái ý định chuyển từ Thiên Duy sang thích tôi đi, tôi không thể yêu nổi một người đã không được đẹp lại còn chơi ngu như cô”

Cái thờ dài của Thái Phong thực sự làm Lam Châu nổi điên, cô còn đang muốn giết cậu vì lại phá chuyện tốt của cô, đã thế còn ăn nói linh tinh hàm hồ. Thích người như Thái Phong, khác gì tự làm khổ mình, cả đời sống trong cảnh ghen tuông vì cậu dành được quá nhiều sự yêu mến của các cô gái.

- “Nếu cậu sợ tôi sẽ thích cậu, vậy tại sao không nói tốt về tôi trước Thiên Duy, tác hợp cho chúng tôi, nhất định tôi sẽ đội ơn cậu cả đời” – Chắc đây là lần đầu tiên, cô dám yêu cầu một điều gì đó với Thái Phong, hoặc có thể gọi là cầu xin luôn cũng được. Con cháu đời sau của cô chắc chắn sẽ không quên sự giúp đỡ này.

- “Cô thì có điểm gì tốt?” – Thái Phong lắc đầu, một biểu cảm hết sức khinh bỉ - “Mà thôi, nhìn cô theo đuổi đáng thương vậy, nếu làm tốt cho tôi một việc, tôi sẽ suy nghĩ đến chuyện nói vài câu tốt đẹp cho cô trước mặt Thiên Duyệt”

Khỏi phải nói, Lam Châu mừng ra mặt, nhưng cô thừa biết Thái Phong không thuộc dạng người tử tế trong danh sách bạn bè của cô. Cậu ta đang âm mưu điều gì.

-“Hợp với đạo đức chứ?” – Lam Châu lộ rõ vẻ đề phòng và cảnh giác.

-“Đừng có hạ thấp tôi bằng những suy nghĩ biến thái của cô”

Một cái cốc đầu, chắc chắn không phải cốc yêu mà là thẳng tay của Thái Phong, gương mặt mếu máo của Lam Châu làm cậu hơi buồn cười.

-“Nhưng là chuyện gì, cậu tài giỏi như thế mà cũng cần tôi giúp sao?” – Lam Châu hậm hực, đưa tay xoa trán, tốt nhất nên tránh xa kẻ không có tình người này.

- “Yên tâm! tôi thừa biết khả năng của cô tới đâu mà”

Một câu đùa hay si nhục thì đúng hơn, trong mắt Thái Phong, Lam Châu không khác gì một kẻ bắt tài vô dụng.

Thời gian thấm thoát trôi qua, những ngày tháng làm nô tỳ để Thái Phong sai vặt sắp khép lại khi kỳ thi tốt nghiệp đang tới rất cận kề.

-“Công bằng ở đâu?” – Lam Châu đập xuống bàn, trước mặt Thái Phong là 2 bài kiểm tra văn học.

Cười khẩy, cậu liếc nhìn số điểm và lời phê của giáo viên, một kiểu thái độ rất bình thản, chậm rãi mà đáp trả.

-“Ồ đây làm gì có khái niệm công bằng, mà chẳng phải giáo viên đã phê rất rõ ràng rồi hay sao” – Thái Phong đứng dậy, vỗ vai Lam Châu an ủi, bỏ lại một câu trước khi bước ra ngoài –“Cậu vất vả rồi”.

Lam Châu muốn gào lên, sự thật làm gì có ai hoàn hảo đến mức môn nào cũng giỏi, và việc Thái Phong học siêu đỉnh các môn tự nhiên nhưng lại hoàn toàn dở tệ các môn về xã hội. Kết quả là cô phải vất óc, huy động toàn bộ chất xám, thức trọn cả đêm mới viết ra được hai bài kiểm tra văn, một cho cô, một cho Thái Phong, mặc dù đã cố gắng làm khác đi rất nhiều, nhưng không khó để giáo viên phát hiện ra là văn phong hai bài có nhiều điểm giống nhau và khá tương đồng.

Nước mắt lưng tròng nhìn lời phê của giáo viên khi bị kết tội lại sao chép ý tưởng của Thái Phong. Một kết cục nghiệt ngã, bị trừ mất ba điểm trung thực.

Đời cô hạng bét, chưa bao giờ tìm thấy một tia sáng kể từ khi Thái Phong xuất hiện.

Hơn ai hết Lam Châu mừng ra mặt, mỗi ngày đối với cô như thể người sắp đối đầu trùng lớn, đúng hơn là sắp thoát được cảnh giúp việc cho Thái Phong sớm hơn dự định.

-“Cậu ta sẽ đi du học sau khi tốt nghiệp”

Tin đồn nhanh chóng lan khắp trường, khỏi phải nói, hầu như tất cả các nữ sinh ở đây đều ồ ồ một nét ưu buồn giống hệt nhau.

-“Ồ chỗ tôi còn nhiều lắm, ai muốn ăn thêm tới lấy nhé!” – Lam Châu mang rất nhiều bánh kẹo, tất nhiên là vì tâm trạng quá tốt nên muốn mời cả lớp.

-“Tôi chưa đi mà cô ăn mừng sớm vậy sao?” – Một thái độ không mấy hài lòng của Thái Phong, nhưng đáp lại vẫn là nụ cười tươi rói của Lam Châu.

-“Nhiều lắm nè, cậu muốn ăn gì, à...! – Một cái tròn mắt tự nguyện, đẩy cái bánh bao về phía Thái Phong, thứ mà cậu cực kỳ thích –“Tôi phải “băng rừng vượt suối” mới tìm được loại ngon nhất đó, lòng thành, cậu ăn ngon vào”

-“Đang cúng tôi đó hả?”

Ngay lúc này, Thái Phong muốn tự tay nấu cô ra và ăn luôn cho hả dạ. Cái cô gái này, cũng biết cách chọc điên cậu.

-“Chuyện đó, cô chuẩn bị tới đâu rồi, liệu mà làm cho tốt, không thì cô chết chắc”

Lam Châu vượt ngục, búng tay cái chóc, gương mặt không giấu nổi vẻ tự tin, gì chứ quân sư tình yêu cô đầy một bụng, đã từng đọc qua rất nhiều tiểu thuyết, ngôn tình cả kinh nghiệm xem phim tình cảm từ năm 7 tuổi, thì việc này không quá khó khăn.

-“Đặt lòng tin ở tôi lần này đi, nhất định cậu sẽ thành công”

Chẳng ai muốn đời mình bị ai đó sắp xếp, nhưng có những chuyện lực bất tòng tâm. Một chàng trai hoàn hảo về mọi mặt, nhưng lại chẳng thể làm được

gì khi đứng trước người con gái mình thích. Cậu có nên tin tưởng cô bạn ngốc chuyên ra gây rắc rối này một lần hay không.

Có trời mới biết, chuyện gì sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Năm cuối trung học (đoạn kết mở của quá khứ, bắt đầu cho hiện tại)

Toàn cảnh của buổi tiệc chia tay của Thái Phong được chuẩn bị một cách thật hào hảo và chu đáo, tất nhiên chẳng ai muốn có bất kỳ thiếu sót nào, nếu không hậu quả thật sự khó lường.

-“Cậu đầu tư nhiều như vậy, chắc chắn không phải buổi tiệc bình thường”

Thiên Duy trầm trồ. Cậu đến khá sớm để giúp Thái Phong chuẩn bị, thế nhưng tất cả đã được người nhà cậu lo liệu. Một buổi tiệc thật sự đẳng cấp, tuy nhiên lại không có sự tham dự của người nhà, mà hầu như tất cả khách mời đều là bạn bè của Thái Phong, như ý muốn của cậu.

- “Thế nào, ổn chứ?” – Thái Phong hást cảm, cậu khá hài lòng với sự chuẩn bị này của vị quản gia thân cận.

- “Rất ổn”

Thiên Duy thừa biết, không gian này, mọi thứ ở đây, đều là của Thái Phong. Đúng hơn là tương lai những chuỗi nhà hàng, khách sạn tầm cỡ này sẽ còn vươn mình phát triển hưng thịnh hơn nữa với sự điều hành và dẫn dắt bởi cậu, nếu như quyền thừa kế nắm chắc trong tay.

- “Tôi đi chuẩn bị một chút, cậu tiếp mọi người hộ tôi nhé... À đừng quên cái món quà đặc biệt”

Thái Phong rời đi khỏi sảnh, mắt đảo dác tìm người, tay rút điện thoại, chắc chắn cậu sẽ “giết người” nếu như cô ta không đến.

Thiên Duy chắc chắn sẽ không quên lời hứa, món quà chia tay chiến hữu, một món quà thật sự ý nghĩa như lời cậu đã hứa.

Nơi cánh cửa lớn, một vị tiểu thư xuất hiện, một vẻ đẹp làm say đắm bao nhiêu chàng trai đang có mặt ở đây. Mỹ nhân xinh đẹp động lòng người. Tựa như một tiên nữ với vẻ đẹp thanh thoát, thu hút gần như tất cả ánh nhìn.

Phùng Yến San, cô gái vừa giành danh hiệu hoa khôi sinh viên, đang tiến lại rất gần phía Thiên Duy đang vậy. Không phải ai cũng biết, ba người nổi tiếng này, là bạn thân từ nhỏ.

Lam Châu gần như không thể tin vào mắt mình, tất cả cứ như trong mơ, một buổi tiệc thật sự khiến cô cảm thấy sợ hãi. Nó quá hoành tráng, không khác gì một hôn lễ thật sự, chưa kể Thái Phong lại mời rất nhiều khách, mà có vẻ như toàn là những cậu ấm cô chiêu.

Bản thân từ nhỏ đến lớn, chưa từng đi đến những nơi đông người và sang trọng như thế này. Trong lòng có chút lo lắng, vì nó vượt qua hầu hết các viễn cảnh mà cô đã tưởng tượng ra. Không hẳn là sợ đám đông, nhưng mà thực sự chưa chuẩn bị tâm lý kịp thời.

-“Làm sao đây?”

Lam Châu rời khỏi sảnh chính, không phải để chạy trốn mà là có một số chuyện cần phải xem lại thật kỹ. Nhưng mọi chuyện thật sự không dễ dàng, không gian quá lớn, làm cô gần như bị lạc. Rẽ trái là một dãy các phòng liên kế cực kỳ sang trọng và giống hệt nhau.

-“Đây là đâu vậy trời”

Từ bỏ ý định, Lam Châu đi ngược về theo hướng cũ, thế nhưng lại vô tình đi nhầm qua hướng khác.

“Cạch”

Một cách cửa bật ra, trước mắt cô là bóng dáng một chàng trai đang lăm bằm mắng một ai đó vì gọi không bắt máy.

Thái Phong vừa trở ra từ phòng thay đồ, phong thái đĩnh đạc khác hẳn thường ngày. Nếu là một bộ vest bình thường, cũng sẽ trở nên sang trọng và đẳng cấp khi khoác lên người cậu, gương mặt hào hảo với đôi mắt đẹp hiếm có, sóng mũi cao thẳng tắp và cả khóe miệng hay nhếch lên si và Lam Châu hôm nay cũng đẹp một cách hoàn mỹ.

“Chát” tự tát vào má mình một cái rõ đau để bản thân tỉnh táo hơn khi trong lòng vừa có một cảm xúc kỳ lạ. Lam Châu không cho phép mình khen ngợi ai ngoài Thiên Duy, người cô đang ngưỡng mộ.

Ánh mắt của Thái Phong cũng đã phát hiện ra cái ngây ngời của Lam Châu đối diện, cậu bước lại gần, khoé miệng tạo nên một nét cười, có khả năng giết chết tất cả các cô gái nếu như được chiêm ngưỡng.

- “Cô định bỏ trốn hay gì mà tôi gọi không nghe máy”

- “Cậu vừa phẫu thuật thẩm mỹ sao?” – Lam Châu hầu như không hề quan tâm đến câu hỏi vừa rồi của Thái Phong, chuyện là cô đã để quên điện thoại ở nhà – “Rõ ràng hôm kia cậu vẫn bình thường mà, sao hôm nay lại...”

Lam Châu chắc chắn lần cuối cô gặp Thái Phong là cách đây hai ngày, nhưng lúc đó, cậu hoàn toàn không như bây giờ, chàng trai đang đứng đối diện cô là một người khác chẳng. Lịch lãm và cuốn hút đến bất ngờ.

- “Trước giờ vẫn vậy, chỉ có cô ngu ngốc mới không nhận ra” – Thái Phong cười khẩy nhìn về mặt sưng sờ của Lam Châu.

Đúng là trước kia cậu vẫn hoàn hảo trong mắt Lam Châu, thế nhưng nhan sắc đó đã bị chôn vùi bởi sự tàn ác luôn hành hạ cô khổ sở, chưa kể bên cạnh đó Thiên Duy lại quá dễ thương và luôn luôn giúp đỡ cô.

- “Mà cô đã chuẩn bị chưa, nếu có sai sót gì thì đừng nghĩ đến chuyện theo đuổi được Thiên Duy”

Thái Phong rời đi trước khi bỏ lại một câu mệnh lệnh. Lam Châu sức nhớ ra, nếu như hôm nay cô không làm tốt nhiệm vụ của một người đứng phía sau sân khấu để giúp Thái Phong tỏa sáng, thì việc mãi mãi xa rời sự sống này là hoàn toàn có khả năng.

Tất cả đã được Lam Châu chuẩn bị rất hoàn mỹ, một màn tỏ tình hết sức ấn tượng đã được cô kỳ công cắt-ghép-góp-nhặt từ những tập ngôn tình hiện đại hay nhất mà cô đã từng đọc qua. Và nhiệm vụ của cô là sẽ đọc những câu thoại ấy thật rõ qua một thiết bị hiện đại được Thái Phong giao cho, những lời cô nói sẽ được truyền tải đến tai của Thái Phong, và việc của cậu chỉ cần lặp lại lời tỏ tình đó một cách thật tình cảm. Có trời mới biết, một con người xuất sắc đến thế lại chẳng thể nói được câu gì dễ nghe trước cô gái mình ngưỡng mộ và yêu mến.

- “Nhưng lỗi ra nằm ở chỗ nào???”

Thời khắc quan trọng sắp đến.

Tất cả khách mời hầu như đã đến đầy đủ, ngoài sức tưởng tượng, buổi tiệc chia tay bạn bè chẳng khác gì một lễ đường cổ tích được trang trí bằng rất nhiều hoa tươi.

Hoa bách hợp! Loại hoa mà Phùng Yến San rất thích.

Đèn màu bắt đầu tối xuống, một chàng trai bước ra từ phía sân khấu, tiếng đàn Piano đầu đó vang lên, một bản tình ca lãng mạn.

MC bắt đầu nhường mic lại cho Thái Phong, chủ của buổi tiệc này. Chàng trai trong bộ vest lịch lãm, gương mặt nam tính trưởng thành đầy khí chất ở tuổi 18.

- “Nghe rõ lời tôi chứ, đã chuẩn bị xong chưa?” – Thái Phong thì thầm rất nhỏ, thế nhưng không hề có âm thanh phản hồi nào.

Tiếng vỗ tay bên dưới vang lên, khi Thái Phong đã đứng giữa sân khấu...

*

Lam Châu gần như kiệt sức, tìm đủ mọi cách để có thể thoát ra được những dãy phòng giống hệt nhau.

Đã đến giờ, và cô vẫn chưa thể tập trung được gì khi mà đã vô tình đánh rơi thiết bị truyền âm ở đâu đó do mãi miết tìm lối ra.

- “Đâu rồi, chết chắc rồi!”

Lam Châu cố gắng nhớ lại, nhớ lại vị trí cuối cùng mà mình còn nhìn thấy nó. Là ở căn phòng mà cô đã gặp Thái Phong.

“Choáng”

Một thức âm thanh vang lên vì cái xoay người vô tình đụng phải ai đó. Cô nàng phục vụ bối rối nhìn ly rượu vang đỏ đổ vào chiếc váy trắng của Lam Châu, miệng rớt rít xin lỗi.

- “Tôi vô ý quá, tiểu thư!” – Cô phục vụ tức thì lấy khăn lau những vệt màu đã dần loang lổ trên váy.

- “Thôi được rồi, không sao đâu”

Lam Châu chẳng quan tâm đến việc bộ váy của mình trông như thế nào, việc cô cần làm ngay bây giờ là trở về căn phòng kia, chắc chắn đã đánh rơi ở đó.

Ông trời chưa tuyệt đường sống của cô, thiết bị đó đang nằm ngay ngắn dưới thảm. Thế nhưng không còn nhiều thời gian để quay về vị trí mà Thái Phong đã định sẵn cho cô. Chưa kể chiếc váy đã bị dính một vệt màu đỏ ở ngay chỗ rất nhạy cảm.

“Chết tiệt” Lam Châu rủa thầm, không suy nghĩ nhiều, cô vặn khóa cửa, bước vào căn phòng.

Cố gắng nhớ lại lời hướng dẫn của Thái Phong, lắp xong thiết bị, sẵn sàng cho sự hợp tác đôi bên cùng có lợi của cô và Thái Phong.

“Ức... ức...”

Một cái nấc cụt vô duyên đã làm cho Lam Châu nhận ra miệng mình đã khô khốc từ khi nào.

“Ức... ức...”

Voi lấy đại một loại đồ uống có sẵn trong tủ lạnh, chẳng có gì ngoài một loại chai bằng thủy tinh chứa thứ chất lỏng màu đỏ, với hình thù vài quả nho bên ngoài.

- “Toàn tiếng gì đâu không vậy” – Cố gắng đọc xem loại đồ uống đó là gì, nhưng tầm hiểu biết có hạn, Lam Châu cắn răng, uống thử một ngụm.

Vị nho tan dần trong miệng, ngọt lịm, có chút cay nồng, nhưng ở mức độ vừa phải. Hình như rất ngon, và cô chưa từng thử qua bao giờ.

Tiếp một ngụm nữa....

*

Thiên Duy trở về sảnh lớn, cậu đã cố gắng đi tìm, nhưng tuyệt nhiên không thấy tâm hơi Lam Châu đâu cả, và cậu thừa biết, trách nhiệm của cô nàng hôm nay là rất lớn đối với Thái Phong.

Nhưng không kịp nữa rồi, ngoài những lý do cho buổi tiệc, những lời cảm ơn qua loa... thì tất cả mọi việc còn lại đã có MC lo.

Khỏi phải nói, Thái Phong giận dữ như thế nào, sai lầm lớn nhất của đời cậu là đi tin tưởng một cô gái chuyên gây rắc rối. Cậu chuẩn bị tất cả, clip, hình ảnh và cả những lời nói ngọt ngào cho một màn tỏ tình lãng mạn. Tất cả đã tan tành vì sự bốc hơi của ai kia.

- “Cô ta đang ở đâu?” – Thái Phong gần như không giữ được bình tĩnh, nhưng vẫn cố gắng tươi cười tiếp đón mọi người.

- “Bình tĩnh, có người đẹp ở đây!” – Thiên Duy nháy mắt vì Yến San đang bước đến gần.

Một kiểu cười xinh đẹp làm Thái Phong say mê.

- “Chúc mừng cậu, để mà vào được một trường top ở Mỹ như thế, quả là nước này cậu là người đầu tiên”

Nâng thêm một ly rượu chúc mừng, Thái Phong uống cạn. Có lẽ hôm nay cậu đã chịu đủ mùi cồn.

Đang tiếp chuyện Yến San, bên tai Thái Phong vang lên một giọng nói, của một người mà cậu đang muốn lấy mạng.

- “Kể từ lần đầu tiên gặp gỡ, anh đã biết trên đời này... hức... em là... hic...”

Thái Phong khéo léo chạm đến tai mình, thoát nhìn nếu không để ý, chắc chắn sẽ thấy nó chẳng khác gì một chiếc khuyên tai đắt tiền.

- “Đi đâu đấy?” – Thiên Duy đột nhiên ngăn bước chân của Thái Phong, đưa ra trước mặt cậu, là một loại nước tương tự lúc này – “Chiến hữu sắp rời xa anh em, không định uống với tôi ly nào à?”

Không suy nghĩ nhiều, Thái Phong uống cạn, cậu lập tức rời đi, và nơi cần đến là chỗ mà cậu gặp Lam Châu lần cuối. Chia khóa xe để ở phòng, cậu chắc chắn muốn đi tìm một người.

Gương mặt Thiên Duy nở một nụ cười mãn nguyện, nhìn ly rượu không còn lấy một giọt trên tay.

- “Tôi có quà khác đặc biệt hơn tặng cậu rồi”

*

Trước mắt Thái Phong là một cảnh tượng, cô gái cậu đang thề sẽ lấy mạng đang nằm ngủ ngon lành trên giường lớn, dưới sàn là vô số vỏ chai của một loại nước ép. Tuy vô hại nhưng nếu uống quá nhiều thì sẽ không khác gì một loại rượu chính hiệu và có lẽ như cô đã uống quá nhiều.

- “Cô chết chắc, tự chui vào hang cọp”

Thái Phong bước đến, định sẽ lòi cô nàng đang say như chết kia và quăng xuống lầu để hả con tức giận. Thế nhưng trên đầu cậu, như có một vật gì rất nặng đè lên, chóng mặt đến mức đứng cũng không vững.

Roi vào trạng thái, không còn nhận thức được mọi thứ xung quanh.

*

“AAA” Một âm thanh chói tai vang lên, Thái Phong khó chịu vì đầu vào trong gối, đầu cậu nhức đến mức có thể vỡ tung. Khẽ hé mắt nhìn tên dò hơi vừa phá giấc ngủ của cậu.

Cô gái mà cậu đang muốn tìm, nằm ngay bên cạnh, trong trạng thái giống hết cậu. Tình hình này chẳng thể đối diện, quá sốc, tối qua cậu đã say và đã làm gì cô ta.

–“Phải trốn đi trước khi cậu ta tỉnh giấc”

Hình ảnh cô gái ôm đồ rời khỏi căn phòng hôm ấy với chiếc váy trắng loang lổ một vệt màu. Điều đó đã ám ảnh Thái Phong suốt 6 năm qua. Dù muốn dù không cậu cũng phải đi và chưa thể đối diện sự thật, chưa kể Lam Châu cũng sẽ chẳng chấp nhận được chuyện này.

– 6 năm sau –

Chiếc Audi đen bóng loáng vừa yên vị trong căn biệt thự rất lớn tọa lạc ở một khu biệt lập hoàn toàn của nhà họ Lưu.

Thái Phong bước xuống, anh tiến thẳng vào bên trong sảnh lớn. Bước chân đi đến đâu cũng nhận được một lời chào kính cẩn của những người làm.

Trước mặt anh, là một bàn ăn rất lớn với đầy đủ mọi thành viên trong Lưu Gia, chiếc ghế trên cùng ở vị trí trung tâm, không ai khác là chủ của ngôi nhà này. Bà Huyền Tâm nội của Thái Phong.

–“Ta còn tưởng con không mần đến việc thừa kế”

Có vẻ như sự xuất hiện của Thái Phong ở đây làm nhiều người vui vẻ cũng khiến một số người không hài lòng.

–“Còn thằng cháu kia, gach tên nó ra khỏi dòng họ cho ta”

Bà Huyền Tâm đẩy nhẹ gọng kính, ánh mắt nghiêm nghị đầy uy quyền nhìn ba đứa cháu lớn của gia đình đã có mặt, hai cháu trai và một cô cháu gái nhưng vẫn còn thiếu một thành viên nhỏ nhất, và cũng là đứa bà cưng chiều nhất.

Cuộc họp mặt của nhà họ Lưu. Chủ yếu xoay quanh vị trí CEO của tập đoàn cuối năm nay sẽ được trao lại cho ai.

Một là cháu trai lớn Lưu Hoàng Phi, đứa con trai duy nhất của Lưu Khải Tuấn, con trai trưởng đã qua đời vì tai nạn. Hiện anh đang nắm giữ vị trí Giám đốc chiến lược của tập đoàn. Lập được vô số chiến tích đáng kể, giúp tập đoàn nhà họ Lưu ngày càng lớn mạnh và phát triển bền vững, trở thành tập đoàn có sức ảnh hưởng trong nền kinh tế quốc gia. Bên cạnh còn có sự giúp sức của vợ cậu, Lâm Nghiên Hy một cô gái tài giỏi với bằng cấp đáng mơ ước, cô đã tốt nghiệp ở Mỹ với tấm bằng Quản trị kinh doanh loại giỏi.

Đứa thứ hai là Lưu Thái Phong, con trai lớn của Lưu Khải Trung con thứ của bà Huyền Tâm, người hiện tại đang giữ chiếc ghế chủ tịch. Thái Phong tuy tuổi đời còn nhỏ nhưng thành tích đạt được lại khiến mọi người phải trầm trồ thán phục vì đã tự lập ở Mỹ suốt một năm sau khi tốt nghiệp đại học, chưa kể nhận được vô số lời mời của các tập đoàn lớn, mang tầm cỡ quốc tế.

Đứa còn lại là cháu út Lưu Khải Quân, em trai ruột Thái Phong, người duy nhất vắng mặt trong cuộc họp khẩn cấp ngày hôm nay, và tất nhiên đã bị gach tên. Đứa cháu bất trị nhất của nhà họ Lưu.

Việc chạy đua quyền thừa kế, sẽ chính thức bắt đầu khi Thái Phong về nhận chức Giám đốc kinh doanh tạm thời. Và cuộc họp cổ đông cuối năm nay sẽ diễn ra với các phiếu bầu quyết định vị trí CEO sẽ thuộc về ai.

Thế nhưng có một nguyên tắc đã được áp dụng qua rất nhiều đời con cháu nhà họ Lưu.

–“Như đã hứa, đứa nào có cháu trai cho ta trước thì việc được hưởng toàn bộ cổ phần của ta sẽ rất có lợi”

Có vẻ như lợi thế đang nghiêng về phía Hoàng Phi. Thái Phong cười khẩy khi bắt gặp vẻ mặt đầy tự tin của Nghiên Hy, người con gái anh từng từ chối tình cảm nay đã là chị dâu của anh. Cứ như một trò đùa của số phận, có lẽ việc anh từ chối tiểu thư nhà họ Lâm đã dẫn đến cuộc hôn nhân chóng vánh của Hoàng Phi năm ngoái.

Rời khỏi cuộc họp mặt, Thái Phong được yêu cầu đến phòng của chủ tịch Lưu – Lưu Khải Trung.

–“Con giải thích sao về số hình này?” – chủ tịch Lưu, về mặt giận giữ, trên bàn là vô số hình ảnh được chụp lại vào buổi tiệc của Thái Phong 6 năm

trước.

Hình ảnh một cô gái, rời khỏi phòng cậu vào sáng sớm, tuy góc chụp không thể lấy được hết gương mặt, nhưng cũng không quá khó để đoán ra chuyện gì.

-“Việc con trai lớn bên ngoài có phụ nữ là rất bình thường, nhưng chuyện qua lại tùy tiện con cũng nên suy nghĩ cẩn trọng”

Thái Phong thừa biết ý định của chủ tịch Luru, năm ấy anh hoàn toàn không muốn có người nhà tham dự, nhưng không thể tránh khỏi việc bị giám sát, tay chụp ảnh đó, còn ai khác ngoài vị tiểu thư duy nhất của nhà này.

-“Con cũng nên nghĩ đến chuyện lập gia đình đi, nếu không ta không đảm bảo được vị trí CEO sẽ thuộc về con, Khải Quân đưa con đó ta coi như không có”

-“Ba cứ yên tâm, chẳng phải còn dựa vào kết quả bình chọn của cổ đông nữa sao?”

Nói về năng lực, Thái Phong hoàn toàn tự tin mình có thể thắng, nhưng về nguyên tắc thừa kế số cổ phần của bà nội, e rằng sẽ có chút thiệt thòi vì hiện tại anh chưa nghĩ đến chuyện sẽ lấy vợ.

Rời khỏi phòng chủ tịch Luru.

Như một thói quen, Thái Phong đưa tay sờ sờ đánh bắt ngờ của Luru Hiểu Phương trước cửa.

- “Khá lắm bé, không hổ danh là em gái anh?”

Thái Phong nhú mày nhìn Hiểu Phương đang cười đất chỉ, cô em gái bé nhỏ ngày nào, nay đã trở thành một cô nàng xinh đẹp.

- “Đừng tưởng anh không biết số hình đó ba có được là do ai cung cấp”

Một cái cóc đầu rất đau, Thái Phong ung dung bước đi trước, trở về phòng mình.

-“Anh hai, cô gái đó là ai?” – Hiểu Phương vẫn chưa buông tha, cô nàng leo đèo đi theo phía sau –“Chẳng phải người anh thích là Yến San sao”

Nhắc đến Yến San, một cảm giác hơi nhói lòng Thái Phong, cô gái năm ấy anh theo đuổi nay đang là một cái tên rất hot trong làng giải trí.

- “Mà anh định tính sao?” – Hiểu Phương chặn ngay cửa phòng.

-“Chuyện gì?” – Thái Phong nhướng mày khó hiểu.

-“Quyền thừa kế” – Hiểu Phương chậm rãi nhất có thể, cố gắng để Thái Phong kịp nghe rõ một thông tin mật.

-“Chị dâu, Lâm Nghiên Hy đã mang thai rồi”

Thái Phong gần như sẽ thua cuộc, xét về khả năng, anh nắm chắc phần thắng, thế nhưng về chuyện Hoàng Phi rất có thể sẽ thừa hưởng toàn bộ số cổ phần của bà nội nếu như Nghiên Hy sinh con trai. Mọi chuyện có lẽ đã diễn biến theo một hướng mà anh không lường trước được.

Gương mặt đỏ hừng vì sốt cao của Lam Châu làm mẹ cô rất lo lắng. Gần như rơi vào trạng thái mê sảng, nửa tỉnh nửa mê, luôn miệng nỉn chửi một anh chàng nào đó.

Thay một bịch đá khác, bà chườm lên trán cô. Khó hiểu thay, rõ ràng đã bớt sốt vào hôm trước, lại đột nhiên trở bệnh, còn nặng hơn so với lúc đầu.

-“Thái Phong là ai vậy bà, hình như mẹ rất ghét người này?”

Câu hỏi của một cậu bé chừng 5 tuổi, ngây thơ hỏi bà mình về cái tên mà Lam Châu đã gọi rất nhiều lần trong những cơn mê.

Có lẽ vì sự trở lại của một người, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe của người còn lại, chưa có dấu hiệu thuyên giảm.

Chuyện gì sẽ đến vào ngày đầu tiên cô đi làm lại sau gần một tuần nghỉ phép.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chạm mặt

Bên trong căn phòng VIP cách biệt hoàn toàn của một vũ trường nổi tiếng.

Phòng Karaoke!

Yêu cầu tắt nhạc, chiếc điện thoại trong túi áo Thái Phong rung lên dữ dội.

- “Anh hai có điện thoại!” – Đình Uy phẩy tay ra hiệu cho một cô đào nóng bỏng ngừng hát.

- “Ai thế?” – Thái Phong nhường mảy, tiếp tục vòng tay qua eo cô gái bên trái, thái độ không hề quan tâm, anh hôn nhẹ lên má cô bên phải.

- “Là Hiếu Phương” – Đình Uy thờ dài, nhìn cái tên quen thuộc đang nhấp nháy trong điện thoại Thái Phong, rồi lại nhìn vào điện thoại mình, hơn chục tin nhắn dọa giết.

- “Tất đi, muốn nó đến phá nát quán người ta à?”

Thái Phong lắc đầu nhìn gương mặt méo xẹo của Đình Uy, cậu em thân thiết, con trai của vị quản gia thân cận nhà họ Lưu, và hiện tại là bạn trai của em gái anh.

- “Sợ gì? Anh mày bảo kê”

Thái Phong còn lạ gì cái tính nết của Hiếu Phương, chắc chắn cô nàng sẽ nổi điên nếu như biết anh lôi Đình Uy đến mấy chỗ này, chỗ mà chẳng cô gái nào muốn bạn trai mình lui tới. Chưa kể lại có quá nhiều cô đào xinh đẹp sexy đang ra sức quyến rũ Đình Uy, quán này chỉ có nước đóng cửa ngừng kinh doanh nếu như mọi chuyện đến tai tiểu thư nhà họ Lưu.

- “Các em, ai hôn được cậu ta trước, anh thưởng!” – Thái Phong đặt lên bàn vài tờ tiền mệnh giá lớn nhất hiện nay.

- “Tha cho anh, bạn gái anh giết anh mất!” – Đình Uy cắn răng, một mực giữ lòng sắt son chung thủy. Mắt nhắm thẳng, lao ra khỏi căn phòng đó khi tất cả các cô gái đang đuổi theo phía sau.

Thái Phong bật cười nhìn cảnh tượng hết sức khổ sở của Đình Uy. Có lẽ Hiếu Phương đã chọn đúng người, một anh chàng hiêm hoi có thể giữ được mình trước cám dỗ. Và anh dùng cách này để giải tán đám đông khi có người đến.

Trong căn phòng, chỉ còn lại hai người con trai.

- “Phong thiếu gia cậu chơi lớn quá, dùng tiền để đuổi người” – Thiên Duy kéo mũ nón che gần nửa mặt xuống.

Không quá khó để Thái Phong biết, hiện tại Thiên Duy đang là cái tên rất được quan tâm. Một vận động viên bơi lội của tuyển quốc gia, lập được vô số thành tích lớn nhỏ. Việc đến mấy chỗ này, cần phải cẩn trọng giữ hình ảnh.

- “Sao? rốt cuộc là chuyện gì?” – Thiên Duy khui một chai rượu khác, rót đầy hai ly – “Là chuyện thừa kế sao?”

- “Không hẳn, có vài chuyện cần hỏi cậu” – Thái Phong nâng ly uống cạn.

- “Xung quanh cậu, chẳng phải có khối cô tình nguyện sinh con cho cậu sao, việc gì phải lo” – Thiên Duy đã đoán được vì trước đó Thái Phong đã có nói sơ qua điện thoại.

Thái Phong ngả lưng ra ghế, không giấu nổi một cái thờ dài.

- “Tôi không muốn tùy tiện chọn mẹ cho con mình”

Về điểm này, Thiên Duy đồng tình với Thái Phong, đúng là có thể qua lại với rất nhiều người, nhưng tuyệt đối không ai muốn để lại hậu quả.

- “Mà này!” – Thái Phong đột nhiên bật dậy, và nhớ đến một câu hỏi là lý do cho cuộc gặp ngày hôm nay – “Lam Châu, cô gái đó, cậu còn nhớ chứ?”

Thiên Duy nhún vai, bỏ vài viên đậu phộng vào miệng, nhai tiếp chưa vội đáp.

- “Cô gái đã từng theo đuổi cậu, năm cuối cấp”

Trái ngược với vẻ mặt thản nhiên của Thiên Duy, là một thái độ rất khâm trọng của Thái Phong.

- “Nhưng sau cái hôm diễn ra buổi tiệc của cậu thì cô ấy hoàn toàn tránh mặt tôi, mãi cho đến khi thi xong Đại học thì không còn liên lạc nữa” – Thiên Duy hơi ngập ngừng rồi lại tiếp tục nói hết ý – “Gia đình cô ấy gặp chuyện gì đó, nên cả nhà chuyển đi nơi khác sống”

“Gia đình gặp chuyện” Thái Phong đâm chiêu, một cảm xúc kỳ lạ chợt lướt qua, liệu đêm đó có xảy ra chuyện gì ảnh hưởng đến Lam Châu, và chuyện gì nghiêm trọng đến mức phải chuyển nhà đi. Hình ảnh cô gái với chiếc váy trắng nhuốm một vệt màu đã ám ảnh anh đến tận hôm nay.

- “Không thể nào?” – Thái Phong lăm bằm, cố gắng đặt ra một giả thiết khác hơn.

-“Mà tại sao cậu lại hỏi về cô ta, tôi tưởng cậu sẽ hỏi về Yến San chứ?” – Thiên Duy nhủ mày, một kiểu nghi ngờ đặt ra một nghi vấn-“Mà tối hôm đó, hai người đã xảy ra chuyện gì?”

Thái Phong lắc đầu, anh chẳng biết phải giải thích sao về chuyện này. Với tay lấy chai rượu, tiếp tục rót thêm.

-“Thì tìm cô ta để giải quyết ân oán ngày xưa thôi”

- “Nếu tôi nói tôi có thông tin về cô ấy thì sao nhỉ?” – Về mặt Thiên Duy có chút gian xảo, giọng điệu chẳng khác gì đang cố tình thách thức Thái Phong nói ra một sự thật khủng khiếp nào đó.

- “Này đừng đùa bạn kiểu đó nhá” – Thái Phong nhướn mày đe dọa.

-“Ý tôi là từ lúc nào mà việc tìm người lại trở nên khó khăn với gia đình cậu vậy?”

Thiên Duy tiếp tục thây vào miệng vài viên đậu phộng, anh thừa biết gia thế nhà Thái Phong, việc tìm một người nào đó thật sự không thành vấn đề. Thế nhưng anh lại hy vọng họ tương phùng bằng sự tình cờ.

Lam Châu đã khỏe lại, con sốt tạm thời hạ xuống.

-“Bánh bao, con làm gì đấy?” – Lam Châu nhủ mày nhìn cậu bé đang ngồi vẽ bừa ở bàn làm việc của cô. Chân nó vung vung như thể đang làm một việc rất thích thú.

- “Vẽ bánh bao, bánh bao muốn ăn bánh bao” – Cậu bé chu môi, một câu trả lời thật sự khó hiểu dành cho người nghe nếu như không biết tên gọi của nó.

Lam Châu phì cười, nhìn đôi gò má phúng phính của nó, cô chỉ muốn cắn một cái, thật sự rất đáng yêu.

- “Thôi ngoan, trễ rồi, đi ngủ mai còn đi học” – Lam Châu bế cậu nhóc rời khỏi bàn.

-“Xì, hôm nay bánh bao muốn ngủ với bà!”

Cậu bé tuột xuống khỏi vòng tay của Lam Châu, chạy vọt ra khỏi phòng.

-“Mẹ ngủ tương xấu, chiếm hết chỗ con”

Lam Châu thở dài, chả hiểu sao một cậu nhóc mới 5 tuổi lại có thể lanh lợi như thế, chưa kể lại thông minh cực kỳ, chẳng biết nó thừa hưởng gen tốt này từ ai.

Nghĩ đến đây, lòng cô có chút nặng nề. Việc trở thành một bà mẹ bất dật dĩ khi chỉ mới hơn 18 tuổi thật sự mang lại không ít khó khăn cho cô. Thế nhưng việc dành tất cả tình yêu để bù đắp cho đứa trẻ không có cha, là điều duy nhất cô có thể làm. Bởi vì cô cũng từng là đứa trẻ lớn lên bằng tình yêu vô bờ bến của mẹ vì cha cô mất sớm.

Trước mặt Thái Phong, là hình ảnh một cô gái đang cố bỏ chạy. Anh đuổi theo từ phía sau, chỉ trong tích tắc anh đã đuổi kịp vì chân cô quá ngắn.

- “Trần Lam Châu, cô nghĩ là mình trốn được tôi cả đời à, bạn học thân mến!” – Lưu Thái Phong gương mặt điềm tĩnh, khóe miệng vẽ nên một nét cười đáng sợ, đẹp đến tàn nhẫn.

Anh vác cô lên và chuẩn bị ném xuống lầu.

-“Tôi biết sai rồi, tha cho tôi đi, tôi chưa muốn chết” – Lam châu tha thiết cầu xin nhưng vẫn không hề có tác dụng.

Khoảnh khắc bước đến rất gần hành lang trường học, chỉ vài giây nữa thôi là anh sẽ thả tay ném cô xuống từ tầng ba, rửa mối thù 6 năm về trước.

Vật áo Thái Phong hơi nặng bởi cái dẹt dẹt của một cậu bé, má nó phúng phính, đôi mắt màu xám tro tuyệt đẹp, điểm đặc trưng của con cháu nhà họ Lưu.

- “Chú thả mẹ con ra!”

Hình ảnh đứa bé với đôi mắt ươn ướt nhìn anh, một xúc rất kỳ lạ, quanh quẩn trong lòng là một tình yêu trẻ con. . .

...

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên đúng lúc. Thái Phong thoát khỏi một giấc mơ kỳ quặc. Trán anh bắt đầu xuất hiện mồ hôi, hơi thở dồn dập, có lẽ từ ngày về nước, anh bị trẻ con ám ảnh, nguyên nhân dẫn đến chuyện này là vì nguyên tắc thừa hưởng được số cổ phần rất lớn từ bà nội.

Đưa tay với lấy chiếc điện thoại đang rung dữ dội, áp vào tai, mắt không hề mở.

- “Alo” – Thái Phong hơi khó chịu vì có người cả gan dám phá giấc ngủ của anh.

- “Sếp! anh về nhà chưa, cuộc họp sáng nay các cổ đông đã có mặt đầy đủ, chủ tịch đang nổi giận” – Bên kia là giọng nói khẩn trương của Đình Uy.

- “Chết tiệt”

Thái Phong cúp máy luôn, anh lao xuống giường, xò vớ quần áo, mặc kệ một cô gái xinh đẹp nào đó mà anh đã chọn đại tối qua vẫn còn đang ngủ ngon lành bên cạnh. Rút ví để lại vài tờ tiền, anh nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

Bước xuống xe buýt, Lam Châu tức tốc chạy vào, trước mắt cô là một toà cao ốc 25 tầng, chủ sở hữu là tập đoàn Luru Thuần. Một tập đoàn mà bất cứ ai cũng ao ước một lần được được làm nhân viên chính thức.

- “Sếp Kim em đến nơi rồi”

Lam Châu tắt điện thoại, chắc chắn cô sẽ không bị muộn nếu như không có cuộc họp đột xuất vào sáng nay.

“Kétttt...”

“Thánh thần thiên địa ơ!” Suýt nữa mất mạng, Lam Châu gần như cận kề cái chết khi chiếc Audi vừa lướt qua chỗ cô, khoảng cách rất ngắn đến mức có thể cuốn cô vào vì tốc độ của nó.

- “Muốn giết người hả?” – Lam Châu gào lên, tim cô vẫn còn đập rất dữ dội.

Trước mắt Lam Châu là một chàng trai trẻ, thấy vớ chìa khóa cho một anh giám sát, anh ta bước nhanh vào bên trong tòa nhà và hoàn toàn không hề để ý đến nạn nhân đang mắng chửi phía sau.

Thái Phong vừa ngắt cuộc điện thoại với Đình Uy để biết chính xác vị trí phòng họp cổ đông. Không hề quan tâm đến những cái che miệng hét lên sung sướng của các cô, các chị nhân viên, anh tiến thẳng đến vị trí thang máy.

Lầu 17! Đưa tay nhấn nút đóng cửa, ánh mắt Thái Phong chắc chắn đã nhìn thấy một cô gái đang chạy vội đến, nhưng anh không hề có ý định sẽ ấn lại nút mở cửa.

Lam Châu sắp muộn giờ, đã thế còn muộn cả thang máy, cô chẳng hiểu sao mọi người lại đổ dồn qua các thang khác và chẳng ai dám bén mảng lại cái thang trống có duy nhất một người vừa khép lại.

- “Là sếp mới, con trai lớn của chủ tịch” – Một cô gái hét lên, gương mặt không giấu nổi vẻ phấn kích.

- “Lựa chọn Luru Thuần, quả không sai”

Và rất nhiều lời khen của mọi người dành cho cái tên ôn thần lúc này xém lấy mạng Lam Châu. Không những các cô mà các anh cũng trầm trồ thán phục.

“Còn chưa nhớ nổi tên các sếp cũ, nay đã thay sếp mới”

Lam Châu lắc đầu thờ ơ, tiếng “Đình” mở cửa thang tiếp theo, cô nhanh chóng bước vào trước, sếp Kim sẽ nổi trận lôi đình nếu như cô vừa nghỉ phép dài hạn đã đi làm muộn vào ngày đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Sa thải

Luru Thuần, một tập đoàn kinh doanh đa ngành, chủ yếu đầu tư về các chuỗi nhà hàng, khách sạn và du lịch. Đang phát triển hưng thịnh bởi sự dẫn dắt của ông Luru Khải Trung, một doanh nhân có tiếng trên thương trường, người hiện tại đang giữ chức vụ CEO kiêm nhiệm chủ tịch Luru Thuần.

- “Chúc mừng chú em, coi bộ thời gian sắp tới sẽ khó khăn lắm đấy” – Hoàng Phi, anh họ Thái Phong, người từ nhỏ đã được định hướng tương lai nắm mọi quyền hành của Luru Thuần.

Thái Phong bình thần bước ra khỏi phòng họp cổ đông, anh không lạ gì chuyện bằng mặt mà không bằng lòng của anh trai mình.

-“Em còn phải học hỏi ở anh nhiều mà” - Thái Phong đập tay lên vai Hoàng Phi, giữ một thái độ tôn trọng nhất định.

-“Nếu thật sự chú muốn học hỏi thì đã không phản đối dự án sắp tới của anh rồi”

Thái Phong nhún vai, anh chuyển hướng nhìn sang cô gái đang bước tới.

-“Anh này!” – Nghiên Hy liếc nhẹ chồng mình, quay sang phía Thái Phong, cô không kiềm lời dành tặng một ý khen – “Tuổi trẻ tài cao, dự án của chú, tôi thấy khả quan đó, nhưng mà việc tìm nhà đầu tư, chắc...”

Nói đoạn Nghiên Hy xoay người, khoác tay Hoàng Phi yêu cầu một vấn đề.

-“Có cần vợ chồng chị giới thiệu giúp chú vài nhà đầu tư không?”

- “Khó nhì?” – Thái Phong nhún mày, trầm ngâm vài giây trước khi nói hết ý –“Em cũng nghĩ là dự án lần này sẽ thất bại đó”.

Về mặt không mấy tự tin của Thái Phong, ngược lại khiến Hoàng Phi lẫn Nghiên Hy thoáng bất ngờ, còn lạ gì kẻ chưa từng khuất phục ai lại tự nhận dự án của mình có khả năng gặp rủi ro.

-“Nhưng mà cũng phải thử chứ, chẳng phải anh Phi trước kia cũng gây ra không ít thiệt hại từ mấy dự án đầu tay hay sao?”

Đây mới là Thái Phong, cậu em mà Hoàng Phi phải dè chừng nhất, cách đáp trả cũng hoàn toàn thông minh.

Và trận chiến sẽ không có hồi kết nếu như không có sự xuất hiện của Đình Uy.

- “Sếp, Chủ tịch gọi anh”

Khẽ cúi chào vợ chồng Hoàng Phi, Đình Uy bước nhanh theo Thái Phong vừa rời đi. Chẳng có chủ tịch nào gọi, chỉ là anh thừa biết sếp mình chẳng muốn tiếp chuyện hai vị này lâu hơn nữa.

Hơn ai hết Nghiên Hy biết rõ Thái Phong với vẻ bên ngoài bất cần, không quan tâm xung quanh nhưng thực chất lại là người tính toán cực kỳ giỏi, chưa kể bên cạnh lại có một Đình Uy, người từng được chủ tịch Lưu trọng dụng, vị trí người trợ lý của Thái Phong thật quá dễ đoán.

*

Cánh cửa thang máy khép lại.

Đình Uy thật sự ngưỡng mộ, một người thoát nhìn chẳng khác gì một công tử ăn chơi, nhưng khi bước vào cuộc đua này, quả thật trở thành một kẻ đáng gờm.

- “Việc đầu tiên” – Thái Phong giơ cao 3 ngón tay lên, nghiêm túc yêu cầu –“Làm cho tôi ba việc“

-“Sếp cứ dặn dò, ngoài chuyện bắt em đi chơi gái với sếp, còn lại em quyết tâm thực hiện bằng mọi giá” – Đình Uy hùng hồn đáp lại Thái Phong bằng một cách nghiêm túc tương tự.

Khác với thái độ nghiêm túc vừa rồi, cơ mặt Thái Phong biến sắc thấy rõ.

-“Cẩn thận cái mồm của cậu”

Thái Phong thờ dài, việc tương chừng bình thường này mà đến tai ông Lưu thì cái ghế CCO hiện tại của anh cũng không giữ nổi chứ đừng nghĩ đến vị trí CEO cuối năm nay.

-“Ồ đây có mối em với sếp thôi” – Đình Uy cười giả lả vì thật sự trong thang máy này còn ai khác ngoài hai người –“Mà ba việc sếp yêu cầu là gì?”

Suy nghĩ vài giây, Thái Phong bắt đầu đưa ra ba việc đầu tiên cần chuẩn bị cho dự án sắp tới, dự án quyết định số phận của anh và lòng tin của các vị cổ đông trụ cột.

- “Thứ nhất, tìm hết tất cả các thông tin liên quan đến mảnh đất chưa được khai thác đó, có bao nhiêu nhà đầu tư đang nhắm đến, lên danh sách và gửi lại cho tôi vào đầu giờ chiều nay”

- “Thứ hai, ngay bây giờ triển khai cho toàn bộ nhân viên làm một bài test năng lực chuyên môn, ai không đủ điều kiện, sa thải”

Đình Uy không cần ghi chép, với trình độ của anh thì chỉ cần tập trung lắng nghe và xử lý vì hai việc này quá đơn giản.

-“Việc cuối cùng là tuyển gấp cho tôi một cô thư ký, bắt đầu đi làm vào ngày mai”

Có lẽ việc thứ ba là chuyện khó nhất đối với Đình Uy.

-“Tiêu chuẩn như thế nào vậy sếp?”

Việc khó nhất thì chắc chắn cần phải ghi chép thật kỹ lưỡng, Đình Uy bắt đầu mở điện thoại, có lẽ sẽ phải dồn hết khả năng và trí tuệ vào việc này mới có thể làm vừa lòng sếp Phong.

Thái Phong chưa vội đáp, ánh mắt anh vừa liếc qua một cô người mẫu trên màn hình Led quảng cáo bên trong thang máy. Khỏi phải nói thêm, Đình Uy vừa rơi vài giọt mồ hôi.

-“Thông minh, xinh đẹp, chân dài, dáng chuẩn, da trắng không tí vết, và quan trọng là...” – Ngập ngừng hồi lâu, gương mặt đẹp như tranh của Thái Phong chột lại tiêu chuẩn cuối cùng –“Chưa chồng!”

-“Sếp ơi là sếp! kể mà làm việc chung với cô thư ký như thế thì Hiếu Phương cho em hưu sớm” – Đình Uy mếu máo lắc đầu, gương mặt lộ rõ vẻ sợ sệt cô nàng bạn gái quái chiêu.

- “Vậy thì tìm cô nào ít đẹp hơn nó một chút, anh tin tưởng năng lực của cậu” – Thái Phong vỗ vai an ủi, không ngờ cấp dưới của anh lại là người sợ gái đến mức không thể chấp nhận được.

“Đình” tiếng cửa thang máy bật ra, Thái Phong ung dung bước đi trước, bỏ lại sau lưng gương mặt mang đầy áp lực về chuyện tuyển người cho anh.

*

Nhà ăn nhân viên!

Vừa kết thúc một bài test năng lực nhân viên, nếu không đủ tiêu chuẩn chắc chắn sẽ bị sa thải, dường như may mắn không đến với ai quá nhiều lần trong đời. Lam Châu vô đầu bức tai, cô chẳng thể nuốt nổi bữa trưa.

-“Đừng căng thẳng quá, dù sao cũng chẳng ai qua được đợt test này đâu” – Gia Linh một đồng nghiệp bên cạnh Lam Châu thở dài –“Nghe đâu đề test lần này do sếp mới áp xuống!”

Lam Châu gần như tuyệt vọng! Cô vào được Lưu Thuần là đã quá may mắn, xét về năng lực, cô hoàn toàn thua sút các đồng nghiệp khác trong phòng, chưa kể bằng cấp lại thuộc dạng bình thường, chẳng có gì xuất sắc. Và hơn hết hôm nay cô chưa chuẩn bị tinh thần nên tất cả các câu hỏi khó nhằn đó, gần như đánh lụi toàn bộ.

-“Tôi cũng chẳng làm được bao nhiêu” – Thư Oanh bước đến, tình hình cũng không khá hơn.

-“Bao giờ thì có kết quả nhỉ?” – Lam Châu bất giác hỏi, cô chưa sẵn sàng lắm để trở về cuộc sống thất nghiệp.

-“Nghe sếp Kim nói là sáng mai sẽ có thông báo chính thức trên Web nội bộ” – Thư Oanh nhún vai, có vẻ như việc có bị sa thải hay không không ảnh hưởng đến tâm lý cô nhiều.

- “E hèm!”

Mỹ Kim bước đến, cô là team Leader của các cô gái đang than ngán thờ dài ở đây.

-“Ăn không lo ăn, sắp hết giờ nghỉ trưa vẫn còn ngồi tán dóc”

Ánh mắt Gia Linh không giấu nổi một nét buồn hiu hắt.

- “Bọn em sắp xa sếp Kim rồi!”

Mỹ Kim lắc đầu, nhìn bảy em neho nhóc. Thật sự bài test này quá khó, và vị trí của cô cũng chưa chắc giữ được huống hồ gì ba cô gái mới được nhận vào Lưu Thuần chưa lâu.

-“Bớt đi!” – Thư Oanh phát tay, hai tay cô chuyển sang khoác vai Lam Châu và Gia Linh –“Lạc quan lên đi các vợ của chồng!”

- “Lạc quan mà com không nuốt nổi à?” – Lam Châu bĩu môi nhìn vào phần com còn nguyên của Thư Oanh nãy giờ.

-“À tôi đang giảm cân, nếu không vài ngày nữa váy cưới sẽ rách đôi khi tôi trông vào mắt”

Lam Châu thực sự rất ganh tỵ với tinh thần này của Thư Oanh, đang cật lực kể chuyện mà cô nàng vẫn có thể vui vẻ được. Đúng là có chuyện vui thì mọi thứ khác đều không quan trọng, bởi vì cô nàng cá tính này chuẩn bị theo chồng bỏ cuộc chơi.

-“Mà này!”- Thư Oanh quét mắt xung quanh –“Đừng quên buổi tiệc chia tay đời độc thân của chồng nhé, hai vợ mà vắng mặt là chồng giận cả đời”

Đáp lại câu nói hăm dọa của Thư oanh là hai gương mặt đang thờ dài thườn thượt.

-“Sếp Kim, chị cũng phải đến đó!” – Thư Oanh chuyển hướng sang Mỹ Kim

-“Mấy chỗ đó không phù hợp với chị đâu, chị quá tuổi rồi!”

“Chỗ đó là chỗ nào” Lam Châu nghĩ thầm, chính cô còn chưa biết địa điểm buổi party tối nay của Thư Oanh. Nhưng mà cũng chẳng còn tâm trí để quan tâm đến chuyện đó, vấn đề nhức nhối hơn hết lúc này vẫn là có thể cô đã không qua được bài test vừa rồi.

Một công việc như mơ, một background quá tốt sắp khép lại, nhưng chẳng ai biết, chính bài test đó đã làm cuộc đời Lam Châu chuẩn bị bước sang một trang mới, có lẽ còn ưu ám hơn hiện tại.

*

Đã 4 tiếng đồng hồ trôi qua, Thái Phong vẫn chưa rời khỏi phòng, anh đã bỏ cả bữa trưa, chỉ để xem hết mớ tài liệu mà Đình Uy cung cấp. Quả thật không hề đơn giản, việc tất cả các nhà đầu tư lớn bé đều đổ dồn vào dự án mới của Hoàng Phi. Nói về một hòn đảo nhỏ trên một vùng biển còn hoang sơ chưa được khai thác, ắt hẳn chẳng nhà đầu tư nào dám đổ tiền của vào, chưa kể anh lại là một người hoàn toàn mới. Mà nguồn vốn ban đầu lại khá lớn.

- “Sếp Phong, theo em việc tìm nhiều nhà đầu tư nhỏ tại sao mình không tìm một công ty lớn, hợp tác cùng có lợi” - Đình Uy bạo dạn đưa ra ý kiến.

Thái Phong không rời mắt khỏi màn hình Laptop.

-“Bảo Nguyên, tôi muốn có thông tin về CEO của công ty này”

Đình Uy tròn mắt nhìn cái tên Thái Phong vừa đề cập, một tập đoàn bất động sản có thể xếp ngang hàng với Lưu Thuần. Chưa kể người mà Thái Phong vừa yêu cầu, tuy còn khá trẻ nhưng thật sự không hề đơn giản.

-“Chỉ e hơi khó!” – Đình Uy thờ dãi vì vài lý do nào đó.

-“Khó chỗ nào?”

Thái Phong ấn phím save, anh hoàn thành nốt số tài liệu cần thiết cho cuộc gặp gỡ đối tác sắp tới.

- “CEO của tập đoàn Bảo Nguyên là bạn khá thân thiết của anh Phi, Hoàng Vĩnh Nguyên người này rất khó hợp tác”

Khóe miệng Thái Phong nhếch lên, anh ngã lưng ra ghế xoay, nở một nụ cười đầy bí ẩn, anh buông một câu nói khó hiểu.

-“Thắng như vậy mới gọi là thắng!”

Đình Uy hiểu ý, không nói thêm gì, lập tức gật đầu.

-“Em sẽ cố gắng sắp xếp một cuộc gặp mặt vào tối nay!”

Thái Phong phẩy tay ra hiệu cho Đình Uy có thể đi làm việc khác, khóe mắt anh khép hờ lại vì quá mệt.

-“Còn kết quả của bài test đã có, sếp có muốn xem qua”

Đình Uy đặt trước bàn Thái Phong một tập tài liệu với hai bản kết quả ngược nhau.

-“Đề đây, tí tôi xem”

“Hừm, có người tài tình đến thế sao?” Đình Uy chép miệng lắc đầu nhìn vào kết quả của một người chiếm chế vị trí cuối bảng.

Anh lặng lẽ khép cửa bước ra ngoài, việc cần làm bây giờ là liên hệ trợ lý phía Bảo Nguyên, cuộc hẹn vào tối nay sẽ mang tầm quan trọng nhất định nếu như diễn ra thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thù cũ, nợ mới

Bước xuống taxi, mắt Lam Châu mở căng hết cỡ, nuốt khan một cái, trước mắt cô bây giờ là một địa điểm hoàn toàn xa lạ.

Vũ trường TJ! Một nơi không phải ai cũng đến được.

-“Này bé!”

Một anh chàng cao ráo giữ Lam Châu lại trước cửa, nhất quyết không cho vào.

-“Anh gọi tôi sao?” – Lam Châu chắc chắn là mình không hề quen biết anh chàng đẹp trai này.

-“Học sinh! Không lo học hành, đến đây làm gì?”

Ọc Lam Châu mếu máo ngẩn cổ nhìn vì anh chàng này quá cao, thật không ngờ ở tuổi 24 cô còn bị nhận nhầm là học sinh cấp ba.

-“Này tôi không phải là học sinh đâu nhé”

Lam Châu cố gắng giải thích, nhưng không hề có tác dụng, thêm một anh cao to nữa, hai người xốc nách cô ra ngoài.

-“Hừm! Hôm trước cũng có mấy đứa bảo không phải học sinh”

Cảnh tượng hết sức bi thảm, một cô gái nhỏ nhắn với chiều cao khiêm tốn dưới mét sáu, gương mặt không thuộc dạng non nớt nhưng trẻ hơn so với số tuổi thật sự. Số phận thật nghiệt ngã, đôi khi bản thân đã trưởng thành như xã hội ngoài kia mãi không chịu chấp nhận.

Mở điện thoại, ngay bây giờ cần gọi cho chủ nhân của buổi tiệc tối nay đến và bảo lãnh cho cô vào.

*

Phong Lưu!

Căn phòng VIP cách biệt bên trong đã được đặt trước. Mọi giao dịch ký kết hôm nay sẽ được diễn ra bên trong căn phòng này. Đình Uy khó khăn lắm mới mời được vị đối tác khó tính này.

-“Sếp! em đi tìm chỗ đỗ xe”

Chiếc Audi di chuyển đi, Thái Phong dừng bước vào trước. Trước mắt anh là một cô gái, xinh đẹp chuẩn mẫu đang đợi sẵn.

-“Phong thiếu gia, không ngờ lại chọn quán tôi, thật sự vinh dự!”

Yên Ny! Quản lý của vũ trường TJ đích thân tiếp đón vị khách quý này.

-“Chuyện đó, sắp xếp tới đâu rồi!”

Dù mới về nước chưa lâu, nhưng gia thế lẫn tiếng tăm của Thái Phong trong giới hộp đêm không phải ai cũng biết. Yên Ny cũng không ngoại lệ, em trai của Hoàng Phi, thì chắc chắn cũng không phải hạng bình thường.

-“Yên tâm!” - Yên Ny tiếp tục mở lời - “Có cần tôi sắp xếp thêm vài em xinh đẹp vào tiếp rượu?”

Thái Phong cười khẩy. Anh vòng tay qua eo Yên Ny, vén một sợi tóc trên trán cô nàng, chậm rãi yêu cầu.

-“Ồ đây cô nào đẹp nhất?”

Yên Ny khẽ vuốt vuốt vòm ngực Thái Phong, cài lại khuy áo sơ mi đang buông hờ hững.

-“Rất tiết cô đẹp nhất lại là cô khó chiều nhất đấy!”

Thái Phong nhún vai, buông cô gái gần như đang chờ đợi một cái hôn từ anh ra, ung dung bước đi trước.

-“Tối nay, sau khi mọi việc kết thúc, mang cô gái đó đến đây cho tôi, còn bây giờ thì không cần thiết!”

Con người Thái Phong là vậy, mọi chuyện liên quan đến công việc, nhất định không muốn có bất kỳ sơ sót nào cũng như việc dùng người để giao dịch trở nên thuận lợi hơn là chuyện dưới đáng cấp của anh.

Ngước nhìn bóng dáng chàng trai vừa khuất, Yên Ny ra hiệu cho một anh chàng phục vụ bước đến và thì thầm.

-“Diệp Nhi, gọi cô ấy đến!”

- “Nhưng cô ta người Hoàng Vĩnh Nguyên đang muốn chinh phục” – Chàng trai lộ rõ vẻ khó hiểu.

Khóe miệng xinh đẹp của Yên Ny vẽ lên một nét cười đầy hứng thú.

-“Để xem ai sẽ là người chiếm được trái tim người đẹp”.

*

Một căn phòng VIP khác, một buổi tiệc khác cũng náo nhiệt không kém không khí bên ngoài.

Hai cô gái, đang cùng trở mắt nhìn vào một chàng trai, không thể tin được, trên đời này làm sao có người hên đến như vậy.

Một cô nàng cá tính nhưng cũng đầy quyến rũ, có chút nổi loạn lại sắp lấy một anh chàng bác sỹ thư sinh, có vẻ hiền như bụt, khác hẳn với tính cách của Thư Oanh. Chưa kể lại cực kỳ giàu có.

-“Anh ta thực sự là chồng sắp cưới của cậu sao?” – Gia Linh có lẽ là người ngạc nhiên nhất.

-“Thư Oanh, có phải cậu đã cưỡng bức anh ta rồi ép cưới!” – Lam Châu quả quyết, ngoài giả thiết này thì không còn cái nào có thể lý giải được chuyện khó tin này.

Thư Oanh liếc xéo.

- “Hừm...hai cô nghĩ tôi hên hạ đến mức đó ư!”

Đáp lại là cái gật đầu liên tục của cả Lam Châu và Gia Linh khiến Thư Oanh thờ dài.

- “Thật ra anh ta là bạn thời trung học của tôi, xưa cũng không ưa gì nhau, nhưng gần đây vô tình gặp lại, và bây giờ là sắp tiến đến hôn nhân”

Cứ như một bộ phim tình cảm đầy éo le. “Bạn thời trung học, không ưa nhau, sắp cưới” Lam Châu đột nhiên rùng mình khi chợt nghĩ đến một người.

-“Mà các cậu đến để chia vui với tôi hay đến để nghe tôi kể chuyện tình cảm sến súa” – Thư Oanh đẩy rượu về phía hai cô gái vẫn đang tập trung nghe kể.

-“Tôi không uống được nhiều!” - Hậu quả của việc uống say 6 năm trước đến giờ vẫn còn ám ảnh Lam Châu, tốt nhất là không nên vì tửu lượng cô thật sự rất kém.

- “Mà này, hai người vẫn còn độc thân hay để tôi giới thiệu cho vài người bạn của chồng tôi thử nhé” – Thư Oanh thúc nhẹ vào eo Lam Châu –“Cưỡng bức người ta đi rồi ép cưới nhé”

Lam Châu trừng mắt vì giọng nói quá lớn của Thư Oanh rồi cười giả lả khi cũng có vài anh chàng ở đây đang để ý đến cô.

-“Người ta cũng có bạn thời trung học đó nhé” – Gia Linh đánh ánh nhìn hết sức gian xảo về phía Lam Châu tra hỏi –“Có thể bật mí không, biết đâu lại được như Thư Oanh”

Có ép chết Lam Châu đời này cũng không muốn nhắc đến người con trai đó, chưa kể đã phải trải qua một đêm kinh hoàng, Lam Châu đời này vẫn chưa dám ngẩng cao đầu mà nhìn đời.

-“Không kể thì phải uống nhé!” – Thư Oanh tiếp tục ép.

Kỳ này khổ rồi, Lam Châu chắc chắn sẽ không kể, không hé môi, không nhắc đến và không muốn nghĩ đến.

-“Thôi được rồi, tôi sẽ uống một chút!”

Một ly rượu được rót đầy, đây là lần thứ hai Lam Châu đụng đến thứ này, không hẳn là chuyện muốn giữ bí mật, mà hơn hết hôm nay là ngày vui của Thư Oanh, cô không muốn làm cô bạn đồng nghiệp này buồn lòng.

*

Căn phòng VIP bên cạnh.

Bốn người con trai đang ngồi đối diện.

Thái Phong không ngờ anh ta lại đến, chắc chắn hai chữ Lưu Thuần đã góp phần tác động không ít.

-“Dựa vào đâu mà cậu nghĩ tôi sẽ đồng ý đầu tư!”

Hoàng Vinh Nguyên! CEO của một tập đoàn bất động sản lớn, thật sự khiến người ta nể phục với những gì anh làm được ở tuổi 25.

Thái Phong chưa đáp, anh rót một ít rượu vào ly và đẩy nhẹ về phía Vinh nguyên. Đáp lại anh ta bằng một câu hỏi mang nghĩa tương tự.

-“Vậy dựa vào lý do gì mà anh lại đến đây, ngày hôm nay!”

Vinh Nguyên cười khẩy, cậu em của Hoàng Phi, có lẽ sẽ làm một đối thủ đáng gờm trong việc tranh chấp quyền lực ở Lưu Thuần. Chưa kể tương lai biết đâu sẽ còn là một người tài giỏi hơn Lưu Khải Trung.

-“Vì tôi muốn biết CEO tương lai của Luru Thuận là người tài giỏi đến mức nào!”

Vinh Nguyên ngã lưng ra ghế, một cái nhìn mang đầy vẻ thách thức.

-“Tương lai chẳng nói trước được điều gì” – Thái Phong nhìn đến phía Đình Uy, như nhắc nhở cần mang ra đây một số giấy tờ cần thiết.

-“Việc đầu tư tôi sẽ suy nghĩ” - Toan đứng dậy, Vinh Nguyên có điện thoại, anh lịch sự bước đi ra ngoài –“Quay lại tôi sẽ trả lời cậu”

Thái Phong bình thản, nhấp một ngụm rượu nhỏ, anh sẽ đợi, nhưng chỉ 5 phút. Chờ đợi một điều gì đó là điều cấm kỵ trong cuộc đời anh.

*

Lam Châu đã gục, trong khi Thur Oanh và Gia Linh chỉ mới bắt đầu hơi say. Có lẽ lời cô bạn là thật, uống không được bao nhiêu đã lè nhè đứng không vững.

- “Đi đâu đấy, chưa được về đâu nhé!” – Thur Oanh cũng đã ngà ngà say, cô uống rất nhiều vì hôm nay cô là nhân vật chính.

Lam Châu phẩy tay, đôi giày cao gót sắp không trụ vững, người cô lắc lư như sắp ngã.

-“Tôi đi vệ..hic..sinh...” – Lam Châu lục lọi trong túi xách, điện thoại, cô phải báo với mẹ, hôm nay chắc phải ngủ nhờ nhà Gia Linh vì không thể về nhà trong tình trạng này, và hơn nữa nhà cô khá xa.

Lam Châu cố gắng đứng vững, vừa soạn tin nhắn vừa đi, dáng đi khập khiễng và không hề nhìn về phía trước, nội dung đã soạn xong nhưng chưa kịp gửi thì điện thoại đã rơi vì có người vừa va phải cô.

Dưới sàn lúc này không phải một, mà là hai cái, nhưng cái nào là của cô.

-“Này em!”

Giọng một anh chàng vang lên, có lẽ là người vừa đụng trúng.

-“Em gì mà em...hic...mất anh đề..ức...đâu vậy hả?”

- “Em đang cầm nhầm điện thoại của tôi đấy!”

- “Đây là điện thoại của tôi!” – Lam Châu gất lên, có lẽ chất cồn đã làm đầu óc cô nàng không còn nhận thức được mọi thứ xung quanh –“Tránh đường cho tôi đi”

Lam Châu cố nén một cái nhẹn, cổ họng cô thật sự khó chịu. Cô muốn đến nhà vệ sinh, nhưng chàng trai trước mặt lại đang cản đường và giữ chặt khuỷa tay cô.

-“Tôi cho em 5 giây để tỉnh táo trước khi tôi còn từ từ!” – Vinh nguyên bắt đầu không giữ được bình tĩnh với cô nàng say xỉn này.

Lam Châu ngước mặt lên, gương mặt cô chắc phải thấp hơn Vinh Nguyên khá nhiều, đôi gò má phúng phính ửng đỏ bắt đầu hơi nhăn.

-“Tôi muốn vào nhà vệ sinh”

Trước khi Vinh Nguyên kịp định hình được tình huống thì cô gái này đã gục hẳn vào ngực anh, một thứ chất lỏng kinh dị nào đó vừa trào ra áo.

“Ọc...” Lam Châu đã ói vào người trước mặt, sự thoải mái ở cổ họng lại mở đầu cho cái khó thở ở cổ, đôi bàn tay rần rần kia, một tay dẹt phẳng chiếc điện thoại và tay còn lại giữ chặt cổ cô.

-“Em thật sự đáng chết”

Vinh Nguyên áp sát người Lam Châu vào cánh cửa, đây là cô gái đầu tiên dám đắc tội với anh, chưa kể trước đó anh đã cảnh cáo trước.

- “Bỏ ra!”

Giọng nói thều thào của Lam Châu, không khí gần như sắp cạn, cô không thể thở được, phía sau lưng là một vòng tay của một người khác khi cánh cửa bật ra đúng lúc.

Thái Phong không thể chờ đợi thêm vì đã quá giới hạn cho phép, cánh tay anh vừa kéo cửa vào bên trong. Một cô gái bé nhỏ đã nằm trọn trong lòng.

-“Con nhỏ chết tiệt” – Vinh Nguyên vẫn chưa buông tha.

Lam Châu cảm nhận rõ ràng cơ thể mình sắp không thể hô hấp được nữa, cho đến khi có một cách tay khác kéo mạnh cô về phía đó và rơi vào trạng thái bất tỉnh.

-“Đối xử với phụ nữ không nhất thiết phải dùng cách này đâu!”

Vĩnh Nguyên đã bỏ tay ra nhưng có vẻ như anh vẫn chưa muốn dừng lại. Cô gái này đang biến anh thành hình thù gì trước mặt nhiều người.

-“Không liên quan đến cậu, đừng xen vào chuyện của tôi, tâm trạng tôi không tốt thì sẽ bắt lỗi cho cậu đấy”

Thái Phong kéo Lam Châu về phía mình, vòng tay qua eo để đầu cô ngã vào ngực anh, một cảm giác tạm thời an toàn.

-“Vì cô gái này cũng đang có nợ với tôi, anh giết cô ấy thì món nợ của tôi biết tính thế nào?”

Đình Uy nhận thức được sự căng thẳng và mức độ rủi ro nếu như Thái Phong chọc giận Vĩnh Nguyên.

-“Sếp!” – Đình Uy ra hiệu đủ để Thái Phong hiểu ý –“Hợp đồng vẫn chưa được ký”

Thái Phong cười nhạt, nhìn cô gái đã ngã đi trong vòng tay anh, nhẹ nhàng bế cô lên và bỏ đi trước khi để lại cô câu nói sau cùng.

-“Trợ lý của tôi sẽ Mail cho anh chi tiết dự án, còn việc ký kết hợp đồng anh có thể liên hệ nếu như muốn hợp tác”

Khò phải nói rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ đã quan sát, mặc dù là khu cách biệt dành cho khách VIP nhưng cũng không ít người đã chứng kiến cảnh tượng này.

Hoàng Vĩnh Nguyên nắm chặt tay, khóe miệng hình thành một nụ cười đáng sợ. Hành động này của Thái Phong thật khiến anh tò mò về cô gái kia.

Ở một nơi khác, cũng có một cô khác xinh đẹp đang âm thầm quan sát, khẽ vòng tay trước ngực, gương mặt xinh đẹp của Diệp Nhi thật sự thích thú sự đụng độ của hai anh chàng này.

*

Lam Châu nửa tỉnh nửa mê, nhưng cảm giác thật rõ ràng một hơi ấm, một nhịp tim đang đập của ai đó và mùi hương quen thuộc đã từ rất lâu rồi mới cảm nhận lại.

Thái Phong nhíu mày nhìn cô gái đang gục vào ngực anh. Cái tên mà anh đã thấy qua sau bài khảo sát chất lượng nhân viên, và giờ gần như lại phá hoại một buổi giao dịch rất quan trọng của anh.

-“Thù cũ, nợ mới, tôi tính luôn một lần!”

Khóe miệng chum chim của Lam Châu vừa khẽ mỉm cười nhẹ, cô đang say ngủ trong lòng một người và không hề biết bản thân mình sắp gặp phải nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sếp tôi là bạn học!

Lại là mùi hương này!

Sáu năm trôi qua nó vẫn luôn ám ảnh Lam Châu qua từng giấc mơ, hay đúng hơn cô hay gọi là ác mộng. Nhưng hôm nay, lại khác, cái mùi hương này nó có gì đó chân thật hơn mọi khi.

Lam Châu trở mình, khẽ hé mắt ra, một giấc ngủ say mang lại cảm giác thật sự thoải mái, hay chính chiếc giường rộng lớn bất thường này đã làm cô bừng tỉnh.

Đôi mắt mở căng hết cỡ, một khung cảnh hoàn toàn lạ, một căn phòng rộng lớn, sang trọng, và hơn hết nơi đây khá giống với một nơi của 6 năm về trước.

-“Ồi mẹ ơi, đến cả mơ mà cũng chân thật đến thế ư?”

Lam Châu đắm đắm nhẹ vào đầu mình, đầu cô hơi khó chịu, cổ họng nghẹn đắng, và bộ đồ trên người còn có mùi rượu.

“Khoan đã!” cố gắng định hình lại, đúng như trong giấc mơ thì bên cạnh cô lúc này sẽ là tên bạn học ngồi cùng bàn, thế nhưng hôm nay lại hoàn toàn không có, và chắc chắn là cô vẫn còn y nguyên bộ đồ tối qua chứ không phải tình trạng không-mảnh-vải-che-thân, chưa kể căn phòng này tuy rất giống nhưng không phải căn phòng 6 năm trước.

-“Đây là đâu???”

Nuốt khan một cái, tiếng động phát ra từ phía phòng tắm, sau khi cánh cửa bật ra, là một anh chàng đang trong tình trạng ở dưới được che, ở trên thì không có gì, vài giọt nước còn nhỏ xuống do mái tóc chưa khô.

-“Biến thái! Anh là ai? Đây là đâu? Anh đã làm gì tôi?”

Lam Châu chỉ kịp nhắm tịt mắt lại và hét lớn, theo phản xạ tự nhiên cô kéo chăn che ở trước ngực mình, phòng thủ chặt chẽ.

Không hề có động tĩnh gì, hơn 2 phút trôi qua, khẽ hé mắt ra nhìn. Một cảnh tượng hết sức kỳ quặc, anh chàng đó, vẫn không trả lời, bình tĩnh mặc lại quần áo. Thế nhưng cái bóng lưng cao lớn này quá đời quen thuộc.

- “Chỉ là mơ thôi, là mơ, chắc chắn là mơ” - Lam Châu lắc đầu nguầy nguậy cố nhủ lòng mình vì trước mặt là một dáng người rất quen.

-“Cô đang làm nhầm cái gì vậy?”

Chàng trai đó quay lại sau khi đã cài xong cúc áo sơ mi, không phải gương mặt đẹp theo kiểu hotboy của ngày xưa, một sự thay đổi rõ rệt, trưởng thành hơn, nam tính hơn, có một sức hút lạ kỳ, và chắc chắn là đẹp đến tàn nhẫn, thế nhưng với cái kiểu cười khinh bỉ này, quả thực không lẫn vào đâu được.

-“Bạn học thân mến!” – Thái Phong buông rất chậm bốn chữ khiến Lam Châu gần như đóng băng trước mắt.

Lưu Thái Phong, tên khốn mà Lam Châu từng thề sẽ không bao giờ muốn gặp lại, đang hiện diện trước mặt cô, một kiểu cười làm đối phương phải gục ngã, thế nhưng kiếp trước cô đã gây ra tội gì với toàn nhân loại để bị số phận ngược đến như thế, gặp lại nhau trong chính cái hoàn cảnh mà cô đang muốn quên, hay nói đúng hơn là chẳng mấy đẹp đẽ.

Cố gắng chấp vạ và xâu chuỗi lại toàn bộ sự kiện tồi qua, cô đã uống hơi nhiều, đã say, muốn đi vệ sinh, và chắc chắn là người con trai cô gặp trước khi rơi vào trạng thái không biết gì là một người khác, sao bây giờ lại ở đây, với người mà mình chưa sẵn sàng hội ngộ.

-“Quá bất ngờ nên dây thần kinh giọng nói bị đứt rồi hả?” – Thái Phong cười đều bước lại phía trước vài bước.

Lam Châu rung mình, cô nhích người ra phía sau, kéo chăn cao hơn chồm đến tận cổ, miệng lắp bắp nói không nên lời.

-“Cậu, cậu đã làm gì tôi rồi?”

Trước mặt Thái Phong là một cô gái nhỏ đang thu mình một góc, từng ấy năm trôi qua, vẫn không phát triển được mấy, vẫn chiều cao khiêm tốn đó, vẫn gương mặt không xinh đẹp nhưng lại dễ thương, và điều cuối cùng là cô vẫn rất sợ anh, một kiểu rụt rè pha chút ương ngạnh, đôi khi muốn chống đối nhưng lại chẳng dám làm gì.

Anh càng bước đến gần, cô gái nhỏ càng phòng thủ nhiều hơn, chậm rãi khịch bác cô nàng đầu óc không mấy thông minh này.

- “Cô thấy có ai làm gì xong rãnh rồi mặc lại quần áo cho cô không?”

Tên khốn! nói ra không biết xấu hổ là gì, Lam Châu tức đến lộn ruột, từ trước đến giờ cô vẫn luôn bị sỉ nhục không thương tiếc.

-“Đồ! Cái đồ háo sắc!”

- “Đang tự chửi mình đó hả?” – Thái Phong nhún mày, một kiểu cười gian xảo đáng ghét.

-“Tôi đang nói cậu đó, khùng à?”

- “Ồ đây ai có sắc?”

Khỏi phải nói, Lam Châu tức điên người, đẹp thì đẹp thật nhưng mắc bệnh không biết khiêm tốn, giờ thì hết nhịn nổi, chắc chắn cô sẽ làm gì đó, đá thật mạnh một phát vào nơi-quan-trọng-nhất của người đàn ông rồi bỏ chạy, mặc dù hơi hèn hạ, nhưng nếu không chạy thì cô chết chắc.

-“9h kém!” – Thái Phong liếc nhìn đồng hồ, một câu nói dờ không hề liên quan -”Cô vô công rồi nghề đến mức không cần đi làm hả, hay vì quá ngốc nên không kiếm được công việc nào phù hợp để bớt vô dụng đi à?”.

Đúng rồi! Đi làm phải đi làm, hôm nay không phải là ngày nghỉ và hơn hết tình trạng hiện tại cũng không phải đang mơ. Mặc kệ mấy câu xỉ vả đó, cô quen rồi, thế nhưng túi xách, ví tiền và cả điện thoại đều hoàn toàn bốc hơi.

-“15 phút nữa, tôi đợi”

Thái Phong ném một túi đồ về phía Lam Châu còn chưa kịp hiểu chuyện, đang loay hoay tìm vài thứ, nhưng chắc chắn là không có gì ngoài bộ đồ đang mặc trên người. Không kịp suy nghĩ thêm, cô phóng như bay vào phòng tắm. Trong cái tình thế không một xu dính túi này tốt nhất là nên ăn bám đại gia, mọi chuyện từ từ tính sau.

Thái Phong trở lại sofa, anh sẽ chẳng tử tế hơn khi đêm qua phải chật vật đưa cô bạn say xỉn ra khỏi đó, chưa kể hoàn toàn không biết nhà, và chắc chắn anh không thể mang cô về nhà mình trong tình trạng dễ gây hiểu lầm đó, và cuối cùng là đến khách sạn.

Tối qua anh đã ngủ ở sofa, chỉ vì không muốn có bất kỳ sự cố nào xảy ra nữa khi trong người anh cũng có chất cồn.

Mở điện thoại, anh bấm chọn một cái tên rất quen.

-“Việc tuyển người!” – Thái Phong mở lời trước khi người bên kia kịp đáp.

-“À việc đó em đã sàng lọc được vài cô gần đạt tiêu chuẩn của sếp, em sẽ gửi hình cho sếp chọn!” – Đinh Uy nói bằng giọng rất chi là tự hào vì vừa hoàn thành xuất sắc một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn.

- “Không cần, tôi cũng đã chọn được một người thừa-tiêu-chuẩn rồi!”

Thái Phong cúp máy, khoe miệng vẽ lên một nét cười, cực kỳ nguy hiểm.

*

Một bộ váy vừa vặn, được ngồi hẳn trên một chiếc xe hàng xịn, mặc dù thấy khá quen nhưng hiện tại không nhớ được đã gặp qua ở đâu. Lam Châu bấm bụng, chai mặt, đứng rồi trước kia cô cũng từng đẹp bỏ lòng tự trọng để chép bài giải của tên bạn học này suốt một năm trời, thì bây giờ hà cớ gì phải ngại ngùng, chưa kể tai-nạn năm đó có thể chỉ mình cô biết.

-“Bạn học này, tôi thật sự không nhớ là tối qua đã xảy ra chuyện gì và cả chuyện hội ngộ của chúng ta sáng nay...”- Mím nhẹ môi, Lam Châu cố gắng nói hết ý và không hề dám nhìn sắc mặt đối phương –“Cậu có thể cho tôi đi cùng một đoạn không, mặc dù hơi ngại, nhưng mà tôi lỡ làm rơi ví tiền ở đâu đó rồi”

Thái Phong bắt đầu khởi động xe, và di chuyển đi tiếp, chiếc Audi rời khỏi khách sạn.

-“Cô mà cũng biết ngại, hơi lạ” – Chiếc xe rẽ vào một con đường lớn, anh vẫn tập trung lái xe và miệng thì quá rảnh rồi để xỉ và cô bạn –“Thù cũ tôi chưa đòi, cô đã gây ra nợ mới, cô định tính sao với tôi đây?”

- “Nợ mới là nợ gì?” – Lam Châu thật sự không biết Thái Phong đang ám chỉ điều gì, phải chăng tối qua cô đã gây họa.

-“Nếu giết cô thì quá dễ dàng cho cô rồi, mà để cô sống thì tôi thấy có lỗi với nhân loại này quá, tối qua nếu như không có tôi thì biết đâu chừng sáng nay cô đã mở yên mả đẹp rồi”

Lam Châu rung mình, mặc dù chưa nhớ ra được mọi chuyện tối qua, nhưng có lẽ là rất khủng khiếp.

-“Vậy cậu đã cứu tôi sao?”

Thái Phong không trả lời, anh cho xe rẽ vào trước một tòa cao ốc lớn, với hai chữ Lư Thuần to vật vờ trên tầng cao nhất.

-“Sao cậu biết tôi làm ở đây?” – Lam Châu trở mặt ngạc nhiên hết sức khi chiếc xe đã đỗ ngay ngắn trước tòa nhà.

-“Đợi tôi vác cô xuống hả?”

Thái Phong mở cửa, anh thấy chìa khóa cho một anh chàng đi gửi xe cho mình, ung dung bước đi trước, tiến thẳng vào sảnh lớn tòa nhà chính.

Khỏi phải nói, Lam Châu gần như chết lặng khi đã nhận ra chiếc Audi suýt lấy mạng cô hôm trước.

“Đinh”

Cửa thang máy mở ra, vẫn là cảnh tượng hôm qua, thang Thái Phong bước vào thì chắc chắn không ai dám đứng trước cửa, ngay cả Lam Châu, cô vẫn đang trong trạng thái não chưa kịp phân tích và đưa ra kết quả cho tình huống trở trêu này.

-“Không định vào à, muốn tôi sa thải cô ngay hôm nay không?”

Mồ hôi mẹ mồ hôi con bắt đầu túa ra mặc dù trong thang máy vẫn có điều hòa. Sếp mới là bạn học Lam Châu, tin nổi không, trái đất này quá tròn.

-“Cậu, sếp...à không đúng, nói vậy cậu là con trai chủ tịch Lư”

Lời nói cũng trở nên khó khăn hơn trong cách xưng hô, Lam Châu không thể tin được mọi chuyện, cứ như một cuốn ngôn tình hiện đại, hay một giấc mơ chưa có hồi kết.

*

Phòng CCO!

Đình Uy vừa hoàn thành báo cáo kết quả của việc sàng lọc nhân viên cũ và tuyển thêm nhân viên mới, mọi việc sẽ được tiến hành ngay trong tuần này. Còn lại là trách nhiệm phía phòng nhân sự sẽ làm việc với từng bộ phận.

–“Cái này” – Đình Uy đặt trước bàn làm việc của Thái Phong một chiếc điện thoại mà anh đã nhặt được tối qua, ngay chỗ xảy ra sự cố đáng tiếc đó
–“Là của cô gái đó”

Thái Phong vẫn không rời mắt khỏi màn hình Laptop.

–“Về phía Bảo Nguyên, họ có phải hỏi gì về dự án đó chưa?”

Nén một tiếng thở dài, Đình Uy lắc đầu bất lực.

–“Chỉ e là sự cố tối qua đã tác động không nhỏ đến việc họp đồng có được ký kết hay không?”

Khóe miệng Thái Phong chột nhếch lên, đôi bàn tay linh hoạt của anh vẫn di chuyển thành thục trên bàn phím, anh vừa kết thúc vài dữ liệu cần thiết.

–“Trong hôm nay, sẽ có câu trả lời chính thức thôi!”

Vậy thì đợi, Đình Uy hỏi sang chuyện khác, một sự tò mò trỗi dậy về cô nhân viên sếp mới tuyển, thừa-tiêu-chuẩn nghĩa là xinh đẹp đến mức nào, không phải anh háo sắc, chỉ là đang lo lắng cho tính mạng của mình nếu như Hiếu Phương biết anh ngồi cùng phòng với một mỹ nhân như thế.

–“Mà cô thư ký vạn-người-mê ấy, không phải hôm nay đi làm sao hở sếp?”

Thái Phong sực nhớ, anh lấy một mẫu họp đồng, đặt trước mặt Đình Uy.

–“Việc này nhờ cậu!”

Trong sâu thẳm đôi mắt màu xám tro tuyệt đẹp là một sự toan tính, cô bạn học đó chắc chắn cần phải dạy dỗ nhiều hơn.

*

Kết quả của cuộc khảo sát đã có, cô bạn thân thiết Gia Linh đã may mắn vượt qua bài test, Thư Oanh đủ tiêu chuẩn để ở lại nhưng sắp theo chồng sang Úc định cư sau đám cưới. Còn sếp Kim, thì khỏi phải nói, một team Leader quá giỏi, một nhân viên lâu năm thì chắc chắn đã an toàn bước tiếp.

Còn sự thật khủng khiếp nhất, vẫn là cô, Trần Lam Châu đã vượt qua bài test một cách xuất sắc, theo thông báo mới nhất từ phòng CCO vừa công bố.

Ôi lần đầu tiên trong đời Lam Châu lại có thể đánh lui tài tình đến thế. Có thật là cô đã được giữ lại ở Luru Thuần.

–“Có chắc đây là kết quả cuối cùng chưa?” – Lam Châu vẫn chưa thể tin được.

–“Hừm... thông báo từ sếp Đình Uy mà sai được à?” – Thư Oanh quả quyết.

Vậy là tất cả đều đã vượt qua bài khảo sát, khỏi phải nói Gia Linh mừng muốn khóc, việc này thật quá mức tương tượng của mọi người.

- “Mà này, chuyện tối qua, rốt cuộc cậu có quen biết gì với sếp mới Luru Thái Phong?”

Vấn đề này, Thư Oanh khéo léo, kéo Lam Châu ra một chỗ khác, cô không muốn hàng trăm con mắt đang tò mò của phòng kế toán sẽ bắt đầu chú ý khi nghe đến cái tên.

Đắn đo hồi lâu, cuối cùng Lam Châu cũng quyết định nói ra sự thật.

–“Thật ra thì cậu ta là bạn học của tôi” – Lam Châu lí nhí, Thư Oanh sắp nghĩ việc để tập trung lo đám cưới và chuẩn bị cho cuộc sống mới, sắp xa cô, và cô cũng không muốn nói dối –“Mà chuyện tối qua, tôi hoàn toàn không nhớ”

Đáp lại chỉ là cái thờ dài của Thư Oanh, cô đã chứng kiến toàn bộ khi mọi người bắt đầu đổ ra căn phòng VIP mang hai chữ “Phong Luru” nổi bật. Và hơn hết, cô cũng rõ biết danh tính anh chàng mà Lam Châu đã vô tình gây rắc rối. Hoàng Vĩnh Nguyên, chắc chắn anh ta sẽ không bỏ qua. Thế nhưng thần may mắn đã chiếu trúng Lam Châu, Thái Phong xuất hiện đúng lúc và cứu cô khỏi lưỡi dao của tử thần.

*

Thái Phong liếc qua màn hình điện thoại đang rung lên trên bàn làm việc của anh.

“Thư Oanh” cái tên đang hiện lên trên màn hình, không khó để đoán được Lam Châu đang mượn điện thoại người khác để tìm chiếc điện thoại đã đánh rơi, với hy vọng có ai đó đã nhặt được.

Thái Phong không bắt máy, anh vẫn tiếp tục công việc đang dang dở. Kiểu gì cũng sẽ gặp lại sớm thôi, đến lúc ấy trả lại cũng chưa muộn.

Thế nhưng chuông điện thoại vừa dứt, màn hình chờ hiện lên một hình ảnh, cô gái với nét mặt non nớt chụp cùng một cậu bé đáng yêu, cậu bé với đôi mắt

giống hệt mắt anh, màu mắt rất đẹp, con cháu Lưu gia hầu như ai cũng may mắn có được.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thư ký kiêm chạy bàn

Vị khách quý không mời!

- “RA NGOÀI”

Đúng nghĩa một câu quát, sau đó cánh cửa phòng CEO lập tức bật ra, cô gái với gương mặt tái mét luống cuống chạy vội theo hướng ngược lại, không khó để chàng thanh niên trẻ trong bộ âu phục lịch lãm nhưng không kém phần sành điệu nhận biết nguyên nhân. Anh né người sang một bên tránh lối đi cho cô nhân viên xui xẻo, chắc chắn vị sếp cao quý kia đang nổi giận vì một chuyện con con nào đó và chắc chắn cô nàng sẽ ầm ức đến mức xin nghỉ.

“Cộc cộc cộc”

Hoàng Phi lịch sự gõ cửa, nhưng hoàn toàn không nhận được phản hồi từ người bên trong, anh mạo muội bước vào.

Đúng như dự đoán, một giọt cà phê còn vưon trên bàn làm việc, bấy nhiêu đó là tất cả nguyên nhân cho sự việc vừa rồi.

Hoàng Vĩnh Nguyên không liếc mắt nhìn, cũng đoán được vị khách quý này là ai, sẽ chẳng ai dám bước vào phòng làm việc của anh nếu như không có sự đồng ý. Chưa kể, lễ tân Bảo Nguyên chắc chắn sẽ không tiếp ai vào giờ này theo đúng luật lệ quy định từ trước của sếp mình.

- “Hừm...view đẹp nhỉ?”

Hoàng Phi tay dứt túi quần, anh kiễng chân sang phía bức tường bằng kính trong suốt bao bọc, ở vị trí từ tầng 27, có thể quan sát được toàn cảnh xung quanh đây. Tập đoàn bất động sản Bảo Nguyên, quả thực biết cách chọn địa hình kinh doanh.

- “Mấy khi được khách quý ghé qua, thật vinh dự!”

Hoàng Phi tạm thời sleep máy, anh bước đến bên cạnh, cùng hướng nhìn về Thành Phố từ trên cao. Thoạt nhìn từ phía sau, quả thật là một góc ảnh hiếm có, hai chàng thanh niên hơn kém nhau 2 tuổi, đang đứng song song nhau, thân hình cao lớn, gương mặt điển trai, và hơn hết đều là những con người tương lai mang trọng trách lớn.

- “Tôi có nghe qua việc cậu em quý hóa của tôi đang muốn hợp tác làm ăn với cậu” – Hoàng Phi đi thẳng vào vấn đề chính.

Khóe miệng Vĩnh nguyên bất chợt nhếch lên, nhắc đến dự án đó, trong đầu anh lại vô tình hình dung lên một sự việc khác, sáng nay tâm trạng không mấy dễ chịu, có thể nguyên nhân là do cô nàng say xin tối qua. Anh sẽ không bỏ qua nếu như gặp lại, thế nên tốt nhất là ông trời nên thương xót cô ta mà đừng sắp xếp thêm lần chạm mặt nào nữa.

- “Anh đến đây vì lo tôi sẽ đổ vốn đầu tư cho dự án nghe có vẻ điên rồ đó à, hay bản thân anh cũng biết rõ, đây chưa hẳn là một dự án không hay ho”

Vĩnh Nguyên thừa biết Lưu Thuần mạnh như thế nào, thế nhưng việc phần lớn các vị cổ đông đều tán thành và duyệt dự án của Hoàng Phi thì nguồn vốn còn lại chắc chắn không đủ cho dự án đầu tay của người mới, chưa kể Mail sáng nay anh nhận được từ trợ lý của Thái Phong, thật sự con người này không hề tầm thường.

Hoàng Phi không đáp, một cái thờ dài không rõ lý do. Anh muốn có được vị trí CEO của Lưu Thuần đều đó là chắc chắn, cạnh tranh công bằng thì anh hoàn toàn bất lợi vì vốn dĩ Thái Phong rất giỏi tính toán và đoán đầu được thị trường, nếu đi đường tắt thì lại không phải là cách làm việc của anh.

Vậy rốt cuộc bản thân anh đang muốn gì? Vị trí cao nhất Lưu Thuần, hay một đích đến để khẳng định năng lực đối phương.

- “Nếu tôi nói là sẽ đồng ý hợp tác, thì anh nghĩ sao?” – Vĩnh nguyên lên tiếng vì cái im lặng quá lâu của một người anh, một người bạn thân thiết trên thương trường mà anh kính nể.

Hoàng Phi cười nhạt, anh đoán quả không sai.

- “Tôi biết cậu sẽ đồng ý, vì cơ bản dự án đó rất có lợi cho Bảo Nguyên” – Hoàng Phi nhún vai, anh đập tay lên vai Vĩnh Nguyên, buông một câu nửa đùa nửa thật – “Giờ thì anh với chú đang đứng ở hai chiến tuyến rồi đấy!”

Vĩnh Nguyên cười cười, anh thờ hất ra, đi về phía sofa rút trà.

- “Cứ coi như anh lớn đang chấp đàn em, à mà có chị nhà tương trợ hết mình, xem ra lại trở thành một cuộc đua không cân sức” - Nhắc đến “chị nhà”

Vĩnh Nguyên chợt nhớ đến một việc cần chúc mừng – “Mà tôi nghe nói gia đình anh chị sắp có thêm thành viên mới, cuối năm nay là đại thắng”

Đáp lại câu chúc mừng của Vĩnh Nguyên là một nụ cười nhạt đến đau lòng, kết tinh của một cuộc hôn nhân mang tính chất “kinh tế”, hoàn toàn không tự nguyện và xuất phát từ tình yêu, liệu đứa bé có quá đáng thương. Anh sẽ phải làm gì để bù đắp cho bé con đó nếu sau này lớn lên và nhận thức được ba mẹ mình lấy nhau vì tiền tài và danh vọng. Lâm Nghiên Hy vợ anh không hề yêu anh, cái bóng Lưu Thuần quá lớn để cô chấp nhận đánh đổi hay vì một lý do nào đó mà anh tạm thời chưa biết, và ngay chính bản thân anh, cũng có một hình bóng mà mình vẫn chưa quên.

*

Việc Lam Châu xuất sắc vượt qua bài khảo sát gần như chấn động phòng kế toán. Tiếp đó là thông tin cô được tiến cử lên một vị trí khác càng làm cho mọi người tò mò về năng lực thật sự của cô. Trong một môi trường làm việc có quá nhiều nữ, việc ganh tức sân si nhau là chuyện hiển nhiên, chỉ có một điều khó hiểu nhất vẫn là Lam Châu vẫn chưa thể tin được là mình hên đến như thế.

Đưa tay lên rồi lại rút tay lại. Lam Châu đang đứng trước phòng trợ lý CCO, một vị sếp được lòng tất cả nhân viên nữ của công ty, về ngoại hình lẫn tính cách. Có phải ông trời đã quá ưu ái cho cô khi may mắn được làm việc cùng với sếp Uy.

Chiếc váy mà sáng nay Lam Châu được Thái Phong lấy ở đâu đó cho mượn tạm suýt nữa thì bị cô vò nát vì quá hồi hộp. Không thể chần chừ thêm nữa cô quyết định gõ cửa.

“Cộc cộc cộc”

- “Mời vào” - Vài giây sau đó là một chất giọng trầm trầm vang lên.

Lam Châu nuốt khan mở không khí để lấy dũng khí đẩy cửa bước vào, trước mắt là một căn phòng rộng lớn, đẳng cấp, sang trọng và đầy đủ tiện nghi.

Đình Uy đứng dậy, bước thẳng đến phía cô gái đang đứng trước mặt. Hết sững sờ, rồi lại ngạc nhiên, và cuối cùng mừng ra mặt. Cô gái này xét về tiêu chuẩn thì thua xa bạn gái anh, nên chắc chắn sẽ toàn mạng.

- “Chào cô thư ký vạn-người-mê!” – Đình Uy nở một nụ cười kỳ lạ.

- “Gì cơ, tôi ...” – Lam Châu ngăn người, cô không hiểu gì sất – “Anh cho gọi tôi lên đây?”

Đình Uy bước đến một bàn làm việc còn trống trong căn phòng chỉ có hai vị trí, một của anh, và còn lại là của cô gái này.

- “Chắc cô cũng đã biết việc mình được tiến cử lên làm thư ký cho phòng CCO” – Đình Uy lấy ra trước mặt một bản hợp đồng mới – “Đừng lo, cô sẽ được tôi hướng dẫn kỹ hơn vào đầu giờ chiều khi cô chính thức nhận việc”

Không biết nên vui hay nên lo, xét về năng lực thì cô không dám tự tin là mình có thể phù hợp, nhưng về các điều khoản trong sếp hợp đồng dày cộm này quá đối có lợi cho bản thân, xem như đây là một thử thách vừa được học hỏi thêm cái mới, vừa được một mức lương béo bở.

Suy ngẫm hồi lâu, cân đo đong đếm đủ các kiểu về chuyện được mất, cuối cùng Lam Châu đã đồng ý chuyển sang bộ phận này. Cô đặt bút, ký tên mình vào bản hợp đồng và gửi lại cho Đình Uy.

- “Mà tôi kém hơn cô 1 tuổi, nên cứ thoải mái xưng tên nhé!” – Khuyến mãi thêm một nụ cười tỏa nắng.

Lam Châu lập tức gạt gạt đầu, giờ cô đã biết vì sao Đình Uy được lòng mấy chị em phụ nữ, phải chăng cái khoảng cách giữa sếp và nhân viên đã được phá vỡ.

- “Vậy thì tôi về phòng bàn giao tiếp công việc còn dang dở và bắt đầu làm việc từ chiều nay luôn à sếp Uy” – Lam Châu định rời đi.

- “Ai nói?” - Đình Uy hơi ngậy người, anh bảo bắt đầu làm việc từ đầu giờ chiều khi nào?

- “Chứ không phải lúc này cậu nói là chiều nay tôi sẽ được hướng dẫn công việc hay sao?”

Nói ra mới biết Lam Châu đã hiểu sai ý. Đình Uy khẽ liếc đồng hồ, đã gần đến giờ nghỉ trưa.

- “Tôi nói chiều nay sẽ hướng dẫn cho cô công việc cụ thể, còn bắt đầu làm vẫn là ngay bây giờ?”

Lam Châu cũng biết đã gần đến giờ nghỉ trưa, nhưng tại sao lại vẫn phải bắt đầu từ bây giờ, nhưng hoàn toàn không dám cãi, cũng chẳng dám thắc mắc nhiều, vì sợ bị ghim ngay ngày đầu tiên nhận việc thì không có lợi cho cô.

- “Bây giờ cô đi chuẩn bị đồ ăn trưa cho sếp của chúng ta đi”

“Sếp của chúng ta” chứ chẳng phải sếp cô là Đình Uy hay sao, sao bây giờ lại là một cấp bậc lớn hơn, Lam Châu bắt đầu rối như tơ.

- “Chẳng phải công ty có nhà ăn cho nhân viên hay sao?” – Lam Châu không chịu nổi và buộc lòng phải hỏi vì quá khó hiểu.

Đình Uy thờ dãi, chính anh cũng đang bất lực với tính cách kỳ lạ của sếp mình.

-“Sếp của chúng ta không có thói quen đến nhà ăn công ty để ăn trưa, vậy nên cô tập dần với việc chuẩn bị bữa trưa theo yêu cầu đi, đó cũng là một trong những công việc mà cô phải thường xuyên làm đấy!”

Lam Châu tròn mắt, cô thực sự không hiểu là mình sẽ được làm những công việc gì cụ thể sau khi nghe một yêu cầu có vẻ hơi bất bình thường.

- “Đại khái là cô đảm nhiệm chức vụ thư ký kiêm chạy bàn” – Đình Uy trở về bàn làm việc của mình, anh bật lại Laptop và tiếp tục nói hết ý để Lam Châu không phải hỏi thêm gì nữa – “Nếu như cô làm tốt nhiệm vụ được giao trưa nay, chắc chắn cô là người rất có-năng-lực và biết đâu còn có thể tiến xa hơn trong tương lai”

Trong phút chốc, Lam Châu gần như bị những lời nói có cánh của Đình Uy làm cho lu mờ lý trí. Phải rồi, thử thách càng nhiều càng tôi luyện và tích lũy được nhiều kinh nghiệm, chưa kể lại còn được làm chung với người tài giỏi như Đình Uy, cô quyết tâm dùng hết trí lực để vượt qua yêu cầu lần này để ghi điểm tuyệt đối, phải chăng sẽ làm một nhiệm vụ cực kỳ khó?

-“Sếp Uy! Việc gì cậu cứ giao, tôi nhất định sẽ cố gắng hoàn thành tốt!” – Lam Châu đột nhiên đổi giọng hơi lớn, uy nghiêm hùng hồn, suýt nữa ly trà nóng đã đổ hết xuống bàn trước khi Đình Uy kịp nhấp một ngụm nhỏ.

Đình Uy giật thóp, một giọt trà vừa trào ra khỏi tách và rơi xuống áo anh, cô gái này quả thực kỳ lạ, chẳng thể đoán được, một chút thú vị, phải chăng sếp anh đang muốn đổi gió.

-“Hừm... cũng không khó lắm, cô đi chuẩn bị một cái bánh bao thượng hạng đi, mang về đây trước 12h trưa nay!”

-“Gi cơ?”

Lam Châu chắc chắn không nghe lầm chứ, lại đi mua bánh bao, trên đời này làm kẻ thích ăn loại bánh khô khốc này đến thế sao? Bản thân cô thì lại không hề thích, vì vài lý do nhầm nhứ, chẳng hạn như việc làm osin một năm cho tên bạn học sai vật hành hạ dầm mưa dãi nắng đi mua, và cả việc bé con ở nhà cũng cực kỳ thích loại bánh này.

Ngước nhìn cô gái vừa khép cửa phòng lại. Đình Uy hơi nghiêng đầu, anh đã nhận ra điều bất thường này ngay từ tấm hình trên hồ sơ nhân viên, nhưng chưa thể kết luận được gì. Một gương mặt rất quen, phải chăng là cô gái năm xưa anh và Hiếu Phương vô tình bắt gặp rời khỏi phòng Thái Phong vào buổi tiệc chia tay năm đó. Chắc chắn là có điều bất thường, một người trọng sắc vóc như sếp anh chắc sẽ không chọn một cô gái bình thường như Lam Châu, chưa kể lại hoàn toàn kém xa tiêu chuẩn đặt ra ban đầu.

“Diệp Nhi, chúc cô may mắn lần sau” Lắc đầu thờ dài Đình Uy tạm gấp lại mở hồ sơ ứng tuyển của rất nhiều cô gái, trong đó có một người hội tụ đầy đủ các tiêu chuẩn ấy nhưng lại nội hồ sơ quá muộn.

*

“Đình”

Cánh cửa thang máy mở ra, bây giờ có quay đầu cũng không kịp, người không muốn đụng mặt đang hiện diện bên trong, ông trời khéo sắp đặt quá.

-“Không định vào à?” – Thái Phong nhướn mày, ánh mắt anh rất nhanh liếc đến cô gái đang tiến thoái lưỡng nan phía trước, vội vàng tắt điện thoại rút vào túi quần.

Lam Châu mím môi, bấm bụng bước vào vì sắp đến 12h rồi, cô phải nhanh chóng quay lại phòng làm việc để hoàn thành sứ mệnh săn lùng bánh bao.

-“Chào cậu...” – Miệng cô cứng ngắt, chẳng biết mở lời như thế nào trong tình cảnh chỉ-có-hai-người này, thang máy hôm nay cứ như đi chậm hơn mức bình thường, mãi mới nhảy qua tầng khác và hẳn là còn rất nhiều tầng nữa.

Thái Phong cũng không ngờ là Lam Châu xuất hiện đúng lúc, phải chăng anh sợ cô phát hiện mình đang lén lút xem hình trẻ con, tất cả những hình ảnh mà anh nhờ Hiếu Phương chụp ra từ Album lúc nhỏ của mình và gửi qua tin nhắn.

Một bầu không khí im lặng bao trùm, anh liếc nhìn Lam Châu đang làm nhăm nhăm tầng.

-“Cô làm gì tránh tôi như tránh tà vậy hả, gương mặt bắt mắt kia là thế nào?” - Thái Phong nhếch môi một kiểu thái độ khinh đời dành cho cô bạn học.

-“Gi cơ, bắt mắt gì chứ?”

Lam Châu lúng túng, hình như nhiệt độ bên trong thang máy thay đổi đột ngột, chuyển bánh bao qua tay phải, cô lau một vệt mồ hôi trên trán.

Thái Phong chuyển ánh nhìn đến cái bọc bằng giấy được gói rất cẩn thận, một món anh thích.

-“Cô thích ăn bánh bao quá nhỉ?”

-“Cực ghét thì có...” – như chạm đến nỗi đau quá khứ, chẳng biết lấy đâu ra dũng khí mà giọng Lam Châu hơi lớn đã thể còn quay phắt qua hướng Thái Phong, đối diện anh, nhưng rất nhanh đã bị ánh mắt kia đàn áp trở lại – “Ý tôi là không thấy ngon gì cả”

Rõ biết cô rất ghét còn cô tình hời đều!

-“Vậy không thích thì đưa tôi” – Thái Phong, gương mặt hơi gian tiến lại gần hơn phía Lam Châu.

-“Không được!” – Lam Châu trừng mắt, cô kịch liệt bảo vệ vì đây là cái cuối cùng ở nhà ăn công ty, nếu để lọt vào tay tên cuồng bánh bao này thì chắc chắn cô sẽ bị khiển trách vì không hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên.

-“Dám chống lại tôi à?” – Một kiểu uy hiếp giống hệt lúc xưa nhưng có vẻ mức độ nguy hiểm tăng lên rất nhiều –“Tôi mà không ăn được cái này, cô cẩn thận tôi nấu cô ra ăn bù đấy”

Lam Châu nén một cái thở ra, tim cô đập hơi nhanh, vì sợ, gì chứ tên này nổi tiếng máu lạnh, cô mà không cẩn thận lựa lời là tiêu tùng.

-“Là của sếp phòng CCO đây cậu dám cướp không?”

Kỳ này thì có cái cơ để chống lại rồi, Lam Châu cười đất ý, nhưng trái lại vẫn là một vẻ mặt bình thản buông một câu không mấy liên quan.

-“Anh ta có đẹp trai bằng tôi không?”

Lam Châu nuốt nửa đã lắc đầu, thế nhưng kịp định hình lại là mình vẫn dĩ vẫn chưa được diện kiến sếp lớn. Kể cũng lạ, mấy người này lại có chung một sở thích cực kỳ quái.

-“Tôi không chắc, nhưng có đẹp hơn hay không cái này cậu cũng không được lấy!”

Thái Phong không trấn áp cô nàng nữa, bắt đầu chuyển sang việc trao đổi khác.

-“Vậy cô muốn lấy lại cái này không?” – Thái Phong giơ ra trước mặt Lam Châu, là điện thoại của cô.

-“Ồ đâu cậu có, à cậu nhặt được à?” – Lam Châu cố gắng nói đúng tình huống hơn, và nhanh như cắt cô đã bị đánh tráo.

Một cái bánh bao đổi qua cô nhận lại được điện thoại làm mất, quá hời, thế nhưng còn nhiệm vụ.

-“Cậu, cậu...!” – Lam Châu hậm hực nhìn cái bóng dáng cao to của Thái Phong ung dung bước ra khỏi thang máy.

-“Anh ta sẽ chẳng trách cô đâu!”

“Chẳng trách cái khi á” Lam Châu muốn hét lên nhưng không thể, giờ thì rõ rồi, biết ăn nói làm sao, giờ mà chạy đi tìm cái khác có mà hết giờ nghỉ trưa.

Đời cô biết đâu suôn sẻ hơn nếu như không có tên cướp cạn này.

Một kiểu đáng ghét nhưng hiện tại không thể làm gì khác được.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nói xấu sếp!

Đã gần một tuần nữa lại trôi qua, Lam Châu gần như phải vắt hết trí lực để học việc miệt mài từ sếp Đình Uy, khỏi phải nói cô mừng hơn ai thế khi mấy ngày bận rộn này không phải đụng mặt tên bạn học, nếu không đầu óc cô không thể nào tập trung nổi.

Dự án xây dựng khu nghỉ dưỡng cao cấp của CCO đã được chủ tịch Lưu phê duyệt sau khi tập đoàn Bảo Nguyên đồng ý hợp tác. Hợp đồng sẽ được ký kết vào đầu tuần tới.

Đình Uy và Lam Châu gần như phải thường xuyên ở lại sau giờ làm vì quá bận rộn, các phòng ban liên quan cũng không ngoại lệ. Phòng Marketing chịu trách nhiệm gánh truyền thông cho dự án lần này, và vừa thảo luận xong phương án xúc tiến để tiến hành các thủ tục giấy tờ xin giấy phép xây dựng.

-“Sao cô không ăn nhanh đi, còn nhiều việc phải làm lắm đấy?” – Đình Uy không khỏi thắc mắc khi Lam Châu mãi chưa đụng đĩa.

Nuốt khan một cái, gương mặt không mấy tự nhiên của Lam Châu gượng gạo cười chào tất thấy mọi người đang có mặt ở nhà ăn nhân viên.

-“Sao mọi người cứ nhìn tôi chằm chằm vậy kia?” – Lam Châu cố gắng nói rất khẽ với người đối diện đang cặm cụi ăn nốt phần còn lại –“Mặt tôi có dính

gì không vậy sếp Uy?”

Đình Uy không nhìn anh chỉ trả lời qua loa trước khi uống nước.

-“Nhân viên phòng kinh doanh không phải rất oai hay sao?”

-“Không phải?” – Lam Châu xua tay, cô chắc chắn những ánh mắt đó không phải ngưỡng mộ và nể phục –“Hình như họ rất thần tượng sếp”

Không khó để Lam Châu biết mọi người đang ganh tỵ với mình khi được ngồi ăn trưa cùng Đình Uy.

-“Hừm...nhưng rất tiếc tôi là *bông* đã có chủ” – Đình Uy nghiêm giọng, nhấp một ngụm nước nhỏ –“Thực sự cảm thấy có lỗi với các cô”

Lam Châu thờ dài, kể từ ngày tiếp xúc nhiều hơn với Đình Uy cô mới biết được chuyện con gái chủ tịch Lưu là bạn thân mai trúc mã với Đình Uy, chưa kể năm sau lại còn có ý định kết hôn sớm. Cuộc tình đẹp như mơ này, thật sự khiến kẻ đứng ngoài như cô phải trầm trồ ngưỡng mộ. Lam Châu từng nghĩ, biết đâu khi được gần gũi làm việc với Đình Uy nhiều, dần dần sẽ nảy sinh tình cảm giữa cấp trên và cấp dưới, một chuyện tình đẹp như mơ tương tự những bộ phim lãng mạn chốn công sở, thế nhưng số cô vẫn chỉ mãi là nữ phụ sấm vai mờ nhạt giữa cuộc đời nam nữ chính. Chỉ nghĩ đến đó thôi đã thấy ngiệt ngãi.

-“Mà hai người quen nhau bao lâu rồi nhỉ? Chắc là cậu theo đuổi cô ấy gian nan lắm hả, thực sự tò mò nha” – Lam Châu thừa biết cô gái ấy xinh đẹp đến nhường nào.

-“Ai nói tôi theo đuổi cô ấy?”

Giọng Đình Uy có chút cam chịu, sâu thẳm trong ánh mắt là một nỗi niềm vẫn không thể quên được mùa hè năm ấy. Những tháng năm học trò đẹp đẽ đã chính thức khép lại vào năm lớp bảy.

-“Tôi bị cô ấy dọa giết nếu như không đồng ý làm người yêu”

-“Khụ Khụ...” – Quơ vội lấy ly nước trước mặt Lam Châu nốc không cần biết trời trăng.

Mọi người xung quanh bắt đầu chú ý hơn khi Đình Uy hấp tấp đấm lia lia vào lưng Lam Châu khi cô vẫn chưa thể tổng hết số com vừa ghen xuống.

-“Khô, có cần sóc đến thế không?” - Đình Uy lắc đầu nhìn cảnh tượng hết sức khổ sở của Lam Châu.

Đặt ly nước xuống, hoàn hồn lại sau cú ghen suýt chết. Lam Châu cười ra nước mắt với cuộc tình đầy ngang trái này, xem ra Đình Uy đáng thương hơn cô nhiều, bởi vì cô biết, cô gái kia chính là em gái cùng của tên bạn học, anh nào em nấy, quả là thích gây sức ép cho người khác.

-“Hừm ngồi đó mà cười” – Đình Uy chỉ tay vào đồng hồ nghiêm khắc nhắc nhở, phần vì cảm thấy quê khi Lam Châu mãi không ngưng trêu chọc anh – “10p nữa mà không có mì tôm thì cô tự đào hố chôn mình đi”

Nhắc mới nhớ. Nhiệm vụ trưa nay của cô là phải chuẩn bị một tô mì cho vị sếp cao quý kia, mà kể cũng lạ, gần tuần nay anh ta mãi không chịu ra khỏi phòng vào giờ nghỉ trưa và cô cũng hoàn toàn chưa biết mặt vì mọi chuyện đều thông qua Đình Uy.

-“Com nước không ăn, lại ăn mì?” – Lam Châu bĩu môi vì sở thích quái lạ của anh ta.

-“Tại cô không biết đó thôi, là sếp đang tiếc kiệm tiền để cưới vợ nên mới phải ăn mì tôm” – Đình Uy cười cười khi Lam Châu gần như tin sái cổ.

-“Thật á?”

-“Thôi cô lo đi chuẩn bị đi, sát thủ gọi tôi rồi”

Đình Uy rời đi ngay sau đó, Lam Châu cũng đã kịp biết chủ nhân cuộc gọi khẩn cấp này là ai, quả là một cô nàng tinh quái nhưng không kém phần đáng yêu.

*

Lam Châu đếm cừu giữa trưa trong khi chờ đợi sau phần cho nước sôi vào tô mì đặc biệt. Miệng lẩm nhẩm một giai điệu không rõ lời.

-“Rảnh rồi quá nhỉ?”

Giật thóp, Lam Châu nhận ra gương mặt không mấy dễ chịu của tên bạn học đang lù lù bước đến.

Thái Phong khá bức mình khi phải chờ đợi một điều gì đó quá lâu, gọi Đình Uy thì hoàn toàn bận máy, vừa bước ra khỏi phòng đình ghé qua thăm dò phòng trợ lý thì bắt gặp một cô ngốc đang hát nhảm.

-“Cậu đi đâu đây? – Lam Châu ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Thái Phong ở bộ phận kinh doanh, quả thực cô cũng chẳng biết anh đảm nhận vị trí nào ở Lưu Thuần nhưng việc hiện diện ngay lúc này cũng làm người ta phải bất ngờ - “À chắc làm đến tìm tôi, bộ váy hôm trước tôi đã giặt ủi sạch sẽ cũng định mang trả cậu đây, chưa chi đã đến tìm rồi”

Ngoài giả thiết đến đôi đồ thì chắc không còn nguyên nhân nào hợp lý hơn cho cuộc chạm trán giữa cô và Thái Phong.

-“Hàng hiệu đó, mà mặc vào người cô rồi thì cũng trở nên bình thường, giữ mà dùng luôn đi, hết giá trị” – Thái Phong bĩu môi, một thái độ giễu cợt mà Lam Châu cực ghét. Chuyện là hôm ấy anh phải nhờ nhân viên khách sạn chuẩn bị hộ một bộ đồ khác vì bộ đồ của cô gần như rất bẩn.

-“...”

-“Đi đâu đấy? tôi cho cô đi chưa?”

-“Đem đồ ăn cho sếp tôi, không rảnh tiếp chuyện cậu”

Tự ái ư, không hẳn, Lam Châu đã quá quen với mấy câu từ này của Thái Phong, cô bỏ đi vì không muốn gây thêm thù oán vì sợ tranh cãi tiếp nữa lại không nhịn nổi mà phụt máu chết với tên đáng ghét này.

Thái Phong cười cười “sếp cô đứng đây thì ai trong đó mà mang” cố gắng để không phát ngôn mấy câu từ không hay ho.

Thái Phong nhướn mày, giữ chặt khuỷu tay Lam Châu.

-“Cô sợ anh ta hơn tôi à?”

-“Có nhân viên nào mà chẳng sợ sếp, chưa kể anh ta lại ... à mà thôi”

Lam Châu rút tay ra khỏi Thái Phong, cô không muốn mất thời gian thêm vì mì sắp nở. Lần trước là bánh bao, lần này là mì thì xem như đời cô chấm hết.

-“Anh ta lại thế nào?”

Một cách uy hiếp rất hiệu quả bằng ánh mắt, Lam Châu rùng mình, có lẽ như gương mặt đẹp kia lại dụ dỗ được cô bằng nhan sắc hay một kiểu đe dọa chẳng khác gì cô em gái đã dùng để tán đổ anh chàng Đình Uy.

Lam Châu thờ dãi, quả thực cô cũng đã ảm ức lắm vì phải thường xuyên về muộn vì công việc quá nhiều, và cả chuyện phải làm mấy chuyện lật vật hết sức tốn thời gian, cũng như lặn lội đi tìm những món đồ ăn không có sẵn trong công ty thay vì phải đi rất ra mới mua được.

-“Một con người cực kỳ quái dị, mặc dù chẳng biết mặt mũi anh ta ra sao, nhưng mà nghe sếp Uy bảo rất xấu, chưa kể lại còn mê gái đẹp, thường xuyên ép việc tôi và còn ki bo nữa chứ, giàu sụ mà cứ bắt tôi nấu mì tôm...”

Có kể đến sáng mai cũng không hết, Lam Châu quyết định không nói nữa và chuyển sang nhìn nét mặt Thái Phong. Một nụ cười đẹp được vẽ lên, đôi môi hay cong lên xi và cô chuẩn bị nhếch lên...

-“Đình Uy bảo thế à?”

Dường như có một sóng điện cực mạnh chích vào sống lưng, Lam Châu nhăn mặt vì lỡ dại nói xấu sếp trước mặt Thái Phong, lỡ mà sếp cô là người quen biết Thái Phong thì sao nhỉ. Tiêu rồi, lại vạ miệng.

-“Tôi đi trước nhé!”

Lam Châu rón rén rời khỏi trước khi Thái Phong có ý định giữ cô lại nữa.

Ngước nhìn Lam Châu vừa khép cửa phòng trợ lý CCO, Thái Phong bình thần trở lại phòng mình, lần này anh không muốn Đình Uy phải mang đồ ăn đến, trước sau gì cũng sẽ chạm mặt nhau, sớm hơn một chút cũng chẳng sao. Giờ thì hai kẻ to gan kia đang ngồi chung một phòng, cũng tiện xử lý, chắc chắn anh sẽ dạy dỗ lại trước khi có ý định phản công cùng lúc.

*

Lam Châu cảm thấy không mấy hào hứng khi lần đầu tiên được diện kiến dung mạo giám đốc kinh doanh, vì qua những lời kể của Đình Uy thì anh ta tuy tuổi trẻ tài cao nhưng ông trời lại không ưu ái ban cho một nhan sắc nổi trội. Hình tượng Boss soái ca trong lòng cô sụp đổ kể từ khi biết thông tin cực đau lòng ấy, hoàn toàn vỡ mộng.

“Cộc Cộc Cộc”

Vẫn mãi không có câu trả lời từ bên trong. Rất lâu sau đó, Lam Châu lấy dũng khí tự mở cửa bước vào.

-“Welcome!” – Thái Phong như đợi sẵn, anh ngã lưng ra ghế xoay, nở một nụ cười nguy hiểm nhìn thẳng đến Lam Châu đang hóa đá chôn chân tại chỗ.

-“Xin lỗi tôi nhầm phòng!”

“Cái khi gì thế?” là bốn chữ Lam Châu nghĩ được ngay lúc này, cô nhanh chóng bước ra và kiểm tra lại để chắc chắn mình không đi sai phòng.

Thế nhưng... Chuyện không ngờ tới nhất cũng phải ghen ngào mà chấp nhận, “Luru Thái Phong” ba chữ được viết rất rõ ràng bên dưới bốn chữ “Giám đốc kinh doanh” đặt ngay ngắn giữa bàn làm việc lớn.

Bây giờ thì chấm hết thật sự, vị giám đốc cao quý kia không ai xa lạ là tên bạn học. Kết quả của lần vạ miệng nói xấu sau lưng lúc này là một núi tài liệu cần xử lý ngay trong hôm nay, có mà ba đầu sáu tay cũng làm không kịp, chưa kể cứ tầm 10-15 phút lại gọi cô đến sai vặt, đúng là nợ cũ chưa trả hết lại mang thêm nợ mới vào người

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Lời nói dối không gây tổn hại ai

Buổi chiều cuối tuần và một lời nói dối!

Lam Châu ngã mình xuống giường hết như một thân cây cỏ thụ đổ rạp xuống sau khi trải qua một cơn mưa lớn. Cô mệt mỏi đến mức muốn thiết đi trong vòng vại tiếng để lấy lại sức. Không hẳn là cô bị ép việc nhưng do bản thân chưa thật sự đủ năng lực để đảm đương vị trí, phải cố gắng nhiều hơn là tất cả những gì cô nghĩ được. Chưa kể trọng trách vào đầu tuần tới của cô là không hề đơn giản, gấp gờ đối tác và lấy được chữ ký của CEO Bảo Nguyên vào bản hợp đồng chính thức là nhiệm vụ được tên bạn học giao cho.

Những lời xi và giễu cợt của Thái Phong hầu như không làm Lam Châu nản chí, cần cù bù thông minh, không giỏi thì chăm chỉ hơn người bình thường một chút, và kết quả là ngày nào cô cũng trở về nhà vào cái giờ mà mọi người sắp ngủ.

Sáng mai là cuối tuần. Không hẹn hò, không tụ tập bạn bè, cuộc sống của một cô gái còn độc thân hầu như chỉ dành khoảng thời gian quý báu ít ỏi này để ngủ, ngủ một giấc thật ngon và thực hiện lời hứa với bé con vào ngày mai.

*

Bên trong một cửa hiệu thời trang nằm ở góc đường lớn của Thành Phố!

Cô gái mím môi lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng lắm với bộ váy dây màu hồng phấn vì quá bánh bèo, chuyển qua jum cúp ngực xanh da trời thì quá cầu kì và hơi sến, kể đến là chiếc váy đen hở lưng thì quá đối sexy không phù hợp với không khí của buổi tiệc, và cuối cùng là cô đứng lại ở vị trí chiếc váy màu nude hở vai không quá hở hang, lại mang lại một nét quyến rũ đặc biệt và còn tôn lên làn da trắng không tí vết sần có của cô.

-“Anh! Bộ này được chưa?”

Chàng trai trẻ ngồi bắt chân chữ ngũ trên sofa, mắt dán chặt vào quyển tạp chí với trang bìa là một cô mẫu cực kỳ sexy trong thiết kế đồ tắm mới nhất của một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, anh không hề liếc mắt đến người con gái trước mặt, hờ hững đáp bằng một thái độ không mấy để tâm.

-“Ưm đẹp!”

- “Anh được lắm, đang khen đều đấy à?” – Hiểu Phương bặm môi, xách váy tiến thẳng lại phía sofa.

-“Làm gì đấy nhóc?”

Hiểu Phương dứt phăng lấy quyển tạp chí, nở một nụ cười nguy hiểm không khác gì người anh trai yêu quý của cô.

-“Có muốn em báo cáo với phụ thân là anh lại dẫn gái đi khách sạn không hả? Tốt nhất là nên làm tốt vai trò ngày hôm nay đi, em đi tìm thêm vài bộ nữa”

Thái Phong sững sờ nhìn thái độ hung hăng của Hiểu Phương, giờ thì anh đã thấu hiểu nỗi lòng của Đình Uy, và đây đã là bộ váy thứ 9 trong ngày hôm nay. Thật không thể tin được là anh có thể bỏ ta từng ấy thời gian quý giá cuối tuần của mình chỉ để chôn chân ở nơi quái quỷ này.

Nghĩ đi nghĩ lại thấy nhà anh đâu nhất thiết phải lắp một hệ thống camera đắt tiền như thế, trong nhà có hẳn hai cái camera mang tên cô em gái quái chiêu này cũng đủ khiến anh khổ sở, chẳng biết lấy thông tin ở đâu mà Hiểu Phương lại chụp được mớ hình hôm trước anh đưa cô bạn Lam Châu đến khách sạn để qua đêm, mặc dù có *trong sáng* đi nữa cũng khó lòng mà giải thích được khi một nam một nữ ở cùng một phòng. Chắc chắn lần sau anh sẽ không chọn khách sạn của Luru Thuận nếu như có ý định qua đêm với cô chán dài nào nữa.

Phải mất hơn một tiếng đồng hồ tiếp theo Hiểu Phương mới chịu ngừng lục tung cái cửa hiệu này lên chỉ để tìm một bộ váy ưng ý cho buổi tiệc sắp tới của Luru Gia.

-“Mà anh thấy em nên chuẩn bị thêm gì nữa nhỉ?”

Hiểu Phương lăm băm nhìn chỗ đồ mà cô đã sắm được trong hôm nay, và tất nhiên là được thoải mái cả thể của vị giám đốc giàu có này.

Thái Phong thờ dài, anh không hề nói gì, lặng lẽ lùi xe ra và lái thẳng trên con đường lớn hướng về nhà, anh sẽ không cho Hiểu Phương có thêm cơ hội xin tấp vào một cửa hàng nào nữa.

-“Em có mời chị Yến San và cả anh Thiên Duy đến nữa, chắc anh không phản đối gì đâu hả”- Hiểu Phương mắt dán chặt vào màn hình điện thoại, hiện lên là một đôi khuyên tai mới ra mắt rất đẹp, mà lại là phiên bản giới hạn.

-“Không ý kiến!”

Thái Phong một tay đặt lên cửa sổ xe, anh hơi nghiêng đầu suy tính, chủ nhật thì nên làm gì nhỉ? Thường thì ngày cuối tuần có phải người ta hay hẹn hò, cô gái kia thì sao? Đã có một mối quan hệ mới nào hay chưa? Mấy ngày nay anh hoàn toàn mất ăn mất ngủ vì trong đầu mãi hiện lên hình nền điện thoại của một người, ấy vậy mà vẫn phải cô tỏ ra lạnh lùng trước mặt cô ấy. Vô đầu bức tai kiểu gì cũng không thể biết được đêm định mệnh đó rốt cuộc anh đã làm gì vượt quá ranh giới hay chưa. Có trời mới biết được chứ kẻ say bí tỉ thì không còn kiểm soát được hành vi phạm tội.

-“Khoan đã!” – Hiểu Phương hét lên.

Tần suất âm thanh quá lớn cắt ngang dòng suy nghĩ, Thái Phong phanh gấp lại vì thực tế anh cũng đang mất tập trung.

-“Làm sao?”

Thái Phong chán chường nhìn đôi mắt đang sáng rực lên của Hiểu Phương ghé bên cạnh, một kiểu uy hiếp bằng số hình ảnh kia khi cô nàng đang muốn anh tấp vào một trung tâm thương mại lớn gần đây.

-“Lại phiền anh trai rồi!”

Hiểu Phương đi thẳng vào bên trong khu mua sắm, chắc chắn cô phải có được đôi khuyên tai đó bằng mọi giá.

Một cái thờ dài, phải chăng việc chờ đợi con gái đi shopping là điều ngu xuẩn nhất anh từng làm. Mở cửa xe, anh bước xuống hít thở một chút không khí của buổi chiều cuối tuần.

Không khỏi gây sự chú ý vì vẻ bề ngoài nổi bật, chàng trai trẻ trong chiếc áo sơ mi trắng lịch lãm đang khoanh tay dựa lưng vào một con Audi cũng rất oách. Chị em phụ nữ không phải bàn thêm gần như đồ rạ vì khí chất quá cuốn hút.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, Thái Phong không hề quan tâm đến mọi người xung quanh, anh bắt đầu đảo mắt một vòng để giết thời gian, và điểm dừng của anh là ở một cô gái đang bước ra từ khu trung tâm mua sắm, không phải là Hiểu Phương.

-“Trần Lam Châu”

Thái Phong tháo vội kính mắt để chắc chắn anh không nhìn nhầm. Một cô gái nhỏ đang vui vẻ dắt tay một cậu nhóc bước ra từ hướng cửa chính và chuẩn bị bắt một chiếc taxi.

Bước vội vào trong xe, Thái Phong nhanh chóng rút điện thoại gọi Đình Uy đến đón Hiểu Phương. Lần này anh nhất định sẽ tự tìm cho bản thân một câu trả lời thay vì cứ giữ một dấu chấm hỏi không đầu không đuôi.

Chiếc Audi lao nhanh ra khỏi trung tâm mua sắm, cẩn thận bám theo chiếc taxi vừa rời đi cách đó không lâu.

*

Bánh Bao vui vẻ vừa ngậm kẹo vừa ngồi gọn trong lòng Lam Châu, chân nó vung vung chia ra trước mặt là một bộ đồ chơi mới.

-“Hai chị em mới đi khu vui chơi về à, chà nhìn nhóc em đáng yêu quá!”

Câu nói của bác tài xế làm Lam Châu bối rối, cô biết thật khó tin nếu như cô trả lời là không phải mối quan hệ đó. Chưa kể với một cậu bé khá thông minh thì chắc chắn nó sẽ phản bác lại.

-“Là mẹ con đó!” – Bánh Bao phụng phịu bằng một cái nhú mày trong cứ như ông-cụ-non.

- “Mẹ á?” – Bác tài xế ngạc nhiên.

Nhìn qua chiếc gương phía trước Lam Châu cũng nhận biết cơ mặt của bác nhăn nhó đến cỡ nào, khó tin thật mà. Với gương mặt luôn bị nhầm là học sinh của cô thì quá sốc nếu như có con đã 5 tuổi hơn.

-“Vâng, là mẹ!”

Lam Châu xoa đầu bánh bao, cậu bé vòng tay ôm lấy cô như tuyên bố quyền sở hữu, hôm nay chơi nhiều, và có lẽ sẽ rất nhanh để đi vào một giấc ngủ.

Một đoạn ngắn nữa thôi, sẽ về đến nhà.

Lam Châu thanh toán tiền xe, cô bế sóc bé con lên và đi bộ vào trong hẻm, không hẳn là hẻm nhỏ nhưng cấm ô tô vào nên buộc lòng phải thế.

Dịch chuyển đầu Bánh Bao áp mặt vào vai mình, Lam Châu cảm nhận được hơi thở nóng đang phả vào gáy, một sự mềm mại đáng yêu của đôi gò má phúng phính đang di di trên vai, cô quá yêu nó nên tạm thời không nghĩ được nhiều hơn nữa, hiện tại cứ như thế, một lời nói dối không làm tổn hại đến ai cũng như không gây thương tổn cho một tâm hồn còn quá non nớt để nhận biết người mẹ thật sự của mình là ai. Tình yêu đó lớn lao hơn tất cả mọi thứ.

Bước chân Lam Châu đi rất khẽ, cố gắng để không gây tiếng động và giữ thăng bằng để bé con không tỉnh giấc. Thế nhưng cô cảm nhận được rõ ràng tiếng giày đang nện đều đều xuống đường.

-“Trần Lam Châu”

Tên cô, là tên họ đầy đủ của cô, chỉ một người mới có thói quen gọi cả họ lẫn tên.

-“Cậu làm gì ở đây?”

Lam Châu thì thầm, cố gắng nói rất khẽ khi đôi vai bé nhỏ kia vừa cựa mình rung lên.

Đôi mắt đẹp đang nhìn thẳng vào mắt Lam Châu. Gương mặt lạnh như băng kia hôm nay đã khác, giãn ra, mang một chút hơi ấm, giờ thì anh đã nhìn trực tiếp được hình ảnh bé con này ngoài đời, không hẳn là giống anh hoàn toàn, nhưng đôi mắt kia là không sai được. Anh, Hoàng Phi, Hiểu Phương, và cả Khải Quân đều sở hữu màu mắt này, chưa kể lại có nét rất giống anh em nhà anh lúc nhỏ, phải chăng đây là kết quả của tai nạn sáu năm trước, anh có con ở tuổi 19 ư, một suy nghĩ thoát vụt qua, anh đang vui hay đang rối bời, bản thân chưa sẵn sàng tiếp nhận sự thật này, nhưng chắc chắn anh sẽ không rũ bỏ nếu như đó là điều mà anh đã gây ra. Cô bạn gốc này, tại sao lại chịu đựng tất cả một mình từng ấy năm mà không tìm anh, nếu như anh không về thì sao?

Khoảng cách anh bước đến gần hơn về mặt đang bối rối của Lam Châu, liệu cô đang che giấu một sự thật khủng khiếp gì mà anh chưa được biết? Ngay lúc này, anh muốn có một câu trả lời cho tất cả.

-“Ai đây?” – Một câu hỏi không đầu không đuôi, trong lòng anh thật sự muốn hỏi đầy đủ *đứa bé này là ai*.

Lam Châu cảm nhận được nhịp tim của mình, đập rất nhanh, không phải vì rung động trước thái độ ân cần và dịu dàng lần đầu tiên được thấy, mà là sợ, sợ một sự hiểu lầm nào đó.

Lùi về phía sau, cô vấp phải một vật nào đó suýt ngã, bé con giật mình, nó dụi mắt quay lại, ngậy thờ đặt một câu hỏi khiến hai người lớn phải bối rối.

- “Mẹ ơi, chú này là ai vậy?”

Buổi chiều hôm ấy, gió nhẹ nhàng lướt qua, câu hỏi đó đã in sâu vào trong lòng một chàng trai. Cảm xúc thật khó để diễn tả, nếu bé con đó là con cô ấy, thì người cha là ai, có phải là anh không?

*

Ánh đèn tắt, rồi lại bật lập đi lập lại rất nhiều lần.

Thái Phong ngồi bật dậy khỏi giường ngủ, anh xò dép, bước ra phía ban công nhìn về một khoảng trời đêm bao la.

11h giờ đêm! Anh vẫn chưa thể ngủ được, anh chưa bao giờ gặp tình cảnh trở trêu như thế này. Có lý giải bằng kiểu gì cũng không thể hiểu hết được lòng mình.

Mẹ ơi, chú này là ai vậy?

Hết vò đầu bứt tai, lại chuyển qua hít đất, rồi đến chạy tại chỗ như thằn lằn giữa đêm vắng, làm đủ kiểu để quên đi câu hỏi ngây ngô đó của bé con, nhưng có lẽ lý trí không thắng được trái tim, anh chưa yêu cô, và chữ *chưa* là một cả một quá trình dài phía trước, nhưng còn bé con thì lại khác, nếu là thật, anh muốn bảo vệ cả hai.

Đặt mình giữa hai luồng giải thiết, liệu anh có muốn đó là sự thật!

Làm cách nào để ngủ được đây?

Thái Phong đi lòng vòng và quyết định bấm điện thoại, cậu muốn gặp một người, người đã từng gắn bó với cả hai nhân vật ở một khoảng thời gian của quá khứ.

-“Thiên Duy hình như tôi làm bố rồi”

Chiếc Audi lại rời khỏi nhà vào một khung giờ rất khuya.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Một cuộc chiến chưa có hồi kết

Ở một căn phòng nhỏ khác, chính cô gái cũng không thể đi vào giấc ngủ một cách dễ dàng như mọi khi.

Ánh mắt, cử chỉ, lẫn hành động quá đỗi kỳ lạ kia liệu có phải tai nạn năm ấy không chỉ mình cô biết. Và đêm đó, cô cũng hoàn toàn không nhớ đã xảy ra chuyện khủng khiếp gì, một cảm giác mơ hồ, một dấu hỏi lơ lửng vẫn chưa có câu trả lời và có chăng tên bạn học cũng đã phát hiện ra điều bất thường trong câu hỏi ngây ngô của bé con ban chiều.

-“Hừm...không nghĩ nữa, mọi chuyện đã qua rồi!”

Lam Châu vui đầu sâu hơn vào gối, cố gắng nhắm mắt lại và ngủ một giấc thật ngon vì sáng mai hẳn là đầu tuần.

Có phải mọi chuyện sắp đi xa hơn, và từ *mẹ* tưởng chừng như một cách gọi quen thuộc mỗi ngày có khi lại mang đến không ít rắc rối và làm thay đổi hoàn toàn cục diện rồi ren.

Khung hình trên đầu giường là một bức ảnh hiếm hoi có đầy đủ các thành viên trong gia đình nhỏ. Nụ cười đẹp đến nao lòng của Lam Nguyệt vẫn hiện hữu trong từng giấc mơ của Lam Châu, cô chị gái đã ra đi khi tuổi đời còn quá trẻ, và bé con chính là kết tinh của một mối tình nghiệt ngã không tình yêu...liệu bé có quá đáng thương nếu như biết Lam Châu đang nói dối và thay thế thiên chức làm mẹ của người khác để vỗ về bé từng ấy tháng năm qua...

*

Cánh cửa phòng CCO bật ra khi bị một lực mạnh đẩy vào.

Đình Uy thất thủ bước vào với vẻ mặt mếu máu hết sức bi thảm.

Tâm trạng Thái Phong đang không tốt, anh gần như đã thức trắng đêm qua, đã thế còn chứng kiến vẻ mặt như bánh bao bị ế ế của Đình Uy càng làm anh khó chịu. Khẽ ngã lưng ra ghế xoay, tay xoa nhẹ hai bên thái dương, mắt khép hờ chẳng buồn quan tâm kẻ kia ra nông nổi gì.

-“Mặt mũi sao thế kia?”

Như đang chờ đợi một câu hỏi thăm, Đình Uy xoa má uất ức kể lể.

- “Có người tung tin đồn thất thiệt, bảo em cặp bồ trong công ty”

-“Thế á?”

Thái Phong nhéo miệng cười đều, còn ai khác ngoài anh, vụ Đình Uy bôi nhọ nhan sắc anh với cô nhân viên mới đáng bị xử lý nghiêm minh, thế nhưng anh đã giảm nhẹ hình phạt bằng cách để cô em gái mình tính sổ, và kết quả cho việc hôm qua anh gọi Đình Uy đến đón cô là một vết sưng trên má trái, đúng là cặp đôi bạo lực.

-“Em thế sẽ truy cứu đến cùng, quá oan ức sắp ả!” – Đình Uy vẫn chưa nguôi ngoa, gương mặt điển trai đã để lại vài dấu tích *cần yêu* cảnh cáo của cô nàng bạn gái.

-“Truy ra được thì cậu định làm gì?” – Thái Phong nhướn mày, miệng nhấp một ngụm cà phê nóng hổi.

Đình Uy nhẹ nhàng báo thù bằng cách rất tử tế, vốn dĩ cậu rất yêu động vật.

-“Dán hình hung thủ lên bảng tin tìm chó lạc”

-“Khụ khụ...” – Thái Phong ho lớn, suýt nữa đã bóng càfe –“Nhảm nhí, lo mà chuẩn bị vụ ký kết hợp đồng đi, chiều nay tôi họp”

-“Vụ đó sáng nay cô thư ký vạn-người-mê của sếp sẽ lo liệu”

Đình Uy nhún vai, tất cả mọi thứ anh đã lo liệu ổn thỏa cũng như đã làm việc gần xong với phía trợ lý Bảo Nguyên, việc cuối cùng chỉ cần một cái đặt bút ký và con dấu phía Hoàng Vinh Nguyễn nữa là mọi thủ tục pháp lý đã hoàn tất.

-“Nhưng mà có một chuyện, chắc sếp cũng đã biết...” – Đình Uy chưa vội, anh chuyển sang nhìn sắc mặt của Thái Phong vẫn đang tập trung vào số tài liệu trên bàn.

-“Chuyện gì?”

-“Về dự án của sếp Phi, có lẽ đang tiến triển rất thuận lợi, các cổ đông khá hài lòng mà hiệu ứng truyền thông cũng tốt, vì thế mà gần đây giá trị cổ phiếu

của Luru Thuần tăng lên đáng kể”

Không cần Đình Uy cung cấp thông tin có lẽ Thái Phong cũng dễ dàng đoán được, Hoàng Phi tính khí khác hẳn anh, tuy ngông cuồng ngạo mạn nhưng trên thương trường lại là một loại lợi thế khiến không ít người dè chừng. Vị trí CEO của Luru Thuần đến thời điểm hiện tại vẫn là một ẩn số khó đoán trước được. Chưa kể số cổ phần mà mẹ Hoàng Phi đang nắm giữ sau khi bác Thái Phong, Luru Khải Tuấn không may qua đời, tính đến bây giờ cũng là một con số không nhỏ. Một người phụ nữ mưu mô, chắc chắn đang muốn thu tóm toàn bộ quyền lực Luru Thuần. Sẵn sàng kết thân với Lâm Gia bằng một cuộc hôn nhân mang tính chất kinh tế, dự án của Hoàng Phi nếu thu lại lợi nhuận cao thì phía chủ tịch Lâm cũng lợi một món tiền không nhỏ.

Dù muốn dù không, chắc chắn anh sẽ không để Luru Thuần rơi vào tay của bà ta, và hơn hết bây giờ Hoàng Phi đang bỏ anh một khoảng cách khá xa, nếu như Lâm Nghiên Hy sinh con trai thì không cần có cuộc bầu chọn nào nữa mà chắc chắn CEO sẽ thuộc về Hoàng Phi, tính thêm số cổ phần của bà nội thì xem ra lại là một con số khủng, chẳng thua kém gì chủ tịch Luru Khải Trung.

Một cuộc chiến chưa có hồi kết, anh sẽ làm gì để rút ngắn khoảng cách hiện tại và giữ Luru Thuần không rơi vào tay những kẻ ngoài . .

*

Lam Châu cầm trên tay hợp đồng quan trọng mang tính chất quyết định cho Thái Phong, dấu biết Đình Uy đã làm việc xong xuôi với phía đối tác, nhiệm vụ của cô chỉ cần mang đến Bảo Nguyên để lấy chữ ký và con dấu.

Thế nhưng mọi chuyện vốn dĩ đã không hề đơn giản khi Lam Châu nhìn vào cái tên rành rành trên hợp đồng, đại diện bên B không ai khác *Hoàng Vĩnh Nguyên*, người Lam Châu đã gây rắc rối lần ở vũ trường, và việc Thư Oanh cảnh báo cô không nên gặp lại cũng khiến cho trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

- “Nếu như anh ta phát hiện, thì mình sẽ giả ngu!”

Lam Châu hít sâu, cố gắng vuốt ngực để trấn an tinh thần, với gương mặt không để lại ấn tượng mấy cho người đối diện như cô thì chắc chắn sẽ không bị nhận ra.

-“CEO của chúng tôi đang tiếp khách bên trong cô chịu khó đợi tí nhé”

Một cô chân dài trở ra từ phòng CEO, rót trà mời Lam Châu ở phòng tiếp khách, rất dễ nhận ra cô gái này là thư ký của Hoàng Vĩnh Nguyên, thoáng chút tự ti, cùng một vị trí như nhau, thế mà Lam Châu lại kém cỏi từ năng lực cho đến ngoại hình.

-“Không sao! Tôi có thể đợi thêm mà” – Một nụ cười gượng gạo không mấy tự nhiên, Lam Châu được cô thư ký xinh đẹp tiếp chuyện không lâu nữa thì có người đến.

-“Đặt cho tôi một chuyến bay đi Sing gấp vào tối nay, hủy cuộc hẹn lúc 5h chiều và cancel sự kiện ra mắt sản phẩm mới của công ty Vũ Minh vào sáng mai”

Hoàng Vĩnh Nguyên giao vài việc cần làm gấp trong hôm nay cho cô thư ký, anh không hề liếc mắt đến cô gái nhỏ đang ngồi đó, một sự coi thường không thể chấp nhận được.

Nuốt khan, Lam Châu đờ mắt nhìn, cô không hề tàn hình, cô hiện diện ngay đây nhưng đáp lại là một cái quay lưng đi ngay sau đó. Mức độ khinh bỉ level còn cao hơn tên bạn học, có vẻ như Thái Phong đã tìm được sự phụ.

-“Còn hợp đồng của tôi!” – Lam Châu ú ớ cầu cứu cô thư ký nhưng rất tiếc là không kịp.

-“Đề tôi mang hợp đồng vào để CEO ký nhé!”

Cô thư ký mỉm cười như xoa dịu con tức giận của Lam Châu, dù sao cô đến đây cũng với tư cách là đối tác lớn Luru Thuần, sao có thể lơ đãng như thế. Gương mặt điển trai thu hút mà phép lịch sự tối thiểu lại không được trang bị, một sự thiếu sót không hề nhỏ. Hoàn toàn ăn điểm trừ trong mắt người khác.

Hậm hực ngồi đợi thêm 10p. Cô thư lý lại trở ra với vẻ mặt ái ngại.

-“Thành thật xin lỗi cô, CEO lại có cuộc họp gấp, cô có thể đợi thêm hoặc hôm khác quay lại”

Một sự trùng hợp hay một tính toán có chủ đích, Lam Châu nhất định phải có được hợp đồng này vì cuộc họp chiều nay của Thái Phong rất cần có nó.

-“Tôi sẽ đợi”

Cô thư ký nhưu mày nhìn Lam Châu, có vẻ như mức độ kiên nhẫn của cô gái này thật đáng ghi nhận.

Chóc chóc đã gần 1 tiếng nữa trôi qua. . .

Lam Châu đã uống hết những ba ly trà vẫn không hề thấy hồi âm từ căn phòng cao quý kia.

-“Cô có thể vào không, CEO của tôi đã xong việc và muốn gặp trực tiếp cô”

Lam Châu vừa gục, việc ngồi đợi cũng làm cô cảm thấy nhàm chán và buồn ngủ, dường như chưa tỉnh, hay đang mơ hồ, Hoàng Vĩnh Nguyên muốn gặp cô, để làm gì? Chẳng phải cô thư ký đã mang hợp đồng vào rồi hay sao? Và cô đến đây phải với nhiệm vụ trao đổi gì thêm, hay anh ta đã nhận ra...

Dù muốn dù không, Lam Châu cũng phải lững thững đi theo cô thư ký vào phòng CEO, và trước mặt cô, là một anh chàng đang chăm chú đọc hợp đồng.

-“Thưa sếp, đây là đối tác phía Lưu Thuận” – Cô thư ký cúi đầu kính cẩn.

-“Cô có thể ra ngoài!”

Thanh âm trầm trầm, ánh mắt không hề dịch chuyển, rất có uy lực, cô thư ký bước ra, để lại mình Lam Châu lạc lõng giữa một căn phòng rộng lớn, sặc mùi *chết chóc* hay chính cô đang tự huyền hoặc ra người kia sẽ kết liễu mình nếu như nhận ra cô gái say xin hôm đó đang hiện diện trước mặt.

-“Ngồi đi”

Không hề có phản ứng gì, một cách mời khách rất phổ thông, Lam Châu lập tức nghe lời yên vị ở ghế đối diện, chưa dám hé miệng câu nào vì sợ bị phát hiện.

Chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Vĩnh Nguyên, chàng trai trẻ vẫn đang xem xét thật kỹ các khoảng mục hợp đồng. Chưa nhìn đối diện nên không dám nhận xét bừa, nhưng quả thực là một chính một mười với tên bạn học.

-“Đang cố nhận ra người quen à?”

Lam Châu giật thóp, rất nhanh quay đi hướng khác để che giấu sự thật là mình vừa nhìn lên một cách rất không bình thường, thế nhưng ý của anh ta nghĩa là gì nhỉ?

Hoàng Vĩnh Nguyên đặt bút ký!

-“Cô có thể chuyển tiếp cho thư ký của tôi để đóng dấu mộc công ty”

-“À Vâng...” – Lam Châu cố gắng tự nhiên nhất để tránh bị nghi ngờ, nhận lấy hợp đồng từ phía Vĩnh Nguyên, bằng một cái nhìn trực diện –“Tôi xin phép”

Phải nhanh chóng ra khỏi nơi đây, chẳng biết gọi cô vào đây với mục đích gì, chẳng nói chẳng rằng lại dễ dàng để cô đi.

-“Khoan đã!”

Khụy tay Lam Châu đột nhiên bị níu lại trước khi cô kịp lấy cánh cửa.

Một nụ cười nhếch miệng được vẽ lên trên gương mặt hoàn mỹ, một kiểu cười mang đầy vẻ đáng sợ, anh ta đang muốn gì, đã nhận ra hay chưa.

-“Còn vụ hôm trước, em định tính sao?”

Hoàng Vĩnh Nguyên anh đây rất tinh mắt, đâu dễ dàng gì lọt qua khỏi mắt anh, từ giây phút bắt gặp cô gái nhỏ lúng túng trước sảnh lớn thì anh đã nhận ra là cô nàng say xin hôm đó, và cả việc Thái Phong đưa cô rời khỏi vũ trường làm anh mất mặt trước nhiều người cũng đủ để anh xác định mối quan hệ này không đơn giản chỉ là chủ nợ và con nợ như lời Thái Phong đã giải thích, anh muốn thử thách lòng kiên nhẫn của cô, bằng việc bỏ qua cô và xử lý những việc không cần thiết trước.

-“Giờ, tôi đây là lần đầu gặp anh, anh nên tự trọng chút đi” – Lam Châu đã quyết tâm giả ngu, thì sẽ cố gắng diễn cho đạt, phải lạnh lùng vào.

-“Cô nàng say xin, có cần tôi nhắc lại cho em nhớ không?”

Lam Châu rung mình, cách xưng hô tôi-em làm cô nổi cả da gà, chưa kể người đối diện quá đối gằn thay vì nên giữ một khoảng cách nhất định.

-“Tôi...”

Tiếng nhạc chuông điện thoại trong túi rung lên, Lam Châu được cứu bởi Hoàng Vĩnh Nguyên đã rời đi. Diệp Nhi, cô gái đã gián tiếp giải cứu cho Lam Châu bằng một cuộc gọi đến đúng lúc.

Thánh thần thiên địa, suýt nữa không bị giết chết thì cũng đau tim mà chết, người đầu mà đáng sợ hơn cả người mà cô đang sợ.

Đời cô thật không may khi gặp phải hai tên ác ma, đều có khả năng giết người bằng ánh mắt.

*

Gần đến giờ nghỉ trưa, Lam Châu hoàn thành nhiệm vụ.

Việc cuối cùng là giao hợp đồng cho Thái Phong nữa là cô có thể thở phào mà nuốt trôi cơn trura này.

Thế nhưng hiện tại, đầu dễ dàng để đối mặt nhau, phải chẳng gương mặt lạnh lùng kia đang nhìn về phía Lam Châu, suy tư cũng đúng mà toan tính cũng không sai.

Thái Phong quay lưng về phía cửa sổ, anh muốn tránh ánh mắt của Lam Châu, trong lòng len lỏi vài suy nghĩ ích kỷ, anh đang toan tính. Liệu có quá xấu xa nếu như anh muốn dùng bé con kia để dành lấy số cổ phần của bà nội, nếu như đó thật sự là con anh. Anh phải mở lời làm sao để có thể xác minh tính đúng đắn khi Lam Châu gần như giữ im lặng.

-“Đứa bé đó, là con của cô sao?”

Chẳng cần biết cô sẽ nghĩ gì về sự tò mò kỳ lạ của anh, anh muốn biết, chỉ là muốn biết sự thật, câu trả lời của cô sẽ giải đáp hết thắc mắc đang ngày càng lớn hơn trong lòng anh.

Lam Châu thoáng bất ngờ. Thái Phong hôm nay khác lắm, trong lời nói cũng nghiêm túc hẳn ra, thế nhưng tại sao lại cứ hỏi về bé con, anh ta thích trẻ con đến thế sao, hay đang thắc mắc về tình trạng quan hệ của cô.

-“Không phải”

Đây là lời nói thật của Lam Châu, nhưng lại làm cho người con trai trước mặt quay lại, đối diện, bước đến gần hơn, và gi chắt vai cô, ánh mắt không dùng để uy hiếp, mà mang một sự dịu dàng đến mức có thể làm lòng cô tan chảy nhất thời.

-“Cô đang nói dối, rõ ràng đêm đó, chúng ta đã...”

Thái Phong không thể nói thêm, nhiều đó đủ để Lam Châu hiểu và mềm nhũn ra trong vòng tay anh, đôi vai nhỏ nhích ra khỏi anh, một chút kỳ lạ lẫn ngượng ngùng, vậy là đêm đó anh cũng biết.

Thái Phong gần như xuống giọng, chưa bao giờ anh phải hạ mình để nói chuyện với ai, cô là người đầu tiên...

-“Làm ơn, hãy nói sự thật đi”

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bệnh viện

Cái gì cũng có giới hạn của nó, cảm xúc cũng vậy!

Đôi bàn tay rắn chắc vẫn giữ chặt đôi vai bé nhỏ, gần hơn, từng chút một, gương mặt hoàn mỹ cúi xuống bằng khoảng cách ngắn nhất từ trước đến giờ để đối diện cô. Nếu nói là cảm xúc thì hoàn toàn sai, mà lý trí cũng không hề đúng. Một kiểu lơ lửng không chủ đích. Rõ ràng anh về với mong muốn dành lại tình yêu và chinh phục tiếp trái tim cô nàng xinh đẹp Yến San, người anh luôn dành một tình cảm đặc biệt từ khi chỉ mới là một cậu nhóc. Thế mà mọi chuyện lại tiếp tục diễn biến theo một chiều hướng khác hơn, Yến San anh chưa gặp, thay vào đó mọi thắc mắc lẫn tò mò lại hoàn toàn dành cho cô bạn học, hiện tại vẫn chưa có gì thay đổi, nhưng anh muốn biết mọi thứ về cô... đã xảy ra những chuyện gì trong khoảng thời gian sáu năm mà anh đã vô tình bỏ lỡ.

-“Làm ơn, hãy nói sự thật đi”

Lam Châu cảm nhận rõ ràng hơi thở nóng của Thái Phong đang tiếp xúc rất gần, cố gắng tránh né nhưng vô hiệu, cơ bản cô không đủ sức để chống cự.

* Một câu nói xúc phạm lòng tự tôn của con gái quá đỗi trầm trọng. Ngay giây phút này đây, Trần Lam Châu đã tuyên thệ nếu cô có bất kỳ tình cảm nào với tên con trai này, đời cô sẽ không lấy được chồng*

Phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo để còn được lấy chồng! Hồi ức về thời học sinh làm Lam Châu thoát khỏi dòng cảm xúc kỳ lạ. Giới hạn nào cho một mối quan hệ chỉ ở mức bạn học, sếp với nhân viên, cấp trên với cấp dưới...

-“Hình như cậu đang hiểu lầm” – Giọng cô hơi run, cố lùi lại phía sau, nhưng may mắn không mỉm cười khi lưng cô vừa chạm vào cạnh bàn làm việc.

Thái Phong hơi nheo mắt, một cái nhìn đầy uy hiếp, anh sẽ thử...

-“Bây giờ tự nói hay muốn tôi dùng biện pháp”

Vài sợi tóc lòa xòa của Lam Châu được bàn tay anh vén lên cẩn thận, khoe miệng nở một nụ cười sắc mùi mê hoặc.

-“Chẳng phải tôi nói rồi sao, cậu mà làm vậy là tôi sẽ, tôi sẽ ...”

-“Tôi sẽ làm gì?” – Anh vẫn chưa buông tha, anh thích nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt của cô, vừa buồn cười vừa đáng yêu theo một cách rất trẻ con – “Là do cô ép tôi mà, năn nỉ dụ ngọt không nghe, lại muốn tôi dùng biện pháp mạnh”

Anh muốn thử, vì nếu là phụ nữ đã sinh con, chắc chắn sẽ không còn nhạy cảm như con gái khi có sự thân mật vượt quá giới hạn *bạn học trong sáng* hay là vì cái mím môi đang tìm lối thoát thân kia làm anh phải chú ý, hương vị ấy sẽ như thế nào nhỉ?

Lam Châu nhận thức được lời cảnh báo của Đình Uy trước đó, “Sếp rất mê gái đẹp” nhưng không, rõ ràng cô không đẹp.

Khoảng cách hai gương mặt sắp thu về khoảng cách tối thiểu...có thể cảm nhận được hơi thở lẫn nhịp tim.

Cánh cửa phòng đột ngột bật ra, cùng lúc một tách trà vừa kịp đổ lên gương mặt Thái Phong khi tay Lam Châu vừa quơ được phao cứu sinh. Kỳ này cô làm liều...

-“Sếp!...trưa nay sếp muốn ăn gì?”

Đình Uy mặt méo xệch nhìn tình cảnh trước mắt, một nam một nữ đang đứng rất gần, gương mặt điển trai hoàn toàn thất thủ, cũng may trà đã nguội.

-“Chết tiệt!”

Người thứ ba xuất hiện không đúng lúc.

-“À...hình như sếp có đồ ăn khác rồi”

Đình Uy nhăn mặt giả ngu, anh vừa phạm phải trọng tội vì vào không gõ cửa, kỳ này thì tội chết có thể sẽ được tha nhưng tội sống khó lường.

-“Sếp uống trà không cần thận gì cả, để tôi đi lấy khăn”

Lam Châu được cứu, giờ thì tẩu thoát cùng Đình Uy, nhanh chóng rời khỏi hiện trường trước khi nạn nhân nghĩ ra cách xử lý.

Thái Phong vuốt mặt, anh thậm chí muốn ăn sống cô nàng dám cả gan đổ trà vào người anh, từ trước đến giờ chưa ai phải khiến anh trông đến tội như tình trạng này. Ý định ban đầu chỉ muốn dọa cô một chút nhưng không ngờ lại nhận kết cục bị thảm. Cảm xúc chưa có lại bị dập tắt hoàn toàn...

Hai con người đó thật sự đáng chết!

*

Lam Châu vẫn chưa hoàn hồn lại, nếu như không phản ứng kịp thời thì có thể đã bị tên tuổi hợi mà cảm tình con dê kia ức hiếp. Không, cô nhất định sẽ không hiền lành nhịn nhục nữa.

-“Này!”

-“Gi cơ...à dạ”

Lam Châu giật thóp, cái nhử mày khó chịu của Mỹ Kim, cô chị từng là quản lý cũ của cô đang ngồi đối diện.

-“Đừng lấy lý do đang bức mình rồi cho phép bản thân ăn nhiều như thế?” – Mỹ Kim thờ dài lắc đầu.

Lam Châu thiếu điều kêu trời khi nhận ra số lượng đồ ăn mà cô đã nạp vào người trưa nay, đúng là mỗi khi có tâm trạng thì cô ăn rất nhiều thứ, mà cân nặng thì đã sắp vượt quá chiều cao.

-“Mà Gia Linh, cô ấy không ăn trưa sao chị?” – Lam Châu tạm ngưng khẩu phần cơm trưa nay, lâu lắm rồi cô mới cùng ngồi lại với mấy đồng nghiệp cũ.

-“Bảo một không muốn ăn” – Mỹ Kim cười nhạt, để gì qua mắt được cô, kể từ ngày Lam Châu được tiến cử lên làm ở vị trí khác thì tính tình Gia Linh cũng thất thường, không tránh khỏi sự ganh đua đố kỵ.

-“Cô ấy không sao chứ, đề tí nữa em mang ít đồ ăn lên” – Lam Châu lo lắng ra mặt, đối với cô, ngoài gia đình ra thì những người chị em này cũng quan trọng không kém.

-“Gấp mặt cô, chắc trở một thêm, nên tạm thời cứ kệ đi nhé!”

Mỹ Kim phẩy tay, một thái độ không quan tâm, cũng chẳng muốn nói ra điều gì để mối quan hệ giữa hai cô em này càng tệ hơn nữa.

Rõ ràng là khó hiểu, nhưng đã kịp ngăn lại dòng suy nghĩ, tiếng nhạc chuông điện thoại rung lên trên bàn, những tưởng là tên bạn học lại dờ chừng đòi cơm trưa, nhưng không, đó là số của cô giáo Bánh Bao, một chút bất an vì cuộc gọi bất ngờ này.

*

Thái Phong trở về từ phòng họp!

Không hẳn thành công nhưng tạm ổn cho đến thời điểm hiện tại, tất nhiên sẽ có không ít người phản đối cũng như đồng tình. Ở đâu cũng vậy, sẽ luôn có những ý kiến trái chiều như một thử thách.

Phần lớn các bộ phận chủ chốt dành nhiều lời khen cho dự án lần này của anh, bên cạnh đó việc một số nhân viên lâu năm thân cận của mẹ Hoàng Phi thì tất nhiên hoàn toàn phản đối.

Cánh cửa phòng trợ lý bật ra. Đình Uy vừa kết thúc một cuộc điện thoại với các đối tác.

-“Sếp, cuộc họp thế nào?”

Đình Uy hôm nay không trực tiếp tham gia, anh có vài việc riêng mà Thái Phong giao phó.

-“Tạm ổn, tôi cần vài tài liệu liên quan đến Bảo Nguyên, và một cuộc gặp mặt lần nữa, sắp xếp càng sớm càng tốt!”

Tạm thời quên đi mối thù còn chưa xử lý, Thái Phong muốn tập trung nhiều hơn cho dự án lần này. Có thể anh sẽ thua nếu như không tìm được hướng đi đúng đắn.

-“Lam Châu, đang giờ làm việc cô ta đi đâu?”

Rất dễ dàng để phát hiện ra vị trí trống của ai đó, một chút khó chịu trời dậy, anh vẫn chưa quên vụ trưa nay.

-“À...ban này có người đến báo giúp là nhà cô ấy có người vào viện nên xin off buổi chiều”

Người vào viện Thái Phong nhú mày, một lần nữa anh lại muốn biết rõ hơn, cụ thể là ai?

-“Nhưng là người nào, cậu tùy tiện cho nhân viên nghỉ làm như thế sao?”

-“Ồ sếp, lý do chính đáng mà!” – Đình Uy nhăn mặt gãi đầu, có lẽ chuyện anh vô tình đạp đổ chén-com trưa nay làm cho vị sếp kia trở nên vô lý.

-“Cô nhân viên báo lúc này là ai, bộ phận nào? Phải đi kiểm tra xác thực”

Thái Phong mặc kệ ánh nhìn hết sức khó hiểu của Đình Uy, ngoài lý do này ra thì không còn cách khác để biện minh cho sự hiếu kỳ của anh. Anh muốn biết một số thứ xung quanh cô gái này.

Và rồi...Khoảng 15 phút sau đó, chiếc Audi rời khỏi Lưu Thuần với tốc độ có thể bị tịch thu bằng lái nếu như có vị cảnh sát nào hỏi thăm.

Bệnh viện!

Nơi Thái Phong muốn đến ngay bây giờ, phải chăng anh đang lo lắng, cho một đứa bé còn không biết phải con mình hay không.

-“Sếp...Có cần thiết mang em theo cùng không? - Đình Uy meo meo - "Mà việc xác minh này chỉ cần gọi điện thoại là chẳng phải đã được rồi sao?"

Đình Uy xanh mặt ghé bên cạnh, phải nói kỹ thuật lái xe của Thái Phong không tồi, nhưng việc liên tục vượt 3 cái đèn đỏ cũng làm cho anh phải bái phục, mồ hôi trên trán bắt đầu túa ra, miệng lâm nhấm vài câu cầu khẩn, mặc dù anh không theo đạo.

-“Em còn chưa kịp viết di chúc cho gia đình sếp ạ”

Lại thêm một cú lách điều khiển, chiếc xe vẫn lao đi với tốc độ ban đầu.

Phía sau hẳn là vài chiếc xe được ưu tiên đang đuổi theo.

Thái Phong biết chắc anh sẽ phạm luật giao thông, việc mang theo Đình Uy là có chủ đích, đến nơi thì mọi việc để cậu ta tự xoay sở lo liệu còn anh thì rảnh rỗi đi thăm bệnh nhân, vụn cả đôi đường.

Anh chúa ghét lằng nhằng với cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Xét nghiệm ADN

Sẽ ra sao nếu như bạn muốn đi thăm hỏi như hoàn toàn không biết gì về thông tin người bệnh?

Thái Phong chẳng thể hiểu nổi vì sao anh lại muốn đến đây, và cũng không thể gọi ai đó chỉ để kiểm tra xác thực chuyện nghỉ làm. Quá vô lý và buồn cười với lý do sắp đến tận nơi chỉ để kiểm tra nhân viên mình có đang bịa chuyện.

Hài! Có những chuyện vượt qua hết những nguyên tắc đã được đặt ra trước đó... dạo này anh thay đổi hơi nhiều.

Đi theo quán tính! cứ đi tiếp những dãy phòng bệnh, bước chân anh rẽ qua một hướng khác chưa lâu đã vội vàng quay lại.

Lam Châu vừa kèp cửa, cô bước đi ngang qua một anh chàng đang cúi đầu xuống đưa tay chống vào thành tường, cô cứ như ma, xuất hiện bất từ làm anh trông đến tội, chẳng khác gì kẻ có ý đồ xấu.

Quan sát kỹ để chắc chắn Lam Châu đã khuất sau dãy hành lang trước mặt. Thái Phong háng giọng tiếp tục ngẩng cao đầu, thi thoảng lại dò xét xung quanh xem có ai vừa chứng kiến cảnh tượng không mấy đẹp đẻ của anh vừa rồi hay không.

-“Trần Lam Châu! vì ai mà tôi ra thế này, đợi đi, tôi gom lại tính chung một lần!”

Có quá vô lý khi rõ ràng anh là người tự mò đến rồi lại đổ hết tội lỗi lên người không biết gì, mặc kệ, anh có quyền.

Tay rút túi quần, thân hình cao to nổi bật cứ bước qua bước lại trước căn phòng Lam Châu vừa rời đi. Và rồi anh quyết định sẽ quan sát. Cánh cửa dần dần mở tí hí, trước mắt là một cậu bé đang ngủ say trên giường bệnh, trên trán còn có một miếng dán hạ sốt, trong lòng trĩu nặng một sự lo lắng lẫn trách cứ, sao cô lại để bé con của anh ra thế này.

-“Phong, có phải là cậu không?”

Suýt chút nữa đã bị phát hiện, nhưng rõ ràng là giọng nam không phải là cô.

Nhanh chóng trở lại tư thế bình thường, hành động này của anh thật đáng nghi ngờ.

Trước mắt Thái Phong là một bác sỹ rất trẻ, trên tay là hồ sơ bệnh án, đang nheo mắt nhìn, lại thêm một người bạn học cũ bên Mỹ, trái đất này lắm kẻ tương phùng trong cảnh ngộ éo le.

-“Trong cậu khác quá, suýt nữa tôi đã nhận không ra!” – Một cách chào hỏi không mấy tự nhiên, Thái Phong nhìn anh chàng bác sỹ cười giả lả cho qua, đánh lạc hướng cho hành động lén lút vừa rồi, chẳng ra thế thống gì.

-“Cậu đến thăm bệnh à?”

-“À tôi chỉ tiện đường ghé qua...” – Thái Phong hơi ngập ngừng...

Khi thật! Chưa bao giờ anh rơi vào tình trạng lúng túng. Đích thân giám đốc đến tận bệnh viện thăm nom con thư ký của mình thì có hợp lý không, nghe chẳng bình thường, nếu như không muốn nói mối quan hệ này sẽ làm người khác rất dễ hiểu lầm.

-“Thiên Duy! Cậu bạn tuyển thủ bơi lội của cậu đâu phải nằm ở đây?” – Hoàng Tùng hơi nghiêng đầu, anh bạn thiếu gia ăn chơi hôm nay có vài hành động không bình thường, là đang tìm lý do cho sự hiện diện của mình tại nơi đây sao? – “Có phải cậu đã biết chuyện cậu ấy vừa dính chấn thương sáng nay”

Một sự trùng hợp, giúp Thái Phong hoàn toàn xoay sở được trong thế bế tắc.

-“À đúng rồi...tôi vừa nhận được tin, vội đến mà quên mất nên hỏi số phòng!” – Thái Phong vỗ vai người đối diện, tiếp tục đánh lảng sang chuyện cần làm bây giờ – “Nếu cậu không bận thì có thể cùng tôi đến đó tiện thể kiểm tra cho bạn tôi không, tôi rất tin tưởng khả năng của cậu”.

Ý đồ của anh là gì? Lam Châu đã quay trở lại rất gần cùng với một cô y tá, nếu không nhanh chóng rời khỏi thì tình cảnh này rất khó giải thích.

Hoàng Tùng chưa hoàn toàn tin tưởng hành động quái lạ của người bạn cũ, vẫn bước đi cùng Thái Phong nhưng sự thật bất thường này làm người khác phải tò mò khó hiểu. Một cái cau mày suy ngẫm...

-“Đến thăm Thiên Duy, cậu mò đến khoa nhi làm gì?”

*

Lam Châu trở lại cùng cô bạn thân Ngọc Án, bạn trung học ngày xưa. Những tưởng đã hoàn toàn mất liên lạc nhưng không ngờ lại có thể gặp nhau. Vẫn dĩ cô bạn hiện tại đang là y tá ở bệnh viện mà bé con thường hay đến tái khám, như một sự may mắn do ông trời sắp đặt.

-“Cậu đừng lo quá, dù sao hiện tại cũng chưa cần thiết phải phẫu thuật”

Bánh Bao chỉ bị sốt, nhưng cái Lam Châu lo lắng vẫn là căn bệnh tim bẩm sinh, dù biết chưa có gì nguy hiểm nhưng tương lai chắc chắn sẽ cần có một khoảng tiền rất lớn để điều trị, và điều đó là một thử thách quá khó cho một cô gái chỉ có thể kiếm được một mức lương đủ sống cho ba người.

-“Biết thế nào?” – Sâu thẳm trong ánh mắt là một nỗi niềm day dứt –“ Phải chi tôi có thể mang căn bệnh đó thay cho bé, bé còn quá nhỏ để chịu đựng mọi thứ bất công”

-“Cậu là chỗ dựa duy nhất cho bé lúc này, cậu hiểu chứ?” – Ngọc Ân giơ chặt vai Lam Châu, cô muốn ôm cô bạn đang dần yếu đuối vào lòng, cái mím môi đến mức bật máu, cố gắng ngăn đi những dòng lệ dài, cô phải mạnh mẽ lên.

-“Chị ấy đã giao bé lại cho cậu, và cậu phải có trách nhiệm, đừng ủy mị như thế có được không?”

Lam Châu thật sự không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy đến với Lam Nguyệt, mọi thứ như một bí mật khủng khiếp chưa có câu trả lời, dù có cố gắng cũng không thể biết được.

Năm ấy cô chỉ là một cô gái 18 tuổi ngây thơ, vô tư vô lo, trong khi chị gái đã là một cô sinh viên năm 3, vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, thế nhưng mọi thứ đã bị nhấn chìm bằng một biển cố, chẳng ai muốn cuộc đời mình khép lại khi còn quá trẻ. Và bé con đã thiếu may mắn khi mang trong mình căn bệnh di truyền từ mẹ.

*

Căn phòng VIP cách biệt hoàn toàn của một bệnh viện lớn.

Thiên Duy dính chấn thương khớp vai, tuy mức độ nhẹ nhưng tạm thời anh cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn trước mùa giải đang đến rất gần.

Vụ việc sáng nay, anh đã không tập trung khi luyện tập cùng huấn luyện viên. Tâm trạng không tốt cũng rất dễ làm cho người ta mất phương hướng, và chuyện Thái Phong đã nói đêm qua ảnh hưởng rất nhiều đến buổi tập này.

-“Làm sao cậu biết tôi vào viện?”

-“Tình cờ” – Thái Phong chống hai tay vào khung cửa sổ, anh hơi rướn người ra bên ngoài, đón chút gió chiều.

-“Chuyện đó là thật sao?” – Ngay cả Thiên Duy cũng không thể tin được chuyện Thái Phong đã có một bé con với cô bạn học.

Thái Phong không trả lời, một sự im lặng bao trùm, ngột ngạt đến khó chịu.

-“Vậy còn Yến San thì sao?” – Thiên Duy tiếp tục, phải khó khăn lắm anh mới có thể mở lời nhắc đến cái tên này, cô gái mà anh vẫn âm thầm ngưỡng mộ - “Cậu đã gặp cô ấy chưa?”

Thiên Duy cười nhạt, dù trước đó lần bấy giờ, cả hai người đều vẫn chưa có được trái tim cô. Nhưng có lẽ Thái Phong không biết chuyện anh cũng thích Yến San từ rất lâu, hay do anh đã quá xuất sắc trong việc che giấu tình cảm.

Người Yến San thích là ai? Cả hai người đều rất rõ, nhưng vẫn cố chấp yêu rồi tự làm khó cảm xúc của mình.

-“Cậu nghỉ ngơi đi, tôi về công ty có việc rồi!”

Thái Phong đang trốn tránh, đúng hơn là không muốn đi sâu hơn vào vấn đề người Yến San thích trước đó hay bây giờ vẫn là Hoàng Phi. Một người đã có gia đình và sắp có con.

Khép cửa phòng! Anh rời đi với thật nhiều tâm trạng, vẫn là rối bời với mớ cảm xúc trong lòng mình. Yến San người con gái hiện tại chưa ai có thể thay thế vị trí đó trong lòng anh. Chẳng hiểu sao khi nhắc đến, anh lại sinh ra đổ kị với người anh họ của mình, về mặt tình cảm.

Định bụng sẽ trở về công ty, nhưng bước chân anh lại vô tình dừng lại một chút, bắt gặp một hình ảnh khác.

Cô gái mạnh mẽ ương bướng thường ngày đang khóc ư?

Anh sẽ không quan tâm, vẫn bước đi thẳng, nhưng anh ghét nước mắt phụ nữ, nó làm anh hành động không theo kịp lý trí.

Lam Châu ngồi trước một băng ghế, ánh mắt mang đầy nỗi lo lắng, phải chăng là có liên quan đến việc bé con vào viện. Ý nghĩ đó thôi thúc anh, bước đến gần hơn, và dừng ngay trước mặt.

Lần đầu tiên anh thấy cô khóc.

-“Đừng lấy cớ đang ở khoa nhi rồi có thể khóc lóc như trẻ con như thế, cô quá tuổi rồi!” – Một câu chê trách, vốn dĩ anh muốn hỏi *Có chuyện gì với bé con hay sao cô lại khóc nhiều như vậy?*

Lam Châu ngẩng mặt lên, rất nhanh để lau vội nước mắt, cô không muốn trước mặt người này cô là một kẻ yếu đuối mau nước mắt như thế, kiểu gì tên bạn học cũng được một mẻ cười no bụng. Thế nhưng sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, ngay lúc này.

-“Thôi tôi biết cô định hỏi gì? Tôi đến đây để thăm bạn tôi “ – Thái Phong thở dài, anh biết chắc cô lại hỏi mấy câu thực dụng kiểu như *anh làm gì ở đây* và từ Thiên Duy đã được thay thế bằng từ bạn, tự nhiên anh không muốn nhắc đến người con trai mà cô từng điên cuồng theo đuổi năm ấy.

-“Có phải là Thiên Duyệt?”

Lam Châu biết được thông qua cô bạn Ngọc Ân, dù sao trước kia đều cũng học cùng trường, và hơn nữa việc một ngôi sao sáng của thể thao nước nhà đang điều trị ở đây cũng làm cho nhiều người hiếu kỳ đồn đoán.

-“Ừ vậy đã đến thăm người ta chưa?” – Anh lại tiếp tục mỉa mai, trong lòng có chút khó chịu, ai đời đã có con rồi vẫn tơ tưởng đến người con trai khác trước mặt anh.

-“Cũng đang định đi”

-“Cô thích bên như thế sao?” – Thái Phong cười khẩy, đừng nói với anh cô khóc là vì biết chuyện Thiên Duyệt dính chấn thương.

-“Bởi vì tôi là Fan của cậu ta mà”

Lam Châu tạm thời quên đi chuyện bé con, đúng hơn cô không muốn ai biết chuyện của mình, bằng cách nói sang chuyện khác, đến thăm Thiên Duyệt nghe thật hoang đường, cô nào giờ toàn biết qua các phương tiện truyền thông chứ có gặp lại bao giờ, chưa kể đến đó với cái nhìn đầy lạ lẫm *Cô là ai, đến xin chữ ký à, hay muốn chụp ảnh, hiện tại tôi không rảnh*, chỉ nghĩ đến thôi Lam Châu đã thấy rùng mình, đã qua rồi cái thời điên cuồng đeo bám.

-“Đi đâu đấy?” – Thái Phong chặn ngay trước mặt cô.

-“Đi hỏi số phòng? Để đến thăm” – Lam Châu thản nhiên trả lời, đã không ở công ty thì cô không việc gì phải sợ vị sếp này, hay do hôm nay có tâm trạng nên là gan cô cũng vì thế mà to lên.

Thái Phong nhất định không thể để cô đi, bởi vì Thiên Duyệt đã biết chuyện bé con, gặp nhau trong tình trạng này kỳ thực khó xử.

-“Tôi đến đây để kiểm tra xem cô có đúng là vì người nhà vào viện nên xin nghỉ hay không, thì ra người nhà cô là Thiên Duyệt, cô đang vi phạm giá trị trung thực, điều cấm kỵ trong công ty”

Đến chết mất thôi, Lam Châu lắc đầu ngao ngán nhìn vị sếp đang đọc thuộc lòng nguyên tắc mà cô đã được dạy ngay từ ngày đầu tiên bước vào Lưu Thuần.

-“Là mệnh lệnh, tôi muốn kiểm tra xác thực!” – Lần này có vẻ anh nghiêm túc.

-“Chỉ thế thôi sao?” – Lam Châu vô cảm hỏi lại.

Con nhỏ to gan, hôm nay còn dám tỏ thái độ lại với anh. Phải dạy dỗ thật kỹ trước khi được nước lấn tới.

-“Người nhà cô ai vào viện?”

Lam Châu thờ dài lắc đầu, vị sếp cao quý cũng quá vô lý này làm cô phát mệt.

-“Tôi nghỉ phép năm, có xin phép hẳn hoi, chưa kể hợp đồng lao động quy định rõ ràng việc 1 tháng vẫn được off 2 ngày, tôi đây chỉ mới xin có nửa buổi, đâu có cần thiết phải báo cáo lý do chi tiết”

Giờ thì hết đường bao biện cho hành vi vô lý, Thái Phong ơi là Thái Phong, từ khi nào mà lại biến mình trở nên bẽ mặt như này. Thôi được, tạm thời không truy cứu, về công ty sẽ dễ dàng tính tội.

-“Vậy bây giờ tôi đi được rồi sếp nhỉ”

Đáng ghét, cũng vừa lúc đến giờ gặp bác sỹ để lấy kết quả chuẩn đoán cho bé con, cô rời đi và không nói thêm lời nào.

Thái Phong điên tiết, nhìn Lam Châu bỏ đi thẳng, trong lòng có chút bức bối, anh rõ ràng là vì cô khóc mới đến hỏi thăm, hay chủ yếu muốn biết thông tin mà anh nghĩ mình cần nên biết, cô càng giấu anh càng muốn biết thực hư.

Nếu cô đã chọn cách giữ im lặng và trốn tránh, thì anh sẽ tự mình tìm ra chân tướng sự thật, một kết quả giám định ADN không quá khó để có được.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Một góc nhìn khác về quá khứ

Những ngày tiếp theo Lam Châu vẫn đi làm bình thường, ban ngày thì mẹ cô sẽ đến bệnh viện với Bánh Bao, còn buổi tối cô sẽ vào thay để bà về nghỉ ngơi và trông nhà, bên cạnh đó còn có sự giúp đỡ của Ngọc Ân nên không quá bất tiện với việc bé vẫn chưa thể xuất viện và cần phải theo dõi thêm.

Khỏi phải nói, sau vụ cả gan ăn to nói lớn với sếp ở bệnh viện, kết quả Lam Châu phải gánh chịu là một núi công việc được giao cho, chưa kể lại phải phục vụ đồ ăn cũng như sai vặt liên miên nếu cần. Nhiều khi cô chẳng biết mình làm thư ký hay lao công tạp vụ, và hiện giờ là phải dọn dẹp lau chùi phòng làm việc cho cái tên đã thông dong ra về từ sớm. Đúng là ăn cơm chưa, thì phải múa tối ngày.

Chịu đấm ăn xôi, dù sao mức lương cũng nhiều hơn ở vị trí cũ, cô đành bấm bụng mà làm, trong lòng luôn nung nấu ý định sẽ báo thù vào một ngày không xa, bao nhiêu uất ức tủi nhục, bao lời xỉ vả, giễu cợt từ cái thời học sinh đến tận bây giờ cô sẽ trả đủ.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn

*

Thái Phong rời công ty khá sớm, anh muốn ghé qua bệnh viện để gặp một người.

Không phải Thiên Duy, cũng không phải bé con đang sốt, người anh muốn gặp là bác sỹ Hoàng Tùng, người mà anh đã nhờ cậy việc kiểm tra ADN của anh và bé, người thứ hai biết đến chuyện này sau Thiên Duy, và anh hoàn toàn tin tưởng.

Nóng lòng muốn biết kết quả, nếu đúng là con anh thì sao, mà không đúng thì sẽ thế nào? Trong lòng anh thậm chí còn không thể xác định được là bản thân mình đang hy vọng gì ở mẫu giấy trả kết quả cuối cùng.

Hoàng Tùng nhận biết được việc Thái Phong đang rất nôn nóng muốn biết thông tin chính xác từ anh, nhưng hiện tại bây giờ thì chưa có.

-“Tôi gọi cậu đến, là vì việc khác, còn kết quả thì phải đợi thêm vài hôm nữa mới có” – Hoàng Tùng mở lời trước, đứng ở phía cạnh là một bác sỹ, anh nghĩ mình nên nói điều này.

- “Vậy là việc gì?”

Thái Phong có chút hụt hẫng vì lời nói của Hoàng Tùng vừa rồi, có lẽ anh đang rất muốn biết, đến mức phát điên, nên việc chưa có kết quả cũng làm anh khó chịu.

Chưa vội đáp, Hoàng Tùng đưa ra trước mặt Thái Phong một bộ hồ sơ bệnh án, theo nguyên tắc anh không được phép tiết lộ thông tin bệnh nhân, anh đang làm sai trách nhiệm của một bác sỹ, nhưng biết đâu lại có thể giúp được đứa trẻ kia.

-“Tôi gọi cậu đến là vì chuyện này, có lẽ như sức khỏe bé không được bình thường như những đứa trẻ khác”

Thái Phong sững sờ trước cái tên *Trần Hoàng Nam, 5 tuổi* bé mang họ mẹ, và căn bệnh tim kia hiện đang là một trở ngại lớn để bé có thể khỏe mạnh và phát triển bình thường như bạn bè cùng tuổi. Chạnh lòng, day dứt, không cần biết bé có phải là con anh không, nhưng là một đứa trẻ thì việc này quả thật đáng thương, bé còn quá nhỏ.

-“Hiện tại chưa cần thiết phải tiến hành phẫu thuật, vì bé còn nhỏ, nhưng mà sau này, chắc chắn sẽ rất khó khăn với gia đình vì phải cần một khoảng tiền khá lớn” – Giọng Hoàng Tùng vẫn đều đều bên cạnh, một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay một sự sắp đặt do ông trời tạo nên, mẹ bé là bạn của vợ sắp cưới của anh, nên anh có thể biết rõ hơn ai hết.

Có lẽ số tiền đó đối với Thái Phong không quá lớn, nhưng với cô gái kia thì quả thực là cả một vấn đề.

-“Hiện tại có nguy hiểm nhiều không?” – Thái Phong tạm gấp hồ sơ lại, giao trả lại cho Hoàng Tùng.

-“Không! Nhưng tôi muốn hỏi, nếu đứa bé đó không phải con cậu, thì cậu sẽ làm gì?” – Câu hỏi Hoàng Tùng muốn đặt ra, liệu anh bạn có muốn giúp đỡ nếu như đó không phải là giọt máu của mình.

-“Câu hỏi này không cần thiết tôi phải trả lời bây giờ đâu nhỉ”

Bóng dáng hai chàng trai ấy, vẫn đang rảo bước trên hành lang dài, mỗi người tự do đeo đuổi những dòng suy nghĩ khác nhau.

Thái Phong không muốn trả lời, những câu hỏi kiểu như thế. Trong lòng anh có quyết định của riêng mình, anh yêu quý trẻ con, và đừng bắt anh thôi hy vọng một điều gì đó...

-“Mà này, tôi giúp cậu chuyện này, nhưng cũng đừng quên lời hứa với tôi”- Hoàng Tùng vỗ vỗ vai Thái Phong, chuyển sang một câu chuyện khác, để phá tan bầu không khí không mấy dễ chịu hiện tại.

Thái Phong nhủ thầm, tên bạn sắp lấy vợ này quả thực biết cách trao đổi, việc sẽ giữ im lặng và ôm hết mọi thông tin tuyệt mật này sang Úc sau khi trả kết quả xét nghiệm ADN cho anh, đổi lại là vai trò một phù rể cho đám cưới sắp tới. Anh thì không sao, chỉ sợ vô tình lẫn lút chủ rể trong ngày trọng đại thì quá bất công cho cặp đôi chính.

*

Lam Châu gần như kiệt sức, giống như cỗ tình bày bừa mọi thứ để cô phải dọn dẹp đến tối muộn mới xong. Nhìn đồng hồ đã điểm qua con số 6, thường thì giờ này cô đã đến bệnh viện, chắc bé sẽ trông cô lắm.

Lam Châu lấy túi xách, chào Đình Uy vẫn còn đang mệt mải làm nốt công việc đang tồn đọng, cô khép cửa phòng và ra về trước. Sẽ rất ngại nếu như sắp còn làm mà nhân viên đã về, thế nhưng Đình Uy biết rõ mấy ngày nay cô có việc nhà nên cũng không phiền hà, thậm chí còn bớt việc cho cô thoải mái tâm lý hơn. Một phiên bản trái ngược với Thái Phong, chả hiểu sao thiên thần lại chịu cảnh làm chung ác quỷ.

Điện thoại trong túi xách reo lên, Lam Châu một tay nghe điện thoại, tay còn lại ấn thang máy, chưa kịp đáp đã nghe thấy cái chất giọng the thé của Thư Oanh.

-“Định trốn tôi à, việc đó cậu không làm thì không yên với tôi đâu nhé!”

Trông đến khổ, mà cô đã có quyền trả lời được hay không đâu.

-“Gia Linh, cậu ấy phù hợp hơn tôi ấy” – Lam Châu không mấy tự tin khi nhận trách nhiệm làm phù dâu trong ngày trọng đại của Thư Oanh, chưa kể hôn lễ đó lớn như thế nào vì nhà chồng Thư Oanh có nhiều mối quan hệ và địa vị trong xã hội.

-“Tôi đã chọn cậu, không ý kiến, đồ tôi cũng đã chuẩn bị hết rồi, hai ngày nữa thôi nhé, lo mà chăm sóc nhan sắc đi, hôm ấy có vài người bạn của chồng tôi, biết đâu lại hết ế, mang ơn tôi cả đời không hay...”

Lam Châu nghe rõ cái kiểu cười sảng khoái lẫn gian gian của Thư Oanh, cô bạn này lúc nào cũng đứng ngồi không yên cho tình trạng ế dài của cả cô và Gia Linh, cô bạn có tâm nhất hành tinh là đây, không ai khác.

-“...”

Và nếu như Lam Châu không chủ động xin dừng cuộc điện thoại này thì chắc Thư Oanh mãi luyên thuyên chưa chịu ngưng, nào là than vãn phải chuẩn bị đủ thứ, và tất nhiên mỗi tối đều gọi cô để tham khảo ý kiến, từ màu chủ đạo cho đến hoa tươi... mà kiểu gì cũng sẽ chọn đáp án ngược lại, vì cơ bản hai người không cùng chung sở thích, mà cũng đúng, thường không giống nhau có khi lại chơi với nhau được.

*

Bà Diệp vừa trở về phòng sau khi tranh thủ đi mua thêm ít đồ cần thiết trong khi Bánh Bao đang ngủ. Thế nhưng bây giờ bé con đã thức và còn có một giỏ trái cây to trên bàn, bà nhớ rõ ràng là bà chỉ mới đi chưa quá 15 phút.

-“Bánh Bao, cái này là của ai đấy, mẹ con đến rồi à?” – Bà Diệp nhú mày, nhìn giỏ trái cây loại xịn, chắc chắn Lam Châu không mua, nhưng ngoài cô ra chắc sẽ không có ai khác vì hầu như cũng có vài người bạn đến thăm bé, nhưng đã là vài ngày trước.

Bánh Bao lắc đầu, dường như vừa có gì rất vui, trên tay nó cầm một ít kẹo ngọt, nhưng không ăn vì bác sỹ đã dặn rất kỹ là phải hết bệnh mới được ăn, nếu không là sẽ không được cho nữa.

-“Của bác sỹ vừa đến, con ngoan nên bác sỹ cho bà ạ”

Cái tay nó lúc lắc, chìa ra trước mặt bà Diệp là một hộp kẹo rất to, vì sợ bị tịch thu nên đã giấu đi nãy giờ.

-“Chưa đến giờ sao bác sỹ lại đến nhỉ?”

-“Bác sỹ này khác ạ, còn dặn con phải mau hết bệnh, bác sỹ sẽ đưa con đi khu vui chơi nữa”

Cái cười tít mắt của Bánh Bao càng làm bà Diệp thêm khó hiểu. Bác sỹ khác, chẳng lẽ là anh chàng lúc này bà vừa gặp ngay hành lang, trong cao ráo trẻ trung khác hẳn vị bác sỹ đứng tuổi thường ngày.

*

Thái Phong ghé qua chỗ Thiên Duy, sau khi hoàn thành xuất sắc vai diễn bác sỹ để có thể đến gần hơn với bé con, và cái tên Bánh Bao được mẹ đặt cho khiến anh vô cùng thích thú.

-“Cậu có chuyện vui à, tâm trạng tốt nhỉ?” – Thiên Duy chăm chú đọc tin tức của kỳ thi đấu sắp tới, nhưng cái kiểu cười cười kỳ lạ của Thái Phong khiến anh phải chú ý.

-“Không có gì? Cô phiếu đang tăng đáng vui mà!” – Thái Phong nhún vai, một cách trả lời rất phù hợp với dân làm kinh tế.

Thiên Duy tắt điện thoại, anh có chuyện muốn nói, đắn đo rất nhiều, anh nghĩ nên nói ra trước khi quá muộn...

-“Tôi có chuyện muốn nói với cậu?”

-“Chuyện gì?” – Tâm trạng đang tốt nên anh chưa tập trung lắm vào câu chuyện của Thiên Duy, tay cứ mãi xoay xoay một cây kẹo mút.

Không do dự thêm nữa, Thiên Duy sẽ nói ra sự thật, anh cảm thấy việc làm của mình thật đáng xấu hổ, và cảm thấy rất có lỗi với một cô gái.

-“Năm đó, buổi tiệc của cậu...”

Thái Phong bắt đầu chú ý hơn, khi Thiên Duy đề cập đến buổi tiệc sáu năm trước.

-“Không phải do trùng hợp, tôi đã thấy Lam Châu uống say trong căn phòng của cậu lúc đi tìm cô ấy, và cố tình cho ít thuốc ngủ vào rượu của cậu, mọi việc là do tôi thuê nhân viên sắp xếp, quần áo của hai người, cũng không tự nhiên mà...”

Thái Phong không đáp, chưa phản ứng, thậm chí không có bất cứ hành động nào cho việc làm hèn hạ của Thiên Duy, một cái cười khẩy xuất hiện trên môi anh.

-“Tôi xin lỗi, tôi không nghĩ là mọi việc đã đi quá xa, tôi không lường trước được hệ lụy của ngày hôm nay”

-“Cậu thích Yến San?” – Thái Phong không cảm thấy ngượng ngùng hay khó khăn gì khi đặt ra câu hỏi này.

Đáp lại anh là một cái gật đầu cười chua chát của Thiên Duy.

-“Cậu nghĩ làm như thế thì tôi sẽ từ bỏ Yến San”

Thái Phong đứng dậy khỏi sofa, anh bước đến rất gần giường bệnh, chỗ Thiên Duy đang sẵn sàng hứng một cú đấm từ anh.

-“Cậu nghĩ gì khi đem Lam Châu vô tội hứng chịu hành động hèn hạ đó” – Lần này anh không giữ được bình tĩnh, cổ áo Thiên Duy đã bị đôi bàn tay rắn chắc giữ chặt, gương mặt vui vẻ lúc này hoàn toàn thay thế bằng nét mặt lạnh như băng –“Chưa kể cô ấy còn rất thích cậu”.

Thiên Duy không phản kháng, anh hoàn toàn xứng đáng bị đánh, để bớt cảm thấy tội lỗi hơn, anh đã dẫn vật bản thân rất nhiều từ khi Thái Phong thông báo có con với Lam Châu. Một sự ngạc nhiên, rõ ràng một cô gái say bí tỉ, một chàng trai bất tỉnh vì thuốc ngủ loại nặng lại có thể xảy ra việc đó, nằm ngoài ý định của anh.

-“Hai người làm gì vậy?”

Câu nói ấy vang lên khi có một cô gái vừa đẩy cửa bước vào.

Cùng lúc ánh mắt Thái Phong lẫn Thiên Duy vừa chạm đến. Phùng Yến San trên tay cầm một ít đồ và ánh mắt ngạc nhiên khi thấy hai người bạn thân gần như xung đột.

Về đẹp tựa nữ thần, gương mặt thánh thiện ấy làm bàn tay Thái Phong nói lỏng ra khỏi cổ áo Thiên Duy.

Anh không chào, mà lảng lạng rời khỏi ngay sau đó.

Mang trong lòng một sự bức dọc, anh đang nghĩ gì, nên vui hay nên buồn khi biết được sự thật, sự thật mà anh đã từng ao ước nó chỉ là một giấc mơ. Giờ thì đã có câu trả lời.

Đêm ấy, rõ ràng anh cũng cảm nhận được là mình chỉ ngủ thôi, ngủ một giấc dài và đến sáng vẫn còn thấy rất đau đầu.

Thế nhưng còn bé con, một số tuổi hoàn toàn trùng khớp với mốc thời gian, kể cả việc nó mang một nét đặc trưng giống con cháu Lưu gia, tuy không hẳn giống anh hoàn toàn ngoài đôi mắt như đức kia, thì quả thực còn rất giống một người khác...

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hiểu lầm nói tiếp hiểu lầm

Bình thân ngoài mặt, nhưng giống tổ trong lòng!

Cả ngày nay Thái Phong không đến công ty, anh tránh mặt cô, cũng chẳng hiểu sao lại không muốn gặp, trong lòng có chút bồn chồn khó chịu. Bây giờ chỉ còn mình anh đơn độc, địa điểm là vũ trường quen thuộc của Yến Ny.

-“Phong thiếu gia! Ngọn gió nào đưa anh đến đây?” – Yến Ny là lướt, tự tiện vòng tay qua cổ anh khi vừa yên vị ở ghế bên cạnh.

Một nụ cười khẩy được vẽ lên trên gương mặt hoàn hảo, nhẹ nhàng buông vài từ chậm rãi.

-“Cô tìm chỗ khác ngồi đi, hôm nay tôi không có hứng thú!”

Yến Ny rót thêm ít rượu vào ly Thái Phong. Vẫn chưa muốn buông tha một con mồi quá béo bở, vị thiếu gia lắm tiền này thật khiến người ta muốn chiếm hữu.

-“Có chuyện gì không vui sao, tôi có thể giải quyết được hết”

-“Có muốn hôm nay vũ trường đóng cửa sớm hay không?” – Câu nói của anh như *thánh chỉ*, lập tức vẽ mặt Yên Ny biến sắc, có vẻ như hôm nay cô chọn sai ngày.

-“Vậy tôi không phiền anh nữa” – Yên Ny nhún vai rồi đi, nhưng vẫn không quên thì thầm to nhỏ vào tai Thái Phong mời gọi –“Nếu anh đổi ý thì cứ gọi em!”

Thái Phong không mấy quan tâm, anh lặng lẽ tự chuốc say một mình, không hẳn vì chuyện Thiên Duy đã nói, anh đến đây còn với một tâm trạng khác, anh gần như đang đứng trước vạch thua cuộc, chị dâu Lâm Nghiên Hy đã mang thai một bé trai, ở tháng thứ ba tuy chưa hoàn toàn chính xác nhưng có lẽ như việc này cũng làm anh bị ảnh hưởng tâm lý khá nhiều. Liệu có một cú lợi ngược dòng để đánh lại vị trí CEO, hy vọng quá mong manh khi số cổ phần trong tương lai Hoàng Phi nhận được có thể sánh ngang chiếc ghế chủ tịch.

Tham vọng! Anh từng ngao nghể xem thường tất cả, tự tin nắm chắc vị trí đó, nhưng không ngờ vì chút chủ quan anh đã tự làm mình rơi vào thế bẽ mặt. Lưu Thuần nhất định không thể rơi vào tay những kẻ ngoài đang có ý định thâm toám, nhất định bằng mọi giá anh sẽ phải tìm cách để cân bằng thế cuộc.

-“Chào anh! Em ngồi ở đây được chứ?”

Thái Phong nhướn mày nhìn cô gái vừa đặt ra câu hỏi cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Một cô nàng xinh đẹp chẳng thua kém Yên San, nhưng tiếc thay, có lẽ cô gái này đã chọn sai thời điểm xuất hiện trước mặt anh. Khẽ nhếch môi, anh kiếm lời buông vài chữ.

-“Tùy cô...”

Chu Diệp Nhi khéo léo ngồi ghé bên cạnh, không hề có bất kỳ hành động nào quá đà trước vị khách quý này, cô khác với các cô gái ở đây, không tùy tiện tiếp khách theo yêu cầu. Nhưng với người này, cô cho phép bản thân mình một lần chủ động.

-“Tôi là Diệp Nhi, hình như anh đang có tâm trạng?” – Diệp Nhi ngoắc tay, tức thì một chiếc cốc được mang ra.

Thái Phong không đáp, hiện tại anh không muốn tiếp chuyện với ai, muốn tìm một chỗ riêng tư, một mình uống rượu cũng không yên.

Để lại vài tờ tiền, anh khoan thai đứng dậy mặc kệ vẻ mặt đang ngệt ra của cô gái cạnh bên.

-“Này anh! Phép lịch sự tối thiểu, anh nên biết chứ, tôi đã chào anh” – Diệp Nhi đã chủ động, nhưng không ngờ cô lại bị lơ đẹp, hành động này là lần đầu tiên, ngay cả người như Hoàng Vinh Nguyên, cô còn lấy lòng được, huống hồ gì người con trai mới về nước chưa lâu này.

Thái Phong chưa vội đi, anh xoay người trở lại, khéo léo kéo Diệp Nhi về phía mình, vòng tay qua eo cô nàng, nhẹ nhàng nhắc nhở.

-“Tôi không có thói quen tiếp chuyện người lạ, em cũng nên biết chứ?”

Anh khẽ vuốt tóc mái tóc cô, khoe miệng vẽ lên một đường cong quyến rũ, dần dần thả cô ra, quay bước đi trước bao cặp mắt đang hiếu kỳ, bỏ lại sau lưng một cô gái còn đang bất động, chưa tìm được lối thoát khỏi ánh mắt tuyệt đẹp đó.

Diệp Nhi khoanh tay, vẻ mặt xinh đẹp kiêu kỳ ngẩng cao hơn, cô chưa bao giờ muốn chinh phục ai, cho đến thời điểm bây giờ thì lại khác.

-“Rồi em sẽ không còn là người lạ!”

*

Thái Phong đỗ xe trước bệnh viện!

Như một thói quen kỳ lạ, anh vô thức đến một cách không có chủ đích. Rõ ràng đang muốn tránh mặt Lam Châu, rồi tự dưng mò đến, anh hành động mâu thuẫn với lý trí nhiều hơn kể từ khi biết được sự hiện diện của một bé con trên đời.

Trong người đã có mùi cồn, anh không muốn tiếp xúc nhiều với trẻ con, chỉ muốn ngắm nhìn từ khe cửa hở.

Anh nhẹ nhàng vặn nắm cửa, quan sát thật kỹ bên trong căn phòng vẫn còn sáng đèn. Một căn phòng trống rỗng, hoàn toàn không có người, trong đầu đặt ra một câu hỏi, liệu bé đã xuất viện rồi hay sao?

-“Cậu đang làm gì vậy?”

Lần này thì anh đã bị phát hiện.

Lam Châu ngạc nhiên nhìn Thái Phong, cũng đang giương mắt nhìn lại cô, một cách không hề tự nhiên. Cô đã phát hiện một chàng trai lén lút đứng trước cửa, nhưng đến gần hơn mới nhận ra gương mặt quen thuộc này. Đừng nói đến đây với lý do muốn xác thực thêm điều gì đó, ngoài giờ hành chính thì xem ra kỳ này anh không thể biện minh.

Tất nhiên là anh im lặng, không còn gì để nói, bị bắt tại trận!

Lam Châu cổng Bánh Bao đang đứng ngay trước mặt, có lẽ là vừa đi đến khu vui chơi dành cho trẻ con, ngay trong khuôn viên bệnh viện.

–“Bác sỹ của con đó mẹ!” – Bánh Bao ngây ngô cười tít mắt khi nhận ra vị bác sỹ đã cho kẹo hôm qua.

Rất nhanh! Thái Phong đã ra ám hiệu để bé đừng nói thêm gì, và thật sự nó rất thông minh, đã im bật và không phát ngôn thêm câu nào tương tự. Thế nhưng còn mẹ nó thì không.

–“Bác sỹ gì???” – Lam Châu bặm môi, nhìn hành động quái lại của Thái Phong khi anh vừa giơ một ngón tay che miệng, một kiểu bảo người ta nên giữ bí mật.

Bánh Bao cười khúc khích, càng làm cô thêm khó hiểu. Quay về vấn đề cũ, rốt cuộc anh ta đến đây để làm gì, vào cái giờ đã khuya.

–“Đừng nhìn tôi kiểu thế, chẳng qua là tôi đến thăm Thiên Duyệt!” – Thái Phong dứt tay vô túi quần, ánh mắt anh lơ đãng, nhìn về một nơi khác, cố trốn tránh cái nhìn dò xét của cô.

–“Thiên Duyệt đã xuất viện sáng nay!”

Kỳ này thì anh hoàn toàn nói xạo, cái nhử mày của Lam Châu làm anh bối rối, tên kia xuất viện lúc nào làm sao anh biết được, giờ thì bế tắc, chuyển sang chế độ què, anh làm liều trách cứ.

–“Hừ...mà cô làm gì giờ này còn bế bé ra ngoài khuya thế, bé đang bệnh, cô làm mẹ kiểu gì đấy?”

Lam Châu sững sờ, nhìn anh chàng đang lên lớp cô trước mặt, vô lý đùng đùng, anh lấy quyền gì mà lớn tiếng với cô, ngoại trừ công việc.

–“Liên quan gì đến anh, lo thừa quá!” – Lam Châu bĩu môi, liếc xéo anh một cái thấy rõ.

–“Ừ thì tôi...tôi lo cho con tôi thôi, chứ ai thèm để ý đến cô”

Anh làm sao vậy? Phát ngôn bừa bãi, đúng là không thể kiểm soát được lời nói khi trong người anh đang dần nóng lên vì chất cồn.

–“Bác sỹ này là ba con hờ mẹ?”- Bánh Bao vốn dĩ thông minh hơn những đứa trẻ cùng tuổi, nó lập tức nhận ra điều bất thường trong lời nói vừa rồi.

Lại thêm một câu hỏi, làm hai người lớn phải lúng túng!

–“Có trẻ con ở đây, anh ăn nói bậy bạ cái gì đấy?”

Lần này Lam Châu thật sự nổi sung với cái tên mắc hội chứng cuồng-làm-bố, cô không hề muốn sự hiểu lầm này ngày càng lớn hơn, nhưng hiện tại có bé con ở đây, cô không tiện giải thích chuyện mình không phải là mẹ ruột của bé, cũng như không muốn bé biết đến bí mật kia, bây giờ chưa phải thời điểm thích hợp để nói lên sự thật.

Về phần Thái Phong, chính bản thân anh cũng trở nên ngáp ngừng, chẳng biết phải nói thêm gì để nghe ngay lúc này.

–“Anh hai! Anh làm gì ở đây giờ này vậy?”

Sau câu hỏi ấy, cả Thái Phong lẫn Lam Châu cùng nhìn về một hướng, cách đó không xa là một cô gái trẻ, rất xinh đẹp, đang đi cùng một người phụ nữ trung niên. Ở hai người toát ra một sự sang trọng và quyền quý.

Không ai xa lạ, Lưu Hiểu Phương đang đi cùng Lưu phu nhân, tức mẹ cô và cũng là người đã sinh ra chàng trai trước mặt. Bà đến thăm cháu của một người bạn, và đã vô tình nhìn thấy cảnh tượng này, cũng như một đoạn ngắn của cuộc hội thoại vừa rồi. Chính xác là từ cái câu Thái Phong đang tự nhận mình là cha đứa trẻ kia.

Mọi chuyện không dừng lại ở đó, hiểu lầm chồng chất hiểu lầm, một nút thắt chưa biết phải tháo gỡ từ đâu. Cục diện lại bắt đầu đi vào một quỹ đạo mà không ai lường trước được.

*

Ngày Bánh Bao xuất viện, cũng là ngày diễn ra lễ cưới của Thư Oanh.

Sau khi đưa bé con về nhà, cô lập tức đến hôn lễ trong mơ kia để hoàn thành nhiệm vụ *thiên sứ tình yêu* cho hai nhân vật chính.

Đập vào mắt Lam Châu là con số đã cận kề thời khắc quan trọng. Điện thoại hiển thị hơn 10 cuộc gọi nhỡ và rất nhiều tin nhắn với nội dung tương tự từ số cô dâu gửi đến. Chắc chắn cô sẽ không yên nếu như bỏ trốn trách nhiệm của mình ngày hôm nay.

“Dinh”

Cách cửa thang máy bật ra, Lam Châu nhanh chóng vào trong, tay cô ấn nút đóng cửa, miệng lầm bầm số tầng diễn ra hôn lễ, khách sạn Lưu Thuần quá lớn, tâm cơ thế này thì quá khó để nhớ chính xác con số. Hình như là tầng số 7!

Trước khi cánh cửa đóng lại, Lam Châu đã kịp nhận ra bóng dáng một chàng trai đang hấp tấp bước đến, tất nhiên là cô sẽ giữ nút mở cửa để đợi, thế nhưng khổ nỗi vì quá vội nên đã ấn nhầm sang nút đóng cửa...

Tiếng đánh rầm khi bả vai anh chàng đập vào cửa đang dần khép lại, rất nhanh để cô chuộc lại lỗi lầm bằng cách kịp thời chuyển sang nút khác. Giờ thì gương mặt đẹp kia đang nhìn cô bằng cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lam Châu nuốt khan, trái đất này quả thật quá tròn trịa.

Hoàng Vĩnh Nguyên đưa tay xoa chỗ vừa tiếp xúc với cánh cửa, một phát đau điếng, nhưng cái anh quan tâm lúc này không phải chỗ vết thương mà là kẻ tội đồ đang thảo mai giả ngu cho hành động cố tình chơi anh vừa rồi. Rõ ràng đã nhìn thấy, còn cố tình không đợi cửa. Cô gái này to gan hơn anh nghĩ nhiều.

– “Em lịch sự quá nhỉ?” – Khóe miệng Vĩnh Nguyên nhếch lên, nếu không vì anh đang có việc quan trọng cần làm, nhất định cô gái này, anh sẽ tính tội đầy đủ.

– “Anh đi tầng mấy?” – Miệng Lam Châu cứng ngắt, khó khăn lắm mới dám hó hé vì Vĩnh Nguyên không hề bấm số tầng.

– “Khỏi cần!”

Cảm thấy tội lỗi đầy mình, Lam Châu đã lên tiếng nhắc nhở, mà nếu không cần thì thôi, mắc gì hần học cô. Thế nhưng khoan, nếu anh ta không bấm số tầng, tức là mặc định đi cùng tầng với cô, một cảm giác ớn lạnh, chẳng lẽ anh ta là khách mời của tiệc cưới vợ chồng Thư Oanh, vì theo như cô biết, nhà chồng Thư Oanh đã bao hết tầng 7 tối hôm nay.

Oan gia không chọn này! Nếu như gương mặt điển trai kia bót đi về khó chịu thì Hoàng Vĩnh Nguyên hôm nay xứng đáng nhận điểm 10 trong mắt Lam Châu.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cô dâu dự bị

Người ta vẫn thường quan niệm rằng, đám cưới là một sự khởi đầu mới của cả hai người, một sự gắn kết đặc biệt trong một mối quan hệ thiêng liêng.

Thư Oanh! Cô dâu của ngày hôm nay, cô gái đẹp nhất trong buổi tiệc tối nay. Chiếc váy cưới trắng tinh khôi khoác lên người, càng làm cho sự xuất hiện của cô chút nữa đây thật sự rực rỡ.

Trở về phòng thay đồ sau khi hoàn tất thủ tục đón khách, giờ thì chuẩn bị cho thời khắc quan trọng sắp đến.

– “Cô dâu ngẩng mặt lên tí nhé!”

Thư Oanh được chuyên viên make up nhắc nhở khi đang dặm lại phấn, gương mặt tái đi, biến sắc kỳ lạ, một cái nhăn mặt thấy rõ của cô cũng làm cho mọi người nhận ra sự bất thường.

– “Này cậu sao vậy? thấy hơi hộp lắm hả?” – Lam Châu luôn bên cạnh, chắc chắn bất cứ cô gái nào trong hoàn cảnh này cũng sẽ không tránh khỏi thứ cảm giác này.

Gương mặt Thư Oanh đã giãn ra nhiều hơn, cô không phải đang hồi hộp, mà là một cái đau quặn thắt ở bụng, có lẽ cơn đau dạ dày lại đến khi hầu như cả tuần nay cô không để ý ăn uống vì quá tất bật sắp xếp mọi thứ.

– “Cậu có thể, đi gọi anh ấy đến đây không?” – Thư Oanh gờ tay, ra hiệu cho chuyên viên tạm dừng, chồng cô là Bác sỹ, chắc chắn sẽ có cách giúp cô thấy thoải mái hơn ngay lúc này.

– “Hừm... cậu lại đau hay sao?” – Lam Châu nhíu mày, và cái gật đầu của Thư Oanh gần như xác định hiện tại cô không ổn – “Đợi tí nhé, cậu nghỉ đi”

Lam Châu lập tức rời phòng, có lẽ anh chàng chủ rể hôm nay đang bận tiếp khách.

Trở lại sảnh chính, Lam Châu gần như ngộp vì khách đã đến đông đủ, một hôn lễ trong mơ là có thật, chẳng khác gì một lễ đường cổ tích đúng nghĩa, thế nhưng cái khoảnh khắc này, lại vô tình gợi nhớ đến một buổi tiệc khác cách đây đã lâu, cô thoáng rung mình khi nghĩ đến.

Đôi giày cao gót hôm nay không phải cô chọn, mà do Thư Oanh tự mình sắp xếp, có lẽ nó không vừa chân lắm và rất cao nên việc di chuyển cũng trở nên khó khăn hơn nhiều.

Mắt dán sát tìm Hoàng Tùng, chân cô đang bước xuống cầu thang, dẫn lối xuống khu vực trung tâm hướng từ sân khấu trên cao.

Một cái treo chân vô duyên vì vướng phải tà váy quá dài, như một phản xạ tự nhiên, Lam Châu đưa tay vịn vào thành lan can hai bên làm điểm tựa, tránh phải ngã nhào xuống phía dưới và làm trò cười cho thiên hạ. Cứ tưởng mọi chuyện đã suôn sẻ, thế nhưng trên đó đang được bày trí bằng rất nhiều ly rượu vang màu đỏ, tông chủ đạo của buổi lễ.

“Choáng” Tiếng ly thủy tinh rơi xuống đất, vỡ tan tành, trước khi chính thức tiếp đất, Lam Châu đã nhận thấy nó còn ghé qua đầu của một anh chàng đang đứng phía dưới và mãi miết trò chuyện cùng vài người bạn.

Lần này cô chết chắc nếu không nhanh chóng tẩu thoát trước khi cái đầu kia đang ngẩng lên phía trên.

Chẳng biết kiếp trước nạn nhân có nợ nần gì chưa trả hay thậm chí là phụ tình bội bạc cô, để kiếp này bị cô hại đáng thương đến thế. Lần trước là ói vào người, lúc này là sự cố thang máy, và bây giờ là bộ vest sang trọng lịch lãm đang bắt đầu loang lổ những vết màu đỏ, nhếch nhác bẩn thỉu là tất cả những gì dùng để miêu tả về anh chàng đó lúc này.

Gương mặt đang tối sầm lại của Hoàng Vĩnh Nguyên như thiêu đốt tất cả mọi thứ xung quanh, anh chắc chắn sẽ không bỏ qua lần này, cô gái to gan kia lại gây sự, anh đã kịp nhìn thấy hành động quay lưng bỏ trốn và bây giờ có mười Thái Phong xuất hiện cũng không thay đổi được ý định của anh bây giờ. Có lẽ dạo gần đây anh đã quá nhân từ với một số người không biết điều.

Nhanh chóng bước lên trên tầng, bước chân anh đi đến đâu đều thu hút mọi ánh nhìn đến đó. Trong bộ dạng của anh lúc này thì có lẽ chẳng ai dám bàn tán vì sợ vạ miệng lại không nên, CEO Bảo Nguyên đang nổi giận, và đang dần rút ngắn khoảng cách về tối thiểu.

Lam Châu nghe rõ mồn một tiếng đế giày đang nện xuống sàn, rất gần, cô thậm chí muốn tháo giày ra chạy cho nhanh như không thể, khuỷu tay đã bị giữ lại, bằng một cái siết rất chặt, một lực kéo mạnh về phía sau, mắt đã cô ngã nhào vào vòm ngực Hoàng Vĩnh Nguyên.

–“Bà thím! Hôm nay tôi đủ xui xẻo rồi, tiện thể tôi tính hết một lần”

Giọng nói mang tính sát thương cực kỳ nguy hiểm, Lam Châu chưa kịp định thần lại đã tiếp tục bị kéo vào một khu vực khác, vắng người hơn, rồi ai sẽ cứu cô, hay sẽ bị gương mặt điển trai kia bức tử.

–“Anh làm gì? Bỏ ra...!” – Lam Châu cố gắng vùng vẫy, tự mình phải cứu lấy mình –“Tôi thật sự không cố ý, thành thật xin lỗi anh”

–“Xin lỗi là xong à?”

Khóe miệng Hoàng Vĩnh Nguyên nhếch lên, hai tay chống vào bức tường, giam cầm cô gái nhỏ bên trong. Anh thật sự muốn giết cô gái này nếu có thể, vốn dĩ rất nóng tính, nên việc này chắc chắn anh sẽ không dễ dàng bỏ qua như hai lần trước.

–“Anh định làm gì, tôi sai, tôi đã xin lỗi rồi, cùng lắm là tôi sẽ đền tiền bộ vest này cho anh” – Lam Châu cố gắng tránh gương mặt đang gần như gi sát vào cô hơn, không phải để hôn, mà là để tra tấn bằng ánh mắt. Kẻ này đáng sợ hơn cô nghĩ nhiều.

Ngước nhìn cô gái đang cố trốn tránh, vòng tay thu mình bên trong, Vĩnh Nguyên buông vài từ rất chậm.

–“Tôi cần tiền của em à?”

Một giọt mồ hôi vừa vã ra từ trán, chảy xuống tận cằm, nếu dùng lực để đẩy anh ta ra chắc chắn không nổi, nhưng chôn chân đứng mãi cũng không hay.

–“Lam Châu!”

Lam Châu lại được cứu! Mỹ Kim vừa đến đúng lúc, nhân cơ hội anh ta không chú ý, đẩy mạnh một cái thoát ra bên ngoài.

–“Bảo cô đi tìm chú rể, cô đứng đây làm gì? Không còn nhiều thời gian đâu” – Mỹ Kim khản trương, Thư Oanh đã đau nhiều hơn và chưa có dấu hiệu thuyên giảm.

Hoàng Vĩnh Nguyên chưa từ bỏ, đã kịp giữ khuỷu tay Lam Châu kéo ngược lại.

–“Em định trốn hay sao?”

–“Vĩnh Nguyên, cậu sao vậy, quần áo sao lại thế kia?” – Hoàng Tùng bước đến, và bên cạnh là gương mặt đang đờ đờ sát khí của tên bạn học Luru Thái Phong.

Có thêm người đến, sự sống của Lam Châu tạm thời được kéo dài..

–“Hỏi người này?” – Hoàng Vĩnh Nguyên hất đầu về phía Lam Châu đang méo mếu, nếu như không vì hôm nay là ngày trọng đại của Hoàng Tùng, anh họ của anh thì có lẽ buổi tiệc hôm nay chắc chắn bị hủy.

–“Hoàng Tùng, cậu đến phòng thay đồ ngay đi, Thư Oanh đang bị đau!” – Mỹ Kim đã kịp thời nhắc nhở khi thấy sự xuất hiện của chú rể.

Giờ thì đã có hai người rời đi, trả lại không gian cho ba nhân vật chủ chốt.

Thái Phong vẫn điềm tĩnh, không nói gì, không khó để cả hai người còn lại nhận biết anh là phù rể của ngày hôm nay vì cảnh hoa trên ngực. Và trên bộ lễ phục của Lam Châu cũng đang hiện diện một cái tương tự.

–“Cậu định cứu cô ta sao?” – Hoàng Vĩnh Nguyên cười khẩy, một cái nhìn mang đầy vẻ thách thức – “Lần này xem ra không được rồi!”

–“Cô ta đáng chết thật mà” – Thái Phong nhếch miệng, những tưởng sẽ cứu Lam Châu nhưng hoàn toàn không phải ý định đó –“Nếu như không hoàn thành nhiệm vụ của một phù dâu ngày hôm nay thì còn đáng chết gấp trăm lần”

Lam Châu cố gắng rút tay ra khỏi người Hoàng Vĩnh Nguyên, nhưng bất lực vì cái siết tay rất chặt.

Thái Phong cũng nhận ra được điều đó, nhưng anh không muốn nhìn.

–“Anh nghe thấy chưa, tôi còn vài chuyện cần làm, anh có thể xử lý tôi sau khi hôn lễ kết thúc!” – Tạm thời dùng kế hoãn binh, hơi hèn hạ nhưng còn hơn là chết bất đắc kỳ tử vì sát khí của cả hai tên ác ma này đang tỏa ra.

Có vẻ như có người đang tìm Vĩnh Nguyên, thêm một tiếng chuông điện thoại đang rung lên, đồng thời sắp đến giờ cử hành hôn lễ, anh sẽ bỏ qua, và cho cô gái này thêm cơ hội.

–“Lần sau có gặp thì tốt nhất em nên tránh tôi đi”

Hoàng Vĩnh Nguyên bỏ đi thẳng sau câu nói ấy, bỏ lại sau lưng hai con người, một sắp một nhân viên, trong vai trò phù dâu phù rể.

–“Nếu biết phù dâu là cô, tôi đã nhất định không đến!” – Thái Phong thở dài, không buồn buồn vài câu như sĩ nhục đối phương, anh đang cảm thấy khó chịu vì vài chuyện mới diễn ra. Hoàng Vĩnh Nguyên, đối tác quan trọng của anh, nhưng có lẽ anh lại không có thiện cảm với người này.

Lam Châu lừ mắt, cô cũng có ham muốn gì việc này, chẳng qua là bị ép, đã thế trước đó còn có ý định sẽ tán tỉnh anh chàng phù rể nếu thấy hợp, giờ thì hoàn toàn vỡ mộng. Đòi cô đến giờ vẫn chưa thấy điểm sáng.

–“Làm như tôi thích lắm ấy!” – Đáp lại Thái Phong bằng một kiểu cười nhếch miệng tương tự, có lẽ như dạo gần đây cô tiếp xúc nhiều nên bị lây kiểu cười khinh bỉ này.

–“Trần Lam Châu, dạo này cô gan quá nhỉ?” – Thái Phong bước đến gần, hình như gần đây anh đã quá dễ dàng với cô nên càng ngày càng bướng bỉnh.

Lam Châu tỉnh mắt, đã nhanh chóng lùi lại phía sau để giữ khoảng cách an toàn, gương mặt không thiện cảm này làm cô thấy bất an.

Bước chân anh đột ngột dừng lại...

–“Mau đi chuẩn bị đi, làm sao cho xứng với tôi ấy, không thì cô tự hiểu kết quả nếu như bị tôi dìu đến mức không ngóc đầu lên nổi” – Thái Phong quay mặt đi hướng khác, tránh bờ môi đang mím chặt của cô, hình như anh không thích cô trang điểm kỹ lưỡng như hôm nay.

–“Xí... Bệnh hoang tưởng nặng lắm rồi!” – Lam Châu bĩu môi, và rời đi luôn theo hướng của Mỹ Kim và Hoàng Tùng vừa rời.

Thái Phong vẫn đứng đó, nhìn bóng dáng Lam Châu khuất dần đi, có lẽ như khi trang điểm lên làm cho vẻ dễ thương của cô bớt đi nhiều, thay vào đó là một nét đẹp, làm người ta không kiếm một lời khen.

Suýt nữa là đã khen hôm nay cô đẹp, đẹp nhất từ trước đến giờ anh từng thấy!

*

MC đã cố gắng câu giờ bằng rất nhiều tiết mục văn nghệ không hề chuẩn bị sẵn. Gia đình 2 bên cũng đã sẵn sàng cho sự xuất hiện của cô dâu và chú rể, thế nhưng có lẽ như con dâu ngày càng dữ dội hơn.

–“Em ổn chứ Thư Oanh!” – Hoàng Tùng lo lắng bên cạnh, thậm chí anh còn muốn hoãn đám cưới vì lý do sức khỏe của cô.

–“Chắc không kịp rồi!” – Thư Oanh đã uống thuốc nhưng chưa thể hết ngay được.

–“Cô dâu chú rể chuẩn bị đi nhé, quá giờ rồi, khách không chờ thêm được đâu”

Một nhân viên trong Ê-kíp chuẩn bị hôn lễ hôm nay đã nhắc nhở rất nhiều lần. Cùng với một nội dung tương tự. Mỹ Kim và Thư Oanh cũng sốt rột không kém.

Lam Châu thực sự rất lo, vì Thư Oanh vẫn không muốn đến bệnh viện, đây là ngày mà cô đã chờ đợi rất lâu rồi, không thể đến giây phút này mà hoãn lại.

Một ý nghĩ thoáng vụt qua trong đầu, tuy hơi điên rồ nhưng không còn cách khác.

–“Lam Châu, giúp tôi, tôi cần thêm chút thời gian nữa!” – Thư Oanh gượng dậy và sẽ có một cuộc hoán đổi ngay bây giờ.

Lam Châu sẽ trở thành cô dâu dự bị, thay thế Thư Oanh bước lên sân khấu cùng chú rể, và gia đình hai bên, còn Thư Oanh sẽ trở lại ngay khi con dâu bỏ đi.

-“Không được!” – Lam Châu thật sự rất muốn nhưng không thể, đây là chuyện hệ trọng của một đời người con gái, Thư Oanh xứng đáng nhận nó.

-“Khách không thể cứ mãi chờ mình được!” – Thư Oanh cố năn nỉ, cô biết là không nên, nhưng mọi người có mặt ở đây phần lớn đều là đối tác làm ăn của nhà chồng cô, không thể làm họ mất mặt.

Còn về phía Hoàng Tùng, anh cũng phản đối và vẫn giữ ý định hoãn đám cưới, nhưng không được vì Thư Oanh đã kiên quyết, anh rất thương cô nên không làm gì khác được.

-“Nhưng mà còn phù dâu thì sao?” – Lam Châu có lẽ đã xuôi theo, vì ánh mắt van nài khó lòng mà từ chối của Thư Oanh.

-“Việc này có thể nhờ một người, hình như cô gái đó là bạn của Hoàng Vĩnh Nguyên!” – Hoàng Tùng nhanh chóng rời đi, về việc phù dâu thay thế sẽ không còn khó khăn.

Thế nhưng việc khoác lên mình một lễ phục khác cũng khiến Lam Châu cảm thấy túng lúng. Về gương mặt có nét tương tự nhau, make up sẽ làm cho cô trở nên khác nhiều, từ kiểu tóc đến mọi thứ đều hoàn toàn giống nhau, thế nhưng chiều cao cô và Thư Oanh lại có phần chênh lệch, chắc chắn sẽ phải thay một đôi giày khác cao hơn nữa.

Một tấm khăn che mặt mỏng, như một slyte mới của cô dâu, vừa tạo ấn tượng và gây cảm giác tò mò cho mọi người khi muốn thấy nhan sắc cô dâu.

Cô dâu dự bị, đời Lam Châu luôn có những chuyện mà không ai ngờ tới được, như hôn lễ này, cũng là một loại nghịch cảnh trở trêu...

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Kết quả xét nghiệm ADN

Thái Phong vẫn đứng đó, anh đang đợi sự xuất hiện của một người, mặc dù không hẳn là nhân vật chính tối nay, nhưng thật sự sức hút của anh không thể xem thường.

Bộ lễ phục chỉnh chu, lịch lãm, từng đường kim mũi chỉ cũng trở nên thật sự hoàn mỹ. Gương mặt điển trai hiếm có cùng đôi mắt đẹp thu hút gần như toàn bộ chị em phụ nữ ở đây, kể cả người con gái đi cùng Hoàng Vĩnh Nguyên cũng thật sự ngưỡng mộ và bị chinh phục hoàn toàn bởi anh, mặc dù anh không hề có ý định sẽ tán tỉnh.

Anh đang đợi, đợi cô gái cùng anh sánh bước đêm nay...

Chu Diệp Nhi đã nhận lời chú rể và nể mặt Hoàng Vĩnh Nguyên nên chấp nhận làm phù dâu bắt đầu dĩ, không hề có một sự chuẩn bị nào, tuy nhiên với nhan sắc lung linh thì chỉ cần cài hoa lên người cũng đủ xứng tầm sánh đôi chàng trai kia.

Cô bước lại gần chỗ Thái Phong, trên vị trí trung tâm của sân khấu, hai người sẽ cùng nhau chờ đợi cặp đôi chính xuất hiện trong ít phút nữa thôi.

-“Chào anh! Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi!”

Lần này Thái Phong không lơ Diệp Nhi, mà thay vào đó là cái nhíu mày, tại sao lại là cô gái này, cô gái đang cài hoa trên ngực và bước đến gần anh. Lam Châu, phải chăng vì mấy câu si nhục của anh mà đã tự ái rồi bỏ trách nhiệm, dứt áo ra đi, anh không tin là cô lại dám hành động như thế, anh đã quen với việc thoải mái xì và cô không được phép tự trọng.

-“Chắc anh bất ngờ lắm nhỉ?” – Diệp Nhi hơi đất trắng, nhìn về mặt có chút cam chịu của Thái Phong, giờ anh đâu thể cự tuyệt.

-“Cô tên gì?” – Anh lơ đãng hỏi một cách không chủ đích.

Về phần Diệp Nhi, cô có chút bức mình vì lần trước rõ ràng đã giới thiệu tên, và chắc chắn cái tên của cô không quá mờ nhạt để mức anh ta không hề để tâm.

-“Diệp Nhi! Chu Diệp Nhi! Chắc anh đã nghe qua!”

-“Ừ...Mới nghe qua tức thì” – Thái Phong vẫn giữ một thái độ bình thản, quả thực anh thích gái đẹp, gái xinh, nhưng chẳng hiểu sao lại không có cảm tình trước mỹ nhân này, cách mặt ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Diệp Nhi cố gắng kìm chế cơn tức giận trước thái độ xem thường của Thái Phong dành cho mình. Cô bước đến gần hơn, sánh ngang với vị trí của anh

khi sắp đến giờ tiến hành hôn lễ.

–“Rồi anh sẽ còn nghe qua dài dài” – Vẫn chưa buông tha, cô nàng vuốt tóc ra phía sau, vẫn thì thầm lăm nhăm bên cạnh Thái Phong.

–“Yêu cầu đồng chí bên cạnh giữ trật tự!” – Thái Phong cười nhếch miệng, bốn cọt, anh không thèm liếc mắt đến cô dù chỉ một giây ngắn ngủi - “Đừng cố gây sự chú ý cho tôi nữa, rề tiền lắm”

Khỏi phải nói, Diệp Nhi gần như tức đến mức độ sẵn sàng ném cành hoa trên ngực xuống và tiếp tục tranh cãi với cái tên mà cô đang dần dần mất đi cảm tình, điểm 10 đang tuột dốc không phanh vì mức độ khinh bỉ quá đáng. Cô là hạng người gì mà cần thiết phải gây sự chú ý, tất cả đàn ông ngoài kia chỉ cần cô nhéo miệng cười, họ sẵn sàng tự nguyện vì cô mà làm tất cả. Đúng là cái gì càng khó có được, người ta lại càng muốn chinh phục, cô sẽ cho anh biết thế nào là sự quyến rũ chết người, anh sẽ sập bẫy và rồi cô sẽ đá anh một cách phũ phàng nhất để rửa mối nhục này.

Không ai nói với ai điều gì, hai vị phù dâu phù rể có lẽ đã không hợp tác với nhau để hoàn thành sứ mệnh.

Ánh đèn dần dần tối xuống, phía đối diện sân khấu là sự xuất hiện của cặp đôi chính. . . Cô dâu xinh đẹp, mang đầy vẻ bí ẩn đang khoác tay chú rể điển trai, đang tiến đến gần hơn với sân khấu.

Lam Châu lúng túng đến mức không dám bám tay vào chú rể nhiều, thế nhưng đôi giày quá cao làm cô di chuyển rất bất tiện. Sự gượng gạo của cả hai người tuy đánh lừa được hầu hết quan khách, nhưng không thể qua mắt được vài người tinh vi.

Hoàng Vĩnh Nguyên khẽ nhủ mảy, ly rượu trên tay anh đặt xuống bàn, cô chị dâu hôm nay có gì khác lạ, nụ cười rạng rỡ thường ngày bị thay thế bằng cái mỉm cười gượng gạo trông đến tội.

Ngay chính Lam Châu cũng không thể tin được là mình lại dám liều lĩnh như thế này, nhờ mà bị các bậc tiền bối là bốn vị phụ huynh kia phát hiện thì khó mà giải thích êm xuôi.

Bộ lễ phục nặng nề làm cô di chuyển từng bước khó khăn, hay do tâm trạng đã làm cô không dám bước đến gần hơn, thậm chí như dài ra khi đi mãi mà vẫn chưa kết thúc. Chán đời, cô không ngờ số mình phải khoác tấm áo cô dâu, trong một hôn lễ trong mơ, nhưng hoàn toàn ngồi ghế dự bị, một vai diễn mờ nhạt.

Thái Phong gần như bất động tại chỗ, cô dâu đang sánh bước bên bạn anh, hình như không phải là cô dâu thật sự. Thế nhưng cái làm anh ngỡ người đi vẫn là gương mặt tuy đã được che khăn mỏng nhưng không khó để nhận ra. Phải chăng mọi cô gái đều trở nên xinh đẹp trong ngày trọng đại, cô dâu hờ này cũng không ngoại lệ.

Bước đến gần hơn phía sân khấu, Lam Châu cố gắng tránh né cái nhìn dò xét của Thái Phong, chắc chắn anh đã nhận ra cô, trong vai trò mới.

–“Cô ổn chứ?”

Hoàng Tùng cố gắng thì thầm rất nhỏ để trấn an Lam Châu, không quá khó để đoán được tâm lý của hai người đang ở ranh giới của một kết quả xét nghiệm ADN. Anh cười gượng gạo để xoa dịu cái nhìn lơ đãng về không mấy quan tâm của anh bạn Thái Phong, anh đang mượn mẹ của con anh ta nên việc khó chịu là quá dễ hiểu.

–“Có thể nói cho tôi biết khi nào tôi được cất vai không?” – Lam Châu rít qua kẽ răng, nhưng mặt vẫn cố gắng tươi cười khi MC tuyên bố lý do.

–“Sẽ nhanh thôi, thật phiền cô quá, vợ chồng tôi đội ơn cô cả đời!” – Hoàng Tùng cũng khẽ thì thầm to nhỏ qua lại.

Các bậc phụ huynh hai bên thì không quá quan tâm, cuộc trao đổi kia lại vô tình làm cho người khác ngưỡng mộ, *cô dâu và chú rể đang thủ thỉ với nhau, trông thật tình tứ* chứ chẳng ai nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện.

Thái Phong liếc xéo, trong lòng có chút bức dọc, anh chưa biết nguyên nhân ngọn ngành, nhưng có cần thiết hai người kia diễn nhập tâm như thế không. Đã có con với anh còn dám khoác áo cô dâu kết hôn giả với người khác, sau khi hôn lễ kết thúc, cũng là thời khắc anh biết được kết quả, người ở bệnh viện đang mang đến cho Hoàng Tùng. Giờ thì anh rảnh rồi quá nên sẽ suy nghĩ ra những câu xi và thật hay ho để lên lớp cô nếu như Bánh Bao có quan hệ huyết thống thật sự với anh.

–“Nhìn xem, bạn cô đang nhìn chúng ta đó!” – Hoàng Tùng hơi nhây, nhân tiện anh muốn thử xem cuộc tình một đêm kia có giúp được hai người bạn này xích lại gần nhau.

–“Chắc anh ta đang mỉa mai tôi đó, hoặc đang nói xấu tôi với cô gái bên cạnh”

Lam Châu chẳng mấy quan tâm, cô thừa biết Thái Phong ưa ám gi mình đâu, chưa kể đang đứng cùng một cô nàng xinh đẹp đến thế, kiểu gì không dờ tởn tởn rồi lại qua đêm với chân dài, Đình Uy nói cấm có sai, tên đại háo sắc đích thị là anh ta.

–“Mời cô dâu và chú rể bước lên trên”

Mọi thủ tục đã được thông qua, từ việc gia đình đôi bên phát biểu, cắt bánh kem, cùng nhau cầm tay rót rượu. . . và cuối cùng là việc mà ai cũng đã lường trước được.

Anh chàng MC duyên dáng, hoạt ngôn, vui tính kia đã chuyển nét mặt sang hơi gian.

-“Chủ rể và cô dâu có thể trao cho nhau một nụ hôn trước toàn thể quý khách mời, cũng như thể hiện tình yêu của mình đã đến lúc đi đến kết quả ngọt ngào ngày hôm nay”

Hồng hét!

Lam Châu đứng không vững trước lời đề nghị của MC, đến người bình tĩnh xử lý tình huống này giờ như Hoàng Tùng cũng trở nên bối rối, nhưng không thể sắp hoàn thành lại đập đổ chỉ vì lời đề nghị tưởng chừng rất bình thường.

Thái Phong thậm chí muốn bước đến và lôi cô nàng ngu ngốc kia ra khỏi đây, ai đòi con gái chưa chồng lại nhận lời làm cái trò đóng giả cô dâu, mất hết cả duyên, chẳng ra thể thống gì. Đâu phải trẻ con mà hành động thiếu suy nghĩ như thế, ít ra cô cũng đã làm mẹ của một đứa trẻ.

-“Cô dâu chú rể còn ngại ngần gì nữa”

Thôi rồi, mọi người bắt đầu thấy kỳ lạ khi hai nhân vật chính đang chôn chân tại chỗ.

Thôi đành liều vậy, một cái hôn phớt lơ chắc không sao, dù sao Thư Oanh cũng sẽ hiểu, và cả cô cũng chẳng mất mát gì nhiều, nuốt khan một cái, cô khẽ giật tay chú rể như phát tín hiệu là mình đồng ý hôn anh ta.

Hoàng Tùng cũng đang ở thế lực bất tòng tâm không làm gì khác được, anh đành nhắm mắt xuôi tay.

Hai người đã đứng đối diện, cánh tay Hoàng Tùng đã đi chuyển đến gáy Lam Châu, anh sẽ phải cúi xuống vì anh cao hơn cô nàng, khoảng cách hai gương mặt đang dần rút ngắn khoảng cách. . .

Thái Phong lưỡng lự, anh sẽ làm gì, gương mặt nhìn bạn anh hôn mẹ con anh, không đời nào, không còn nhiều thời gian, lý trí hay con tim gì cũng mặc kệ, anh vô thức bước đến. . .

Đèn điện bỗng tắt hoàn toàn, một không gian lung linh đã tối xuống đến mức không ai nhìn thấy gì.

Họ đã hôn chưa?

Câu hỏi mà tất cả mọi người đã đặt ra khi đèn trở lại bình thường.

Sự cố hy hữu kia là lần đầu tiên, khách sạn Lưu Thuần chắc chắn sẽ gặp không ít rắc rối vì nó. . .

*

Hoàng Vĩnh Nguyên trở ra từ phòng giám sát kỹ thuật!

Khi thật! Anh không ngờ mình lại rảnh rỗi đến mức phải ép buộc nhân viên tắt hết thiết bị điện vào thời khắc quan trọng.

Anh đã nhận ra, cô dâu Thư Oanh vẫn còn trong phòng thay đồ, và cô dâu trên sân khấu kia chỉ là thay thế. Một trò đùa không đáng có.

Cô gái ngốc kia, đang lúi thủi bước đi một mình trên hành lang đối diện, có lẽ cô đã trả lại vai trò cho cô dâu thực sự sau khi mọi việc trên sân khấu kết thúc.

Lam Châu suýt nữa đã đánh mất nụ hôn đầu đời ở tuổi 24, tuy hơi muộn nhưng dù sao vẫn là lần đầu, nếu như không muốn nói là bị ế, thế nhưng sự cố kia đã giúp cô kịp thời xoay sở, sau khi kết thúc, lấy cớ về phòng thay lễ phục khác, cô đã hoàn thành xuất sắc vai trò ngày hôm nay. Trả lại bộ lễ phục cho cô dâu thực và xin phép ra về sớm vì quá mệt.

Chàng trai trước mặt, đang nhìn cô bằng cái nhìn hết sức coi thường. Anh ta đang chầu chực chỉ vì lời hứa đợi kết thúc hôn lễ sẽ xử lý cô hay sao.

-“Xem ra em cũng thú vị quá nhỉ?” – Hoàng Vĩnh Nguyên liếc nhìn tình cảnh Lam Châu đang xáo vấy, và những bước đi siêu vẹo kia làm anh phải chú ý.

-“Anh đến là để xử lý tôi vụ lúc này hay sao?” – Lam Châu thờ dãi, tuy anh ta đã thay đồ khác chỉnh chu hơn, sạch sẽ hơn, nhưng chắc chắn vẫn chưa có ý định bỏ qua.

-“Vậy em định để yên cho tôi tùy ý xử lý hay sao?”

-“Không!”

Lam Châu sẵn giọng, cô sẽ hẹn vào một ngày khác vì hôm nay đã quá mệt.

-“Hôm khác xử lý được không?” – Lam Châu tiếp lời, cái mím môi vì chân cô đã không thể đi nổi nữa, cảm giác sưng tấy vì tẹt gót rất nhiều lần.

Hoàng Vĩnh Nguyên thoáng ngẩng người, cô gái quý quyết đang dùng mỹ nhân kế hay sao mà gương đôi mắt ngấn nước mắt nhìn anh, cô không xinh đẹp thuộc hàng mỹ nhân, nên đừng hành động biến thái như thế. Với lại anh đâu có ý định sẽ làm gì cô, chưa chi đã tự suy diễn rồi tự cầu xin.

Chưa đáp cũng chưa hành động gì thêm, Hoàng Vĩnh Nguyên chuyển hướng nhìn sang người khác.

Ngay lối hành lang, có một vị khách quý đến muộn giờ.

Cắt ngang cuộc hội thoại của cả hai người ở đây bằng cái nhìn đậm chiều.

-“Vĩnh Nguyên! Thành thật xin lỗi, tiệc cưới của anh họ cậu mà tôi lại có việc đột xuất nên đến muộn!”

Hoàng Phi vui vẻ cười chào và chuyển ánh nhìn sang cô gái bên cạnh, một chút cảm giác quen thuộc, anh hơi ngây ngời, và cả cô gái đó cũng mang một thái độ giống hệt anh.

-“Anh quen biết cô ta à?” – Hoàng Vĩnh Nguyên lập tức nhận ra sự bất thường.

Lam Châu vừa thấy gì, gương mặt kia đã in sâu vào trong đầu, thông qua một tấm hình mà cô đã từng thấy, trong lòng cô đang trào dâng một luồng cảm xúc quái lạ, anh ta rất giống người trong bức ảnh của Lam Nguyệt, chị gái của cô.

Chết lặng và không nói được lời nào.

Thái Phong trở ra từ một căn phòng sau khi cầm chặt trong tay mẫu giấy trả kết quả xét nghiệm chính xác cuối cùng, tâm trạng anh đang không tốt, anh muốn gặp cô lúc này, và đã bắt gặp cảnh tượng ngay hành lang vắng.

Cô ngồi đang ngây ngời trước hai chàng trai cũng rất quen thuộc, một là Hoàng Vĩnh Nguyên và người còn lại là anh họ Lư Hoàng Phi.

-“Đi...!” – Thái Phong không hề để tâm đến hai người kia, anh lôi Lam Châu đi một cách vô thức, và cô cũng rất biết nghe lời, mặc kệ anh tùy ý hành động.

Đi một đoạn khá xa, chính xác là đã ra khỏi tầng 7 khách sạn Lư Thuần.

Lam Châu vẫn trong tình trạng chưa định thần được, như người mất hồn.

-“Cô làm sao?” – Thái Phong bức dọc, khó chịu đến mức muốn ném cô gái này ra đường và mặc kệ, nhưng không, anh còn có một việc nhất định phải làm cho rõ ràng.

-“Chân tôi đau lắm!” – Lam Châu nhăn mặt, gương mặt đáng thương nhìn Thái Phong, anh đã lôi cô đi mà không hề để ý đôi bàn chân kia đã không thể đứng tiếp được.

Một chút xót xa...

Anh nhẹ nhàng bế cô lên và bước đi thẳng đến vị trí chiếc xe ở tầng hầm.

-“Cậu làm gì vậy, bỏ tôi xuống!”

-“Im lặng! Nếu như cô không muốn bị tôi vứt”

Cảm giác quá gần nhau, làm cho hai trái tim trở nên bối rối.

Thái Phong mở cửa xe và để Lam Châu yên vị bên trong, anh trở lại vị trí của mình, lái xe lao nhanh ra khỏi Lư Thuần.

Mẫu giấy kia anh vẫn để đó, anh muốn nói chuyện này một cách nghiêm túc với cô. Anh đang rất giận, bởi vì Bánh Bao không phải là kiểu quan hệ huyết thống trực hệ với anh, tức không phải con anh, nhưng mặt khác lại là một thứ kết nối kỳ lạ, quan hệ họ hàng là điều anh thấy rất bất thường, liệu cô đang giấu anh điều gì, và có bí mật gì mà anh không được biết.

Hôm nay anh muốn biết tất cả mọi thứ, để bản thân có câu trả lời cuối cùng.

Anh đang hy vọng điều gì ở bằng kết quả để rồi nhận một điều mà bản thân không muốn. Anh đang tham vọng muốn lấy bé con làm điều kiện để thừa hưởng số cổ phần của bà nội, hay anh thật sự yêu mến bé, để rồi mọi thứ lại vỡ ra, theo một hướng mà anh không ngờ tới nhất.

Có thể bé là con một người khác trong Lư gia

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bức màn bí mật

Một buổi tối tĩnh mịch với quá nhiều sự kiện đồng thời diễn ra!

Bức màn sự thật dần dần được hé mở...

Chiếc Audi quen thuộc yên vị trước một con hẻm, nhưng không có động thái gì từ hai kẻ bên trong. Mỗi người một việc, chẳng liên quan.

Bảng kết quả giám định ADN của Lưu Thái Phong và bé Trần Hoàng Nam, là một kiểu quan hệ họ hàng bất thường. Thái Phong cảm nhận rất rõ giữa anh và bé, giống như có một sự gắn kết oái ăm kỳ lạ. Vậy liệu đó chính xác là mối quan hệ nào?

Vò đầu bức tai, cũng không thể hiểu nổi, Thái Phong đã xem đi xem lại hơn chục lần, mẫu giấy bị anh vò nát vứt đi, rồi lại lúi húi nhặt lên cẩn thận xếp ngay ngắn, trong lòng anh như đang có lửa trong người, một chút hốt hẫng, nhưng không nhiều.

Một tay anh đặt lên vô lăng, tay còn lại chống vào cửa sổ làm điểm tựa, gió hiu hiu thổi vào như trên nệm, anh lặng lẽ ngồi rầu rĩ vuốt cằm như ông cụ non, trong lòng sinh bức tức, thế mà cô gái bên cạnh lại lăn ra ngủ ngon lành coi như không có chuyện gì, anh không thích cũng không ghét, nhưng dạo gần đây có chút dễ tâm đến cô, cũng đúng, ban đầu anh cho rằng cô là mẹ của con anh, còn bây giờ thì sao? Là thứ cảm giác gì.

Thỉnh thoảng liếc nhìn Lam Châu đang say giấc, anh không nỡ đánh thức, nhưng cái kiểu ngủ đến mức vẹo cả cổ sang một bên, không ý tứ làm anh ngứa mắt, chưa thấy ai như cô, có thể thản nhiên ngủ bên cạnh một anh chàng khi trong người anh ta đang có men cồn. Không biết sợ là gì, hay cô thừa biết mình không phải đối tượng để anh sinh tình cảm.

-“Đến mức này mà chịu được ư?”

Một chút xót xa, Thái Phong tháo dây an toàn của mình, hơi rướn người về phía bên phải, nhẹ nhàng chỉnh lại đôi bàn chân đang sùng đồ lên vì đôi giày cao gót, sự đụng chạm của anh làm hàng lông mày cô khẽ nhăn lại, gương mặt say ngủ lộ rõ vẻ khó chịu, anh mặc kệ, tiếp tục trở đầu cô lại, chắc chắn sẽ thoải mái hơn là vẹo chết sang một bên. Khoảnh khắc dí sát vào mặt cô, một chút bối rối, đôi môi kia như đang thách thức anh, một kiểu mím nhẹ rồi lại lặng im. Nuốt khan một cái, anh đang bị cô vô tình khiêu khích, anh muốn hôn lên đôi môi cô, một kiểu lén lút hèn hạ trước giờ chưa từng thử qua, thay vì hết thấy phụ nữ ngoài kia hoàn toàn vì anh mà tự nguyện...

Cảm giác cảm nhận rõ ràng một hơi thở nóng đang phả vào mặt, rất gần, khóe mắt Lam Châu dần dần mở ra, trước mặt cô làm gương mặt đang luống cuống chẳng khác gì kẻ có ý đồ xấu xa của tên bạn học, đang giờ điện thoại dí sát vào mặt cô, có ý định gì?

Cốp

Lam Châu nhất thời hoảng loạn, đầu cô ngốc dậy đập trực diện vào đầu kẻ còn lại, một tiếng động giòn giã vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh.

-“Biến thái...cậu làm gì vậy hả?”

-“Hừm...biến thái cái đầu cô ấy, đang nghĩ gì vậy hả...tôi đây chỉ làm thấy cô ngủ xấu quá nên định chụp lại vài tấm để sau này có cái dọa con nít biếng ăn”

Khi thật! suýt chút nữa đã bị phát hiện, cũng may anh nhanh trí xoay sở không thì chẳng biết mọi chuyện sẽ còn diễn biến tột tệ ra sao? Nghĩ mà buồn, cũng đường đường là giám đốc cỡ bự của một tập đoàn lớn, thế mà suốt ngày bị cấp dưới lừa nhau nói xấu, hết bôi nhọ nhan sắc, rồi lại can tội biến thái hết lần này đến lần khác, có vẻ như anh đã quá hiền lành, sói muốn làm người mà cô gái này lại thích khiêu chiến.

Số nhỏ nên từ ngày gặp lại cô, anh toàn làm mấy chuyện rõ vớ vẩn...

Lam Châu xoa trán, chẳng thấy ai đại như cô, tự đem đầu mình đập vào *đá tảng*, bức mình khó chịu vì bị phá giấc ngủ đã dành, còn được tặng thêm một cục u rõ to giữa mặt.

-“Ấu trĩ” – Mặc kệ Thái Phong là gì, Lam Châu mắng thẳng không nhịu nhục chịu đựng – “Chụp hình người khác khi ngủ, lịch sự đến thế là cùng?”

-“...” – Thoảng ngập ngừng, chẳng biết nói gì cho dễ nghe – “Cô ý tứ quá, con gái con lười ngủ chày cả dãi”

-“Đừng có bịa đặt?” - Lam Châu tức xì khói, lập tức kiểm tra lại, tuyệt đối không có.

Trợn tròn mắt hình viên đạn nhìn cái tên đang chu môi huyệt sáo như thể không có chuyện gì sau khi vu khống, bôi nhọ hình tượng người khác để làm niềm vui. Thế nhưng Lam Châu nhận thức được *nhìn vào mắt hấn thôi là chết ngay*, nhanh chóng quay về phía trước, thời tiết không quá oi bức nhưng mặt cô lại nóng bừng.

-“Cô bị gì thế? Vừa nhìn tôi kiểu gì đấy?” – Thái Phong biết rõ điểm mạnh của mình, khóe miệng anh hơi nhếch lên, giờ thì tạm dẹp chuyện lúc nãy sang một bên, anh thừa thắng xông lên tiếp tục chất vấn – “Nhìn sang đây, tôn trọng người khác khi giao tiếp, cô có được dạy chưa?”

-“Có chuyện gì, cậu cứ nói đi, tôi vẫn đang nghe” – Lam Châu sẵn lời, mặt vẫn chăm chú nhìn về phía trước, con hẻm nhà cô đây mà – “Còn không tôi về nhà, trễ rồi, mai tôi còn phải đi làm”

–“Sáng mai là chủ nhật!” – Thái Phong hơi thất vọng, nhanh chóng lấy lại vẻ cao ngạo mọi khi –“Ngoài Lưu Thuần ra cô còn làm cho công ty khác à?”

Lam Châu thậm chí muốn tự vả vào mặt mình, chưa thấy ai ngu như cô, bối rối làm chi để phát ngôn bừa bãi.

–“Thế chuyện gì?” – Thái độ của mấy người quê là hay gắt gỏng.

Thái Phong hơi giật mình, cả gan hét vào mặt anh. Anh cố nhịn, bây giờ không phải lúc đòi co với cô, việc cần này giờ vẫn chưa hỏi. Mà kỳ lạ, bình thường anh cũng dạng miệng, mà tình thế bây giờ lại chẳng biết mở đầu ra sao.

–“Lam Châu này! Chuyện sáu năm trước...” – Miệng nói nhưng mắt anh vẫn nhìn xuống mũi giày bên dưới.

Khụ Khụ

Thái Phong trừng mắt bực mình, nhìn cái kiểu cất lời anh của cô, không uống nước, không ngen vì đồ ăn, thế quái nào lạ ho dừ dột khi anh vừa lên tiếng.

Một chút rùng mình, liệu chuyện Thái Phong đang muốn nói là chuyện gì, cô không muốn nghe, không muốn đối diện, xấu hổ tột cùng.

–“Trời đẹp nhỉ?” – Lam Châu đánh lảng, cười xòa như con ngốc, trong mắt anh chắc cô chẳng bình thường, mặc kệ, tốt nhất là anh nên đẩy ngay cái quá khứ đen tối kia sang một bên được không? vì cô chưa sẵn sàng để ngồi đàm đạo chuyện năm xưa.

–“Cô tập trung vào lời tôi nói!” – Lần này, Thái Phong không giữ được bình tĩnh, tâm trạng anh như đang trên giàn thiêu với sức nóng gần như thui rụi mọi thứ xung quanh, ấy vậy mà cô còn nhón nhơ đánh trống lảng.

Anh gì chặt vai Lam Châu, hai mặt đối diện nhau, không ngáp ngừng, anh đi thẳng vào vấn đề, anh đã xác định được là giữa cô và anh không có chuyện gì? Mọi thứ chỉ là một vở kịch của tên bạn xấu Thiên Duy hại anh, và hại luôn cả cô bạn vô tội đối diện, kéo cô vào một mối quan hệ rối ren không rõ ràng của cả bốn.

Lam Châu thậm chí không dám chớp mắt, im lặng, và nghe...

–“Lần đó, tôi đã uống say, rất say, và không thể kiểm soát hành vi của mình...” – Thái Phong chỉ còn cách này, để cô thừa nhận.

–“...” – Lam Châu vẫn im lặng, nói đúng hơn là không biết phải nói gì, cái tên này sao lại có thể nói trắng ra như thế.

–“Bánh Bao là con của cô và tôi, đúng chứ?”

Đã diễn phải diễn cho đạt, giờ thì xem cô giải thích thế nào?

Ôi trời đất ơi! Lam Châu thực sự muốn bóp cổ cái tên cuồng làm bố đến mức phi thực tế, đã nói bao nhiêu lần là cô không phải mẹ của bé, thế sao cứ vẽ vờ ra mối quan hệ thiêng liêng máu mủ, rồi cao thượng tự nhận bé là con mình, anh ta khao khát làm bố đến thế ư? Vậy thì lần này cô sẽ nói rõ ràng lần nữa, và kết thúc mọi chuyện ở đây, khép lại căn bệnh di căn chuẩn bị chuyển sang giai đoạn hấp hối, anh nên lấy vợ, rồi sinh con, may ra kịp thời cứu vãn.

–“Này nhé! Tôi nhắc lại lần cuối, bé không phải con tôi, càng không phải con cậu” – Hít sâu, thờ ơ đến mức mái tóc cô phập phồng, nhìn sắc mặt người đối diện trước khi nói hết ý –“Tôi là dì của bé, được chưa?”

–“Thế ư?”

–“Cậu không tin hay sao?”

Lam Châu tức khí, cái kiểu cười nhếch miệng trước lời cô vừa nói, rõ ràng là như gió thoảng mây bay, không một chút trọng lượng.

–“Là dì sao?” – Thái Phong hơi nhíu mày, vậy là trong cái mối quan hệ mập mờ giữa anh và bé quả thực có một lỗ hổng, mà anh không tài nào giải thích được.

Không đáp! Lam Châu gật đầu, cô hơi khó hiểu trước sự hiểu kỳ của Thái Phong.

Lần này anh nghiêm túc, đưa ra trước mặt Lam Châu một mẫu giấy đã gấp lại, anh chưa muốn cô xem, anh muốn nói nhiều hơn là nhìn cô đọc.

–“Cái gì đây?” – Lam Châu chưa hiểu, nhưng vẫn nhận lấy từ tay anh.

–“Tôi và bé, có quan hệ họ hàng!”

Lam Châu sững sờ, nhìn kết quả xét nghiệm ADN của Thái Phong và Bánh Bao, giờ thì cô đã hiểu vì sao anh hành động quái gở, phải chăng sự hiểu lầm của anh đã dẫn đến sự tò mò muốn xác thực mối quan hệ huyết thống, và chắc chắn là có một bí mật nào đó phía sau tờ giấy tương chừng như vô tri.

Thân phận của Bánh Bao, thông tin về cha bé, tất cả điều là một ẩn số trước giờ Lam Châu vẫn luôn cố gắng tìm kiếm nhưng vô ích.

Mẹ bé, Trần Lam Nguyệt đến lúc ra đi vẫn quyết định giữ im lặng, ngoài việc muốn cô bảo bọc và thay thế thiên chức làm mẹ để bé không phải mồ côi

cả cha lẫn mẹ, ngoài ra không còn gì.

Phải rồi! Còn một thứ, còn một bức thư, mà Lam Châu đã hứa sẽ không xem, nhất định không được xem. Chỉ khi nào căn bệnh tim của bé trở nặng, và cô không có khả năng chữa trị tiếp mới được xem, đó là di nguyện cuối cùng của Lam Nguyệt.

Và cô đã giữ lời hứa đến tận hôm nay, và bây giờ, cô rất muốn phá tan lời hứa kia, cô muốn biết mọi thứ, vì sao bé lại có quan hệ họ hàng với Thái Phong, một điều rất kỳ lạ.

Và rồi cô sẽ biết, để rồi dần dần đi vào quá khứ của một vài người...

Cô sẽ là người vén bức màn của quá khứ, hay càng làm cho mọi thứ trở nên tồi tệ.

*

Hoàng Phi trở về nhà khá muộn!

Anh rời phòng ngủ sang phòng làm việc, mở laptop và cố gắng tập trung vào dự án đang tiến triển rất thuận lợi của mình. Anh phải có được vị trí CEO, nhất định phải lấy lại vị thế của mình, bởi vì anh vốn dĩ là cháu đích tôn của Lư gia, con trai Lư Khải Tuấn, người cha quá cố không may qua đời khi anh còn rất nhỏ, và hơn hết, chiếc ghế chủ tịch Lư Thuần hiện tại của chú anh, anh thậm chí cũng muốn ngồi.

Bước vào thương trường, ai mà chẳng tham vọng chức quyền, anh cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng gương mặt kia, gương mặt của cô gái mà Thái Phong đã nắm tay rời khỏi hành lang tối nay, quả thực vẫn ám ảnh và quanh quẩn trong tâm trí. Muốn quên đi cũng không thể.

Rất giống với một người anh từng thương...

Gập laptop, anh lại trở ra ban công, đốt cho mình một điếu thuốc!

Anh ngước nhìn bầu trời đen không có lấy một vì sao sáng, lòng anh đang rối bời, một thứ tội lỗi, anh đáng bị dày vò thể xác lẫn tinh thần.

Hèn hạ! Anh chưa bao giờ thôi cảm giác nhớ nhung.

Vợ con anh, rồi gia đình này sẽ ra sao?

Anh sắp đứng ở đỉnh vinh quang và niềm vui của sự chiến thắng, anh cao ngạo ngẩng cao đầu trước nhiều người, anh tài giỏi, anh quyền lực, anh sắp có tất cả trong tay, một vị trí nhất định ở Lư Thuần, một gia đình hạnh phúc, với vẻ bề ngoài là vợ đẹp con ngoan, nhưng mãi mãi anh không có được thứ hạnh phúc giản đơn mà ai cũng có thể tự xây dựng nên.

Anh thua chính tình cảm của bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lấy vợ!

Lư gia!

Mọi người đang tất bật để chuẩn bị cho buổi tiệc mừng thọ của bà nội Thái Phong, mỗi người một việc, chạy đôn chạy đáo lo liệu đủ thứ từ những chi tiết nhỏ nhất cũng không được sai sót.

Tuy còn vài ngày nữa mới đến, nhưng cần phải bắt đầu từ hôm nay, việc tổng vệ sinh khu biệt thự rộng lớn này đã được quản gia Đinh sắp xếp ổn thỏa, lực lượng nhân viên đã được một công ty uy tín phụ trách. Tiếp đó là khâu trang hoàng sẽ đích thân tiểu thư Lư Hiểu Phương tự tay lo liệu, cô muốn mọi thứ phải thực sự hoàn hảo thế nên tốt nhất để mình trực tiếp đưa ra ý tưởng và giám sát thực hiện.

Khách mời phần lớn là những đối tác quan trọng của Lư Thuần, và những người có địa vị trong xã hội, dù sao Lư gia cũng thuộc hàng nhất nhì trong nước.

Thái Phong rời phòng ngủ, anh không quan tâm lắm đến những người làm đang chỉ trò mình rồi xúm lại bàn tán xôn xao. Bộ đồ mặc nhà đơn giản, chỉ là chiếc quần short dài quá gối kèm áo thun rộng đơn giản cũng đủ làm anh tỏ sáng ngời ngời, thông thả xuống bếp nạp năng lượng sau một đêm dài trằn trọc khó ngủ. Đạo này thời tiết cũng dễ chịu mà anh lại đột nhiên mắc bệnh khó ngủ về đêm. Phân vân không biết có nên đi tìm bác sỹ tâm lý để giải quyết mới hỗn loạn trong đầu.

Tốt nhất là ăn cái gì đó dễ nuốt thay vì bánh bao cho buổi sáng như mọi khi.

Chắc chắn anh sẽ thấy ngon miệng hơn với rất nhiều đồ ăn do chị bếp chuẩn bị, mãi cho đến khi có người đến...

–“Cậu Phi! cậu dùng bữa luôn đi thôi cho người dọn” – Quân gia Đình lên tiếng. Thái Phong vẫn cầm cùi ăn, anh chẳng mấy chú ý đến vị khách quý này. Ăn xong chào vẫn chưa muộn.

–“Thôi được rồi, tôi đã ăn ở nhà trước khi đến đây!” – Hoàng Phi phẩy tay để chị bếp khỏi dọn thêm, anh tự nhiên kéo ghế ngồi đối diện Thái Phong, tiện tay với lấy một cuốn tạp chí đặt sẵn trên bàn, lật đại vài trang xem hình cho bớt rảnh rồi.

Quân gia Đình thấy thế cũng lảng lảng rồi đi, ông còn quá nhiều việc cần phải làm thay vì giám sát hai cậu chủ đã đến tuổi trưởng thành chín chắn, ông hiểu hơn ai hết, cả ba đứa cháu trai mang họ Lưu này, tuy cùng dòng máu nhưng lại chẳng hề ưa nhau, ngay cả Thái Phong và Khải Quân là anh em ruột thịt cũng không ngoại lệ, mà nhắc đến Khải Quân, ông lại thờ dài bất lực, chẳng có chút thông tin gì về tung tích của cậu út nhà này, chắc bà Huyền Tâm sẽ rất thất vọng nếu như cậu lại vắng mặt trong buổi tiệc mừng thọ của bà sắp tới.

Thái Phong vẫn thong thả ăn một cách rất từ tốn, loay hoay một hồi cũng đủ để lấp đầy bao tử, thủ tục ăn uống đã xong xuôi, anh kéo khăn lau miệng rồi lại chơi trò khuấy nước cam, tiếp tục đầu trí để xem Hoàng Phi chờ đợi được bao lâu với cuốn tạp chí số cũ rích không mấy hay ho. Chắc chắn anh ta có ý đồ mời đến đây và cả cuộc chạm mặt không mấy vui vẻ tới qua.

Hoàng Phi vẫn chú tâm vào bảng tin với tiêu đề về một cô MC xinh đẹp nổi tiếng, có lẽ giờ đây Yến San đã trưởng thành và hiểu chuyện hơn, chắc cô không còn giận anh chuyện đột ngột lấy vợ năm trước, vì thật sự từ nhỏ đến lớn, trong mắt anh vẫn chỉ xem cô như em gái trong nhà, không hơn không kém, tình cảm anh đối với cô trước giờ vẫn vậy, tương tự như anh đối với Hiểu Phương. Nhắc đến đây, anh lại thêm khó hiểu, rõ ràng anh biết Thái Phong rất say mê cô, một lòng một dạ theo đuổi, anh biết rõ hơn ai hết, tính khí Thái Phong bên ngoài phong lưu đa tình, nhưng thực chất trái tim lại hoàn toàn ngược lại, lạnh lùng khó chiếm hữu, Thái Phong yêu Yến San, thì khó cô gái nào có thể thay thế được vị trí đó. Vậy cô gái tới qua là kiểu quan hệ gì, vui chơi qua đường hay chỉ là sắp với nhân viên như anh được biết.

Có kỳ cục quá không khi Hoàng Phi muốn hỏi về một cô gái trong khi anh là người đã có gia đình, hay đại khái tò mò về tình trạng các mối quan hệ của em trai. Không! anh và Thái Phong không thân thiết đến mức đó. Vậy phải mở lời làm sao cho phù hợp.

–“Chuyện hợp tác với phía Bảo Nguyên vẫn thuận lợi chứ?” – Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng anh lại lảng sang bằng cách mở đầu rất khác.

–“Vẫn tốt, anh có chỗ nào không ưng?” – Thái Phong hơi nhướng mày ngó lơ người đối diện, mắt liếc đồng hồ đang chỉ qua con số 10, có lẽ anh ăn sáng vào cái giờ người ta chuẩn bị ăn trưa.

Hoàng Phi hơi nhếch miệng, gấp cuốn tạp chí lại, có lẽ cậu em này không mấy vui vẻ vì sự xuất hiện của anh.

–“Thế thì tốt rồi!”

Cái gật gật đầu cười nhạt nhẽo của ông anh trai sắp được làm bố khiến Thái Phong hơn ngàn người, quả thực nhìn kỹ mới thấy, bé con kia có nét giống Hoàng Phi đến lạ. Phải chăng...

Hoàng Phi hơi nhíu mày, vì cái nhìn đăm chiêu trực diện của Thái Phong.

–“Có vấn đề gì?”

–“Không! Chỉ là muốn chúc mừng anh sắp lên chức bố!” – Thái Phong nheo miệng cười, lịch sự đứng dậy chia vui, lời chúc mừng này theo nghĩa nào cũng hoàn toàn phù hợp, đột nhiên anh lại muốn xác minh thêm vài điều trùng hợp –“Lại còn được lên chức trong Lưu Thuần, đúng là đại cát đại lợi”.

–“Cảm ơn! Chuyện đó còn phải đợi đến cuối năm nay!”

Hoàng Phi hơi ngênh cổ lên vì anh đang ngồi.

–“Còn cậu, định bao giờ thì lập gia đình!” – Giờ thì anh có cái cơ hội pháp đề hỏi về cô gái nào đó ngoài vợ anh –“Cô gái tới qua chắc là...”

–“Người yêu!” – Thái Phong sẵn lời, anh dứt tay vào túi quần cổ dò xét thái độ Hoàng Phi, tự dưng lại đứng ngồi không yên chuyện trăm năm của mình –“Có phải ý anh đang muốn hỏi như thế?”

Hoàng Phi hơi nhún vai, cái kiểu trả lời không rõ ràng, mập mờ của Thái Phong càng làm anh tò mò hơn về cô gái đó, hay chính bản thân anh đang bộc phát một chút thắc mắc vì gương mặt kia quá đối giống với một người bạn cũ.

–“Vậy là người yêu thật sao?”

Thái Phong không khẳng định cũng không phủ định, anh hơi hất đầu về phía cửa, có vẻ như cô chị dâu đầy rẫy âm mưu toan tính này đang cố lấy lòng người quần lặc. Nếu xét theo hơi hướng cổ trang thì cô ta đang muốn con mình làm thái tử và bản thân thì chiếm chế ở vị trí hoàng hậu nương nương.

–“Hai đứa đang nói gì vậy? Thái Phong có người yêu rồi sao? Còn không mau dẫn cháu dâu về ra mắt bà” – Bà nội lớn tuổi nhưng tai vẫn còn rất tốt, đi vào từ sảnh lớn phòng khách đã nghe rất rõ cuộc nói chuyện này.

Lâm Nghiên Hy vốn dĩ không quan tâm đến chuyện khác, vì cái cô cần tập trung là lấy lòng bà nội, cô đang ở thế được ưu tiên khi mang trong người đứa cháu mà bà ngày đêm trông ngóng. Thế nhưng việc Thái Phong có người yêu, tự dưng làm cô hơi chạnh lòng, rõ ràng anh từ chối tình cảm của cô, một cách phũ phàng, rồi lại qua lại với rất nhiều người khác, cô có điểm gì thua những người con gái đó, mặc khác lại hoàn toàn hơn hẳn. Cô gái mang danh nghĩa người yêu kia rốt cuộc là người như thế nào mà có thể chiếm hữu được trái tim đa tình và giam chân Thái Phong cho riêng mình.

*

Bà Diệp lắc đầu thờ dài, khép cửa phòng Lam Châu lại, bà đã thấy cô khóc rất nhiều ở phòng Lam Nguyệt tối qua, có lẽ cô đã biết biến cố xưa kia, tất cả là do bà, do bà đã quá tin tưởng vào bạn bè để bị lừa lấy hết tài sản gia đình, lâm vào cảnh nợ nần chồng chất. Bà có lỗi với cả hai đứa, vì nhất thời muốn kiếm tiền để có thể dành dụm chữa trị căn bệnh tim cho Lam Nguyệt, bà lấy hết tài sản hùng hạp đầu tư với vài người bạn, nhưng lại không may bị lừa và mất trắng.

Khi ấy Lam Châu còn quá nhỏ, tuy đã 18 tuổi nhưng chưa hẳn đã trưởng thành, để có thể cùng bà gánh vác xoay sở mọi thứ, chưa kể lại rơi vào cùng thời điểm ôn thi đại học, bà muốn cô tập trung chuyện thi cử nên đã giấu nhem. Bên cạnh đó, bà có Lam Nguyệt, đứa con gái ngoan hiền, hiểu chuyện, thế nhưng không may mắn lại mang trong người căn bệnh tim quái ác di truyền từ chồng bà.

Biến cố ập đến bất ngờ, nhà cửa mất hết, bà buộc lòng phải bán nhà và chuyển đi nơi khác... số nợ quá lớn kia cũng không đủ để chi trả thì lấy đâu mà dư dả để chầy chểnh cho Lam Nguyệt.

Bà rất giận, thậm chí còn muốn từ mặt Lam Nguyệt khi ấy, thế nhưng mọi chuyện cũng do bà mà ra, bà tự trách bản thân, dẫn vật bấy nhiêu cũng không vui đi cảm giác có lỗi, bà là một người mẹ chưa tốt, đã khiến con gái mình hành động thiếu suy nghĩ.

Và số tiền lớn mà Lam Nguyệt có được, có thể là từ cha của Bánh Bao.

*

Lam Châu vẫn nằm đó, trong tay là di ảnh của Lam Nguyệt cùng bức thư mà cô đã để lại, cô chị gái đã chấp nhận đánh đổi thứ quý giá nhất của mình khi ấy để đổi lấy một số tiền giúp đỡ gia đình. Để rồi sau đó có sự xuất hiện của Bánh Bao trên đời, cô bị người đời dè bĩu và chê cười, hình ảnh cô gái ngoan hiền giỏi giang cũng từ đó mà vụt tắt, bao lời xỉ vả khinh miệt của một người phụ nữ quyền lực khi Lam Nguyệt đến tìm cha Bánh Bao, nhưng vô vọng, kết quả của sự ngu ngốc bản thân để đổi lấy tiền, liệu còn ai tôn trọng. Lòng tự tôn của người phụ nữ không cho phép Lam Nguyệt đến đó lần thứ hai, cô rời đi và không muốn nhắc đến những con người vô tình đó đến tận hôm nay.

Lưu Hoàng Phi! Là ai? Là gì của Thái Phong?

Hai hàng lệ dài vẫn rơi, Lam Châu tự trách bản thân mình đã quá vô tư trước cuộc đời không may mắn của chị gái. Hy sinh bản thân để cứu lấy gia đình, và lâm điểm tựa cho Lam Châu mãi cho đến khi không qua khỏi căn bệnh tim sau khi sinh Bánh Bao.

Hình ảnh cô gái đến khi ra đi vĩnh viễn vẫn nở một nụ cười đẹp đến nao lòng, vẫn chưa bao giờ cảm thấy hối hận với những việc mình đã làm.

Không hẳn là một cuộc tình đổi chác, Lam Nguyệt đã yêu anh, yêu một cách có vụ lợi thì đâu phải là tình yêu chân thành, còn anh thì sao? Trong mắt anh, cô cũng chỉ là một cô gái vì tiền đánh đổi bản thân, cô không xứng đáng có được tình yêu của anh nên cũng thôi hy vọng và tìm kiếm.

Lam Châu mệt mỏi, chán chường, cô phải làm gì, để lấy lại công bằng cho chị gái, hay chính bản thân cũng đang cảm thấy có lỗi với Lam Nguyệt.

Cô sẽ gặp một người, có thể người này mới biết được cha Bánh Bao thực sự là ai, đang ở đâu?

Cô chỉ muốn biết, không vì lý do nào khác!

*

Mang một nỗi buồn không tên đến công ty, gương mặt Lam Châu tiêu tụy hẳn ra, cô mệt mỏi muốn xin nghỉ phép, nhưng không thể vì chuyện cá nhân làm ảnh hưởng đến công việc. Dự án của Thái Phong đang từng bước khởi động, có quá nhiều việc cần phải làm thay vì nằm ở nhà và gặm nhấm nỗi đau của quá khứ.

Cô vẫn đứng đó, đối diện bàn làm việc của Thái Phong sau một hồi do dự đắn đo, cô cũng quyết định tự mình tìm đến. Nhưng phải mở đầu làm sao với người con trai trước mặt, vẫn đang tập trung vào hồ sơ quan trọng, và chưa một lần liếc mắt đến sự hiện diện của cô.

Liệu khi Thái Phong biết chuyện, có khinh bỉ và coi thường chị mình như người phụ nữ kia.

Thái Phong kết thúc một dữ liệu quan trọng bằng việc phê duyệt ký tên. Không phải anh lơ cô, chính bản thân anh cũng không biết phải mở lời làm sao với đôi mắt sưng húp kia, có thể đêm qua cô đã khóc, vì một chuyện nào đó không vui.

– “Cô đi làm với bộ dạng như thế này để người ngoài nhìn vào lại bảo tôi bắt nạt nhân viên” – Miệng nói nhưng anh vẫn chưa nhìn đến cô.

– “Thì đúng như vậy mà?” – Lam Châu thờ dài, thì trước giờ cô vẫn luôn bị bắt nạt, chẳng biết nhất đầu ra vị sắp tới ngày rảnh rồi đi mỗi mình cô.

Thái Phong nhướng mày, giờ thì anh tạm gác mớ công việc ngổn ngang kia qua, ngã lưng ra ghế, hôm nay không buồn tranh cãi như mọi khi, anh nghĩ là cô có chuyện cần nói mới đến, chứ anh không hề yêu cầu sự có mặt.

-“Cô có việc gì sao?”

Lam Châu vẫn bình tĩnh, đặt lên bàn Thái Phong bức thư của Lam Nguyệt, theo như yêu cầu của anh, chính anh đã muốn biết thì cô cũng không việc gì phải giấu, chưa kể cô còn có ý định đến tìm cái người lên Lưu Hoàng Phi và đòi lại công bằng cho Lam Nguyệt, nhưng cô còn không biết anh ta đang ở đâu.

Nội dung bức thư không nằm ngoài dự đoán của Thái Phong, quả thực Hoàng Phi mới chính là bố ruột của Bánh Bao. Vậy bây giờ trong lòng anh đã rõ, mối quan hệ của mình với bé, của anh với cô. Một bên là đi một bên là chú, ông trời khéo léo sắp đặt mọi thứ, để nó trùng hợp đến ngỡ ngàng.

-“Rồi giờ cô định tính sao?”

-“Tôi muốn đến gặp anh ta!”

Thái Phong lắc đầu chep miệng, ngốc vẫn hoàn ngốc, liệu cô đến thì sẽ làm được gì, bắt Hoàng Phi nhận bé thì dễ, nhưng còn hai người phụ nữ bên cạnh anh ta dễ dàng cho cô yên ổn để bé mang họ Lưu? Chưa kể Lâm Nghiên Hy đang mang thai bé trai, cô ta sẽ không để con mình mất phần vì mớ tài sản kèch xù mà Hoàng Phi sắp nhận được từ bà nội, kể cả việc mẹ Hoàng Phi, đã từng chối bỏ và khinh rẻ Lam Nguyệt sẽ chấp nhận một đứa cháu rơi đã không còn mẹ.

Lam Châu cười nhạt vì thái độ của Thái Phong, cô đoán không sai, chính anh ta cũng đang coi thường.

-“Tôi không vì tài sản nhà anh mới muốn tìm Hoàng Phi, tôi chỉ muốn biết người con trai vô trách nhiệm kia là người như thế nào?”

Bức thư trên tay Thái Phong bị cô giật lấy một cách mạnh mẽ, phản ứng có phần gay gắt và quay đi.

Cánh cửa đánh rầm làm kẻ mới đến như Đinh Uy giật thóp, cô nhân viên nổi loạn này có phải vừa bị sai vật nên tỏ thái độ không hợp tác, hôm nay kỳ lạ gặp anh cũng không thèm chào.

-“Cô ta sao vậy?” – Đinh Uy lắc đầu, ôm thêm một mớ hộp đồng vào trình Thái Phong, nhưng vị sếp kia cũng đang đắm chiêu đeo đuổi những dòng suy nghĩ riêng.

Thái Phong chưa vội vàng phản ứng, anh đang tính toán. Nếu Lam Châu ngốc nghếch đến tìm Hoàng Phi bắt anh ta nhận con, việc xét nghiệm ADN lần nữa với Hoàng Phi thì chính xác hoàn toàn. Hoàng Phi có con trai đã 5 tuổi, anh ta hợp pháp chính thức nhận số cổ phần của bà nội và thu tóm toàn bộ Lưu Thuần. Không được, tuyệt đối không được, anh đang ở thế bị động nên cần có quyết định đúng đắn để lật ngược ván cờ.

Số hình Hiểu Phương chụp được vào buổi tiệc sáu năm trước của anh với cô qua đêm cùng nhau, sự hiểu lầm của mẹ anh khi vô tình bắt gặp anh nhận con ở bệnh viện tuần trước, Hoàng Phi đang nghĩ cô là người yêu của anh, và bà nội đang muốn anh dẫn cháu dâu về nhà ra mắt.

Toàn bộ sự việc diễn ra một cách rất Logic để anh đi đến một quyết định có lợi cho mình.

Đinh Uy quơ tay qua lại trước mặt Thái Phong, nhưng đáp lại anh cũng chỉ là một cái nhìn vô hồn.

-“Sếp! Có chuyện gì vậy?”

Thái Phong vẫn bình thản, và nhéo miệng cười, một nụ cười sặc mùi tính toán.

-“Anh muốn lấy vợ!”

Liệu có một cuộc trao đổi nào diễn ra, anh không hẳn tham lam muốn lấy bé con làm điều kiện thừa hưởng. Thật ra thì bé hoàn toàn xứng đáng mang họ Lưu, chưa kể anh lại không muốn Lưu Thuần rơi vào tay những kẻ ngoài, Hoàng Phi không phải người ngoài, nhưng Lâm Nghiên Hy không hề đơn giản, cái danh nghĩa vợ chồng cũng mang lại không ít quyền lợi hợp pháp để chia đôi tài sản.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chịu trách nhiệm!

Trong lòng sinh bức tức vì thái độ coi thường của Thái Phong, cả sáng nay Lam Châu chẳng thể tập trung vào công việc hoàn toàn, kể cả bữa trưa cô cũng không màn ăn uống, tâm trạng không mấy tốt, thật sự chỉ muốn đến nơi vắng vẻ và găm nhăm nỗi bức dọc, thế nhưng có thực mới vực được đạo.

Khây com trước mặt bị cô dầm đến mức suýt văng tung tóe, thậm chí cô còn nghiêng răng kèn kẹt, trong đầu mãi hiện ra gương mặt khinh bỉ vô liêm sỉ của tên bạn học. Đôi khi mong ước nhỏ-nhỏi của cô là một ngày nào đó không xa bản thân có thể mạnh dạng đường đường chính chính đề đầu cỡi cổ Thái Phong để trả thù, bao nhiêu năm qua người chịu âm ức vẫn là cô.

Đình Uy lắc đầu thờ dãi nhìn Lam Châu đối diện, anh rõ biết mối quan hệ sơ sài không mấy ưa nhau của một sếp một nhân viên, nếu như không muốn nói thẳng ra là kẻ thù sẵn sàng *kết liễu* đối phương nếu như có cơ hội.

–“Này này!” – Đình Uy chạm đáy cốc nước vào khay com gần như chưa vơi đi miếng nào của Lam Châu –“Cô đang phí phạm của trời đấy!”

Lại thờ dãi, Lam Châu chẳng thiết ăn uống, trong lòng là mớ hỗn độn không trọn vẹn, lấp lửng, và có quá nhiều chỗ trống cần tìm thông tin để điền vào.

–“Mà tôi có thể hỏi cậu một chuyện được không?” – Lam Châu đoán, Đình Uy vốn dĩ rất thân thiết với Thái Phong và cả các mối quan hệ xung quanh anh ta, chắc chắn sẽ có không ít thông tin chính xác.

–“Là chuyện gì?”

Đình Uy không quá khó khăn để cấp dưới có thể hỏi về một vấn đề hay thắc mắc nào đó. Mắt anh vẫn không rời màn hình điện thoại, có vẻ như ngoài Hiểu Phương thì chẳng ai có khả năng chiếm được khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm hoi bằng việc nhắn tin, con gái thật rắc rối, xem chuyện nhắn tin qua lại là điều rất cần thiết trong tình yêu.

Lam Châu mím môi, lấy hết dũng khí để nhắc đến một người. . .

–“Cậu có biết Lưu Hoàng Phi?”

Cái tên lập tức gây được sự chú ý của Đình Uy, anh ngẩng mặt lên, hơi nhú mày, quái lạ, cô gái này làm gì lại hỏi về người này, đáng lẽ ra cô ta phải biết, vốn dĩ vị trí của Hoàng Phi trong Lưu Thuần không phải nhỏ, đến sếp Phong còn phải kiêng nể, thế mà cô lại không biết chẳng, một sự thiếu sót quá lớn của phòng nhân sự khi đã không phổ cập thông tin cho nhân viên khi bước vào cánh cửa Lưu Thuần.

–“Giám đốc chiến lược, đẹp trai phong độ, tài giỏi giàu có! – Đình Uy vừa nói vừa dò xét thái độ của Lam Châu, rõ ràng là không phải kiểu mền mọ hay đại loại xem là mẫu đàn ông lý tưởng của bản thân – “Đã có vợ và sắp làm bố!”

Đình Uy dửng dưng, cũng là lúc ánh mắt Lam Châu như đang phủ một màn sương mỏng. Xót xa cho Bánh Bao, có lẽ anh ta đang có một gia đình hạnh phúc, còn bé thì không biết mặt bố, chưa kể lại mang trong người một căn bệnh, có thể trở nặng bất cứ lúc nào. Cô sẽ phải làm gì? Không, cô không muốn sự hiện diện của bé sẽ làm tổn thương vợ con anh ta, nhưng việc bé con chịu thiệt thòi, cũng làm lòng cô cảm thấy day dứt nặng nề.

–“Này cô khóc ư?” – Đình Uy bối rối, vội rút khăn giấy cho Lam Châu rồi thờ dãi nói hết ý –“Mà cũng đúng thôi, phản ứng này là dễ hiểu mà, có cô gái nào không cảm thấy tiếc nuối khi biết tin Hoàng Phi đã có vợ”

Thật ra Hoàng Phi vẫn luôn là một hình mẫu lý tưởng của các cô gái, kể cả trong và ngoài Lưu Thuần.

–“Tôi không phải là ý đó!” – Lam Châu xua tay, cố gắng kìm nén cảm xúc, cô không nên đem việc cá nhân vào môi trường công việc.

–“Mà cô không phải lo, chẳng phải sếp của chúng ta rất được hay sao, cũng một chín một mười với sếp Phi, chưa kể lại còn ưu ái, đặt biệt quan tâm cô!” – Đình Uy phẩy tay, nháy mắt, gương mặt hơi gian xảo, đâu phải ai cũng được gần gũi sếp Phong.

–“Quan tâm á! Cậu ta đang hành hạ tôi thì có á” – Chạm đến nỗi niềm, Lam Châu lại hậm hực kể tội, cô chẳng mấy quan tâm lắm đến thái độ của Đình Uy đang phản ứng như thế nào trước ý định của cô – “Xấu xa, độc tài, nham hiểm, vô sỉ. . .”

Lam Châu vẫn tiếp tục kể xấu, càng về sau giọng cô càng đanh hơn, chưa có dấu hiệu dừng lại mãi cho đến khi cô nghe thấy phía sau mình có một giọng nói đều đều rất quen tai, còn gương mặt Đình Uy thì đứng chết méo xệch.

–“Còn gì nữa không, ít quá, vẫn chưa đầy đủ? – Thái Phong điềm tĩnh, tay vẫn đút túi quần, anh hơi nghiêng đầu nheo mắt nhìn hai vị-cấp-dưới to gan, bao lần chính đôn vẫn chứng nào tật nấy, mấy khi rảnh rỗi là xúm lại bôi nhọ uy tín anh, nhiều lúc chẳng biết ai mới là người có quyền hạn trong cái phòng CCO.

Đình Uy cười già lã, gương mặt chẳng khác gì thiên thần xảo trá *Em không biết gì cả, tự cô ta nói đấy sếp à, em vô tội*, tay anh giờ giờ điện thoại lên như thể thông báo mình có một cuộc gọi rất quan trọng, và nhanh chóng chuồng đi.

–“À Hiểu Phương, em gọi đúng lúc quá, chưa bao giờ anh cần em như bây giờ!”- Chắc cô gái bên kia phải sung sướng lắm khi được người yêu nói những lời ngọt ngào đến thế.

–“Này này. . .” – Lam Châu rít qua kẽ răng, đau khổ giương ánh mắt tha thiết nhìn Đình Uy vô lương tâm bỏ đi, vẫn là cô hèn hạ, trước mặt Thái Phong chẳng dám hó hé, chẳng dám đáp trả nổi khi tranh cãi, chẳng hiểu sao bây giờ lại hùng hồn như thế, giờ thì khờ rồi, đôi khi cũng muốn trách luôn ông trời, rõ ràng anh ta chưa một lần đặt chân xuống nhà ăn nhân viên, trớ trêu sao hôm nay lại đến.

Thái Phong bình thản, bước đến vị trí Đình Uy vừa rời đi. Tất nhiên anh thu hút rất nhiều sự chú ý, nhưng với cái nhú mày khó chịu và không hài lòng của anh cũng làm mọi người thôi quan sát.

Lam Châu vẫn dờ dẫm, chưa dám nhìn đến Thái Phong, tốt nhất là giả vờ ăn nốt phần com còn lại, trời đánh còn tránh bữa ăn, chẳng lẽ Boss lại không biết đạo lý này.

-“Tôi cô đủ lớn để tôi mở một cuộc họp khẩn cấp ngay bây giờ chưa nhỉ?” – Thái Phong lắc đầu chep miệng, anh chưa có ý định sẽ làm gì cô ở chỗ đông người, có gì về đóng cửa giảng đạo luôn một thể với Đình Uy, có vẻ hay hơn nhiều.

Lam Châu cố gắng ăn rất chậm, để nú kéo sự sống...

Nhưng không được rồi, Thái Phong đâu có kiên nhẫn, và rồi cô đã bị lôi đi xềnh xệch trước mặt nhiều người, chẳng khác nào trẻ con bị ép vào nhà trẻ, bắt lực trước phụ huynh.

-“Cậu làm gì vậy? Tôi còn chưa ăn xong!” – Lam Châu ú ớ, nói rất nhỏ, chủ yếu để người ngoài không biết mối quan hệ bạn học của hai người.

-“Cô đùa tôi đấy à, ngồi mô từng hột như gà mô thóc có đến vài ngày nữa mới mong hết chỗ com đó!”

Có ai nghĩ sắp cỡ bự lại mở miệng nói được mấy câu dân gian như thế không. Hừ! Lam Châu tạm thời chấp nhận số phận hẩm hiu.

“Đình” Tiếng cửa thang máy bật ra.

Trước mặt Thái Phong là ông anh trai và bà chị dâu đang có mặt sẵn bên trong. Đã đến nước này thì chạm mặt nhau cũng đúng lúc, anh vẫn bước vào, nở một nụ cười rất ngắn thay cho lời chào hỏi anh chị lớn, đôi bàn tay vẫn siết chặt cô gái phía sau.

Lam Châu hơi ngậy người, người cô đang muốn tìm, hiện diện ngay trong thang máy. Lưu Hoàng Phi và một cô gái rất xinh đẹp, có thể là thư ký hay là vợ anh ta. Nhưng cái chính vẫn là cổ rút tay ra khỏi bàn tay Thái Phong, nhưng hoàn toàn không tác dụng, cô càng cố gắng thì cái siết tay càng chặt hơn, gương mặt kia cũng cúi xuống nhìn cô ra lệnh.

-“Yên nào!”

Cô sợ anh, nên chắc chắn không phản ứng gì nữa!

Hoàng Phi không ngờ lại chạm mặt nhau ở đây, có vẻ như anh đoán không sai, mối quan hệ này không đơn thuần chỉ là cấp trên và cấp dưới. Anh chỉ khẽ liếc nhìn, cô gái này quả thực rất giống, nhưng không phải cô gái năm đó anh từng thương.

-“Xem ra chú Phong cũng thân thiết với cấp dưới quá, không sợ mọi người lời ra tiếng vào hay sao?” – Lâm Nghiên Hy hơi thất vọng vì đối tượng này quá khác với trí tưởng tượng của cô, tầm thường và không có chút gì đáng để so sánh với bất kỳ cô gái nào trước đó của Thái Phong.

-“Thì đúng là như vậy mà, thiết cảm ơn chị dâu đã có ý nhắc nhở!” – Thái Phong nhếch miệng, một câu đáp trả không đầu không đuôi – “Nhưng mà tôi thân thiết với người yêu thì có gì không đúng?”

Lam Châu có cảm cũng ú ớ phản đối, *người yêu* cô nghe nhầm không, đầu Thái Phong vẫn còn tỉnh táo để chịu trách nhiệm với lời nói của mình chứ.

-“Cậu nói cái gì vậy hả? Tôi...” – Lam Châu cố gắng thì thầm, nhưng tuyệt nhiên im bật trước cái trừng mắt đe dọa đáng sợ, và hơn nữa cô bị một lực kéo mạnh hơn về phía anh như tuyên bố quyền sở hữu.

-“Sẵn đây tiện thể thì anh chị biết trước, mình còn gặp nhau nhiều mà nhỉ? Có vẻ như bà nội đang rất mong em lập gia đình, và em cũng đang nghĩ đến chuyện đó!”

Giờ thì cả ba người còn lại cùng lúc ngạc nhiên, Thái Phong vừa tuyên bố điều gì? Chuyện trăm năm chắc chắn không thể tùy tiện mang ra đùa.

-“Thế thì tốt, chúc mừng chú!”

Hoàng Phi nở một nụ cười, anh nghĩ là mình nên nói một câu gì đó với chuyện vui của em trai, nhưng có một chút kỳ lạ... về nước chưa lâu, quen nhau chóng vánh, và tiến đến hôn nhân. Và cả thái độ không mấy vui vẻ của Lâm Nghiên Hy vợ anh trước tin vui của em chồng.

*

Tiếng cửa phòng đánh rầm sau khi bị một lực mạnh tác động!

Lam Châu tạm thời bỏ qua chuyện sáng nay, giờ có chuyện khác cần thiết để giải quyết hơn, chỗ tay bị Thái Phong siết bắt đầu đỏ ửng lên, nhưng điều đó không ảnh hưởng, cái chính vẫn là lời nói cùng hành động kỳ quặc của Thái Phong vừa rồi.

-“Cậu bị gì thế? Ăn nói bậy bạ, tôi là người yêu cậu khi nào?”

Lam Châu hậm hực, chẳng ham muốn cái danh xưng mà khỏi người ao ước, cô chẳng thấy vui vẻ khi bị đem ra làm trò đùa.

-“Từ sáu năm trước!”

Thái Phong chậm rãi bước đến gần cô hơn, đúng là cứ nhắc đến chuyện năm xưa là cô hoàn toàn lép vế, như một điểm yếu, nhưng một vết dơ của cuộc đời, cô xấu hổ, cô chẳng muốn đối diện.

Thái Phong biết rõ mọi chuyện, nhưng cô thì không! Điều đó quá dễ dàng để anh bắt thóp và bắt cô *chịu trách nhiệm*.

-“Nói như thế nào nhỉ?” – gương mặt hơi gian gian, anh bước đến rất gần, đến mức phía sau lưng cô là cánh cửa phòng và không thể tiếp tục trốn chạy, khẽ cúi xuống anh mạnh mẽ khẳng định –“Cô là của tôi từ rất lâu rồi!”

-“Của của cái gì, thần kinh à, tôi là của tôi, cậu điên à? Tránh ra!”

Lam Châu cố gắng xoay người đi nhưng đã bị hai tay Thái Phong không chế chặn lại, hành động hết như Hoàng Vinh Nguyên cách đây vài ngày.

-“Cô tính sao? Với cuộc đời của tôi đây, giờ không định chịu trách nhiệm với tôi à, tôi mất hết cả rồi, làm sao mà lấy vợ được nữa” – Ánh mắt có chút gian dối, anh đang dần xếp mình thành kẻ bị hại đáng thương, còn cô là bị cáo, cô phải chịu hình phạt từ tòa án lương tâm.

Ôi mẹ ơi! Lam Châu buồn nôn với cái lý lẽ hết sức vô lý của Thái Phong, vốn dĩ anh đang đi ngược với tự nhiên, cô là con gái, cô mới là người thiệt thòi, anh ta làm quái gì kêu ca thảm thiết như thế bị cô cưỡng bức, chưa kể lại là công tử ăn chơi, ai ăn ố trước rồi bắt cô đổ vổ. Không đời nào!

-“Thần kinh! Tôi mới là người thiệt thòi...cậu... cậu thì mất mát gì?” – Giọng cô hơi run, cố gắng dành lại lẽ phải cho mình.

-“Tôi bị ảnh hưởng tâm lý nặng nề sau đêm đó, cô phải có trách nhiệm!”

Lam Châu rất muốn sờ thử trán hoặc thậm chí dẫn Thái Phong đi học một lớp về giáo dục giới tính để xác định lại ai là người có lợi ngoài anh ta, mà cô quan tâm đến chuyện lợi hại này làm gì, vấn đề vẫn là tại sao lại đề cập đến sự cố mà chẳng ai muốn xảy ra. Có thể coi như không có gì được không?

-“Điên mất thôi!” – Lam Châu lắc đầu tránh cái nhìn của Thái Phong, chừng thêm vài giây nữa thôi là cô hết giữ được bình tĩnh vì đã quá giới hạn chịu đựng và kể cả sự thân mật này làm cô thấy ớn lạnh.

Thái Phong vẫn điềm tĩnh, nghịch tóc cô, cúi xuống rất gần để chắc chắn cô không thể bỏ sót chữ nào, một lời đề nghị, chạy nước rút đến ý đồ và kế hoạch hoàn hảo của anh.

-“Làm vợ tôi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hết mẹ hờ, tới vợ hờ...

Những chuyện nhục nhĩ thường là hệ quả của những lúc say!

Hơn ai hết, Lam Châu đã thấy thấm thía câu nói này, và giờ là lúc cô phải gánh chịu trách nhiệm vì hành động mà chưa biết ai lỗi ai phải. Không thể ngờ rằng trên đời này cũng lắm chuyện hài hước, những tương *hợp đồng hôn nhân* chỉ có trên phim ảnh, hóa ra cũng có ngoài đời thực, ngay lúc này, và trên chính cuộc đời cô.

Cầm trên tay một bản hợp đồng được đích thân giám đốc soạn thảo, Lam Châu kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe. Tại sao lại có chuyện quái gở đến thế, cô phải kết hôn và sống chung với tên bạn học một năm. Chưa kể còn phải gả vào một gia đình giàu có, quyền lực, và cô chắc chắn sẽ chẳng dễ dàng vượt qua được định kiến của xã hội về chuyện môn đăng hộ đối.

Thái Phong vẫn điềm tĩnh trong mọi tình huống, anh rảnh rỗi yên vị trên sofa đối diện, thưởng thức một tách cà phê nóng và quan sát biểu cảm của Lam Châu, cô gái sắp trở thành vợ hờ của anh nếu như mọi thỏa thuận diễn ra theo đúng sắp đặt.

-“Nực cười!” – Lam Châu lắc đầu ném lại Thái Phong bản hợp đồng mà cô cho là vô cùng tào lao –“Cậu tưởng mình đang đóng phim chắc, cậu đang cố tình sắp xếp một cuộc hôn nhân giả rồi từ từ nảy sinh tình cảm khi sống chung, tôi đâu có ngu đến mức đó!”

Thái Phong thờ dài, anh phải dùng từ ngữ gì để diễn tả về Lam Châu? Thông cảm cho kẻ suốt ngày sống trong những bộ phim phi thực tế và chưa có dấu hiệu thức tỉnh.

-“Hừm! Trong phim thì cô vợ hờ đó cũng phải xinh đẹp để né!” – Anh hơi ngập ngừng, đánh ánh nhìn dò xét đến cô, một lượt từ trên xuống, tổng thể không quá xuất sắc đến mức có thể đi xa hơn, một chút thất vọng hiện rõ trên gương mặt –“Cô thì có chỗ nào phù hợp để nghĩ mình là nữ chính giống trong phim?”

Thật ra Thái Phong cũng chẳng rảnh rỗi xem nhiều phim tình cảm lãng mạn như cô, anh cho rằng chỉ có bọn con gái dở hơi mới phát cuồng bởi những bộ phim nhảm nhí đó, còn anh thì không, anh theo đuổi những gì thực tế và có ích, chẳng hạn thay vì ngồi một xó cà phê như các nàng, anh sẵn sàng chuyển sang kênh khác xem một trận cầu xuyên đêm, hay thậm chí là vào Bar để giải trí, vừa không phí thời gian lại còn thoải mái.

Nghĩ đi nghĩ lại, lời Thái Phong nói cũng có lý, xét theo giả thiết nào thì Lam Châu cũng tự nhận biết mình không thuộc diện mỹ nhân để dần dần chinh phục trái tim anh chồng hờ. Mà nói sao nhỉ! Cô đã mang tiếng có con từ năm 19 tuổi thì việc có thêm một đời chồng nữa cũng chẳng ăn thua, chưa kể cô

còn thực hiện được lời hứa với Lam Nguyệt, cho Bánh Bao có một cuộc sống đầy đủ và trở thành đứa trẻ bình thường không mang bạo bệnh.

Cô đang đứng giữa hai dòng suy nghĩ, cho bản thân và cho người khác! Liệu mình có đủ mạnh mẽ chấp nhận thiệt thòi để đòi lại quyền lợi cho bé con.

– “Nếu tôi đồng ý, cậu sẽ thực hiện điều khoản đúng trong hợp đồng này chứ?” – Lam Châu đang lưỡng lự, liệu người nham hiểm và đầy tính toán như Thái Phong có lật lọng để lừa hai mẹ con cô.

– “Ý cô là chuyện sau khi giúp tôi dành vị trí cao nhất trong Lư Thuần, thì số cổ phần của bà nội sau này sẽ được chuyển sang cho bé như đã hứa!” – Thái Phong thay đổi tư thế ngồi, hơi vươn người về phía trước, khoe miệng vẽ nên một nụ cười đẹp, rất đẹp trong mắt người đối diện, anh vốn dĩ chẳng tham lam đến mức đó – “Điều đó là chắc chắn nếu như mọi chuyện diễn ra suôn sẻ và tuyệt đối bí mật cho đến ngày hợp đồng này hết hiệu lực”

– “Hy vọng cậu có thể giữ lời hứa điều trị bệnh cho bé... cái tôi cần, chỉ có thế!” – Lần này cô sẽ đánh đổi, một chút tự trọng cuối cùng của bản thân trước Thái Phong với hy vọng bé sẽ khỏe mạnh. Dù sao bé cũng là cháu của anh, chắc đâu đến mức bỏ mặc.

Thái Phong không đáp, anh quay đi hướng khác để tránh đôi mắt tự dung chuyển sang nét buồn của cô, một chút chạnh lòng, là cô đang sắp khóc, còn anh thì ghét nước mắt phụ nữ.

– “Tôi đồng ý, làm vợ cậu một năm!”

Khoe miệng Thái Phong khẽ nhếch lên, suýt chút nữa là đã cười mãn nguyện, nhưng không, anh phải tỏ ra lạnh lùng, vậy mới gây được sức ép cho đối phương, cô thật dễ bị dụ.

– “Thực tế là một năm, nhưng nếu cô muốn làm vợ tôi lâu hơn thì cứ đề nghị, tôi sẽ xem xét gia hạn hợp đồng nếu thấy khả quan!” – Anh phải trêu thì cô mới dẹp cái bộ mặt sâu nảo.

– “Nghĩ sao? Tôi còn mong nó sớm ngày kết thúc!”

Đúng như dự đoán, cái vẻ mặt trơng ngạnh bĩu môi phản ứng của cô làm anh thấy tức cười, sao anh lại thích trêu cô thế nhỉ? Và kể từ nay, anh phải dạy dỗ cô vợ ngốc nghếch này từng chút một, ngày cô chính thức bước chân vào Lư gia, cuộc sống của cô chắc chắn sẽ không còn an yên dễ dàng, anh không muốn cô phải chịu áp lực, vậy nên anh sẽ bảo vệ cô trong cuộc chiến của chính gia đình mình.

Hai bản hợp đồng giống hệt nhau đã được đôi bên ký kết!

Kể từ nay cô sẽ là vợ hờ của một thiếu gia giàu có, là vợ của người mà cô từng thề sẽ không có bất cứ tình cảm gì nếu không mãi mãi không lấy được chồng. Đúng là oan trái, giờ đây cô sắp lấy người đó làm chồng, và chính thức bước chân vào cuộc sống của anh, nhưng chỉ là một màn kịch, do chính anh làm đạo diễn, còn cô, sẽ phải diễn thật đạt và làm tròn trọng trách vợ hờ, mẹ hờ trong vòng một năm sắp tới.

Bé con giờ đây đã là Lư Hoàng Nam, bé sẽ dần bước đến gần hơn với bố ruột, bằng một danh phận thật khác...

*

Tin đồn Thái Phong có ý định dẫn vợ sắp cưới về ra mắt gần như chấn động Lư gia.

Người bất ngờ nhất vẫn là Đình Uy, cấp dưới của anh sắp trở thành chị dâu, chưa kể phán đoán của anh là hoàn toàn đúng, cô gái năm xưa rời phòng Thái Phong chính là Lam Châu. Sốc đến mức phải hỏi đi hỏi lại sếp mình rất nhiều lần để chắc chắn mọi chuyện là thật.

– “Khó tin! Hôm nay không phải cá tháng tư và sếp cũng không phải nghệ nhân nói dối!” – Đình Uy vẫn tập trung lái xe, nhưng miệng vẫn lầm nhảm như tụng kinh.

– “Tôi sắp lấy vợ, cậu phải vui mừng chứ!” – Thái Phong ngồi ghé phía sau nói vọng lên, anh vẫn không dời mắt khỏi màn hình điện thoại với dòng tin Thiên Duy tiếp tục lập kỷ lục mới cho thể thao nước nhà ở hạng mục bơi lội.

Đình Uy xi nhan rẽ trái, anh và Thái Phong có một cuộc hẹn với vài đối tác quan trọng. Mắt liếc nhìn Thái Phong qua gương chiếu hậu, vẻ mặt nghiêm túc này chắc không phải đang đùa cợt.

– “Chuyện thật như đùa, sếp và cô ấy quen nhau từ khi nào nhỉ?” – Đình Uy vẫn thấy hai người này không có tình cảm với nhau, chẳng hề giống tình nhân sắp cưới.

– “Cậu muốn đi làm tiếp không?” – Thái Phong nhẹ nhàng đặt một câu hỏi cho kẻ mãi luyên thuyên phân tích mức độ đáng tin cậy. Anh cảm nhận được Đình Uy là kẻ nguy hiểm nhất cần phải đề phòng và ngăn chặn từ đầu, bởi vì người tiếp xúc nhiều với cả hai nhân vật trong vở kịch hôn nhân này còn ai khác ngoài cậu ta.

– “Hai người thật đẹp đôi, ời đúng là trời sinh một cặp!” – Đình Uy nhanh chóng tỉnh ngộ, tốt nhất là không nên làm phật lòng sếp Phong, thay đổi biểu cảm, anh thành tâm chúc phúc cho đôi oan gia.

Chưa thấy ai lật mặt nhanh như mình, Đình Uy lại thở dài ngao ngán, một nửa thành phố sắp thất tình, vì Thái Phong đi lấy vợ. Chắc chắn các nàng sẽ thất vọng phải biết vì tin đồn này.

*

Lam Châu đang rộng vòng tay, ôm chặt cục cưng vào lòng!

Cô thật tự hào, đúng là gen tốt từ Lư gia, Bánh Bao lại được cô giáo khen tã tã, lại còn ngoan ngoãn vâng lời. Sao cô yêu bé nhiều thế nhỉ, chỉ muốn giữ riêng cho mình.

-“Mẹ mẹ... thấy con giỏi chưa?”

Bánh Bao dụi dụi vạt áo Lam Châu khi hai mẹ con đang đứng trước một nhà hàng khá nổi tiếng, và chắc chắn cô không dư giả để đến mấy nơi quá xa xỉ này, tất cả là nhờ vào phần thưởng của Bánh Bao ở cuộc thi vẽ. Cầm hai tấm voucher trên tay, cô chỉ thấy tiếc khi mẹ cô không thể đi được, vì bà đi thăm bệnh một người bạn cũ.

-“Đi nào!”

Nhìn vào chẳng ai biết cô gái bé nhỏ này là mẹ của đứa trẻ đáng yêu kia, hai mẹ con lững thững dắt nhau vào trong và chọn một vị trí khá lý tưởng.

Tiếp đó là đồ ăn được dọn lên, không quá nhiều, chủ yếu đủ để lấp đầy bao tử của cô và bé, biết là rất nhiều món ngon, nhưng nếu gọi lên không ăn hết thì phí, bản thân cô là người rất biết tiết kiệm, nhất là đồ ăn, tuyệt đối không nên phí phạm.

Đang ăn thì Bánh Bao mắt nhìn đâu đó đến hai người đang bước vào và gọi to.

-“Mẹ mẹ, bác sỹ của con kia mẹ!”

Lam Châu hơi khó hiểu và lập tức nhìn theo hướng chỉ tay của bé, đập vào mắt cô là hình ảnh một chàng trai trẻ, phong độ ngời ngời đang cặp kè một cô chân dài, và tất nhiên là cô biết người này, còn ai khác ngoài anh chồng hờ sắp cưới.

Một chút khó chịu, cô không ghen, nhưng ít ra Thái Phong cũng nên biết kiêng dè, giữ thể diện cho cô, chồng cặp kè phụ nữ khác một cách công khai, mặt mũi cô biết để đâu. Chưa kể lại còn đang tự nhiên ôm ấp yêu thương thân mật ở chỗ đông người, không biết xấu hổ, cô thật hối hận khi chấp nhận ký tên, nhưng giờ muộn rồi, cô phải làm sao, đây chỉ mới là bắt đầu, nếu không có biện pháp, chắc chắn sau này cô sẽ còn gian nan hơn bởi thói trăng hoa của chồng.

-“Bánh Bao! Mẹ nói cái này!” – Lam Châu thì thầm to nhỏ, bé vốn dĩ rất biết nghe lời cô.

Tập trung nghe lời mẹ dặn, Bánh Bao gật đầu lia lịa, tuột xuống khỏi ghế và chạy một mạch đến vị trí cách đó không xa, chính xác là chiếc bàn có hai người, một chàng trai trẻ và cô chân dài.

Đến đúng vị trí quy định, mắt nó rung rung, gọi to một câu hùng hồn.

-“Bố ơi! Về nhà đi!”

Đúng là có hiệu quả tức thì, anh chàng kia đã dừng ngay mấy hành động quá trớn trước mặt trẻ con, ánh mắt anh lập tức chú ý, nhưng cái nhú mày khó hiểu làm bé cũng ngạc nhiên, chẳng lẽ Bác sỹ tốt bụng hôm nào không nhận ra bé.

-“Này nhóc! đi chỗ khác chơi, con nhận nhầm bố rồi nhé!”

-“Ai vậy anh?” – Cô gái thắc mắc hỏi, ánh mắt có chút nghi ngờ -“Anh có vợ rồi sao, còn có con, anh lừa em à?”

Chàng trai nhún vai, vẻ mặt bất lực, chính anh còn không biết thằng bé này là ai, từ đâu tới, chưa kể lại còn đứng khóc ré lên làm anh khó xử vì mọi người đang bàn tán, đại loại là một sự hiểu lầm, anh ngoại tình, bỏ mặt vợ con, và cô gái bỏ đi vì quá xấu hổ.

-“Huhu bố ơi về nhà đi, con không biết cô này là ai đâu?”

-“Này này, tôi không phải bố nó đâu!” – Chàng trai cố gắng giải thích, nhưng mọi người càng bàn tán nhiều hơn, cái quái quỷ gì đang diễn ra vậy, lục lại ký ức, anh có con từ bao giờ khi vừa xuống sân bay cách đây chưa tròn 12 giờ đồng hồ.

-“Nín đi! Cô ta bỏ đi rồi còn khóc lóc cái gì nữa?”

Giờ thì nó nín hẳn sau câu gắt của anh. Quay lại phía sau, vị trí của một cô gái đang cười đất đá, có vẻ như cô ta đã xúi thằng bé đến đây và biến anh thành trò cười cho thiên hạ.

Lam Châu ngồi thẳng lưng, là do Thái Phong sai, cô việc gì phải sợ, có bước đến gần hơn thì cũng không làm cô dè chừng, thế nhưng càng đến gần mới thấy, sao hôm nay anh ta lại trông trẻ hẳn ra vài tuổi, vẻ lịch lãm nam tính thường ngày cũng không có nhiều, mà thay vào đó là vẻ đẹp hệt như thời trung học, hay do cách ăn mặc trẻ trung sẽ làm cho con người trở nên hơi khác.

-“Này cô kia, con cái không trông để nó đi nhận bố lung tung!”

Giọng nói cũng khác, nhưng làm gì có người giống nhau đến vậy, anh ta đang diễn trò với cô sao, đừng có mơ mà qua mặt.

-“Ê! Ai là người sai trước, chẳng phải cậu đã nói sẽ làm bố bé sao, giờ đi với gái trước mặt mẹ con tôi, cậu phải biết chừng mực chứ, đây là nơi đông người”

Chàng trai lắc đầu nhìn cô gái lạ hoắc, chẳng lẽ con gái bây giờ táo bạo đến mức vừa gặp trai lạ đã tuyên bố có con và nhận chồng.

-“Tôi không quen biết chị, chị hai làm ơn giữ con mình đi, không lát nó lại chạy đi nhận bố khác!” – Thêm một cái lắc đầu ngao ngán, chắc chắn anh sẽ phát điên lên nếu như tiếp tục vạch trần bộ mặt cáo già của cô gái này, dám mang con đi tìm chồng - “Coi như hôm nay tôi xui xẻo!”

Lam Châu sững sờ chưa kịp phản ứng gì, anh ta đã bỏ đi, làm sao có thể phủ nhận mối quan hệ mà chính anh ta là người đã yêu cầu thiết lập.

-“Mẹ chơi ác quá!” – Bánh Bao lắc đầu, hệt như ông cụ non.

*

Chàng trai trẻ trở ra khỏi nhà hàng!

Buông một câu cảm thán trong suy nghĩ, vốn dĩ tối nay chưa muốn về nhà, vừa tìm được một cô ứng ý để giường bót trống trải, thế quái nào lại gặp ngay hai mẹ con nhà này và bị chơi xỏ một vỏ đầu đón. Mắt mặt, mắt luôn người đẹp.

Coi như anh xui, giờ thì cũng mất hứng hoàn toàn.

-“Về nhà thôi!”

Chiếc ô tô hàng hiệu lao đi vun vút trên đường, tiếng động cơ của loại xe phiên bản giới hạn này làm người nhìn phải trầm trồ lác mắt. Vị công tử này lâu rồi mới hít thở bầu không khí quê nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Em chồng, chị dâu...!!!

Thái Phong kết thúc cuộc họp sớm hơn dự định, tâm trạng rất tốt vì dự án của anh đã mở đầu khá thuận lợi, chưa hẳn là xuất sắc nhưng tương đối ổn vì chưa gặp phải khó khăn gì đáng kể, ngoài việc những cổ đông lâu năm thuộc phe phái của mẹ Hoàng Phi luôn tìm điểm yếu và lỗ hổng để chê trách.

Đình Uy mất vài giây dán chặt vào sấp tài liệu trên tay, kiểm tra lại tất cả các cuộc hẹn, nếu như không cần thiết anh sẵn sàng lướt bỏ.

-“Chiều nay lúc 4h sắp có cuộc gặp gỡ với các bên liên quan về việc xin giấy phép, vậy còn buổi tiệc của bà nội!”

-“Chỉ cần một tiếng!” – Thái Phong bất chợt dừng lại, anh búng tay cái chóc thay cho sự chắc chắn anh có thể lo ổn thỏa và trở về nhà kịp lúc, chưa kể tối nay anh còn có chuyện hệ trọng cần phải làm.

Hiểu ý sắp, Đình Uy nhanh chóng rời đi hướng khác, anh sẽ trực tiếp liên hệ và đặt chỗ cho cuộc hẹn khá là quan trọng này.

Thái Phong trở về phòng làm việc, cái làm anh khó chịu nhất trong ngày hôm nay là những lời ra tiếng vào bàn tán của các cô, các chị nhân viên, mà chủ yếu xoay quanh chuyện anh có ý định lập gia đình sớm, và đã nhanh chóng lan rộng theo cấp số nhân, không dừng lại ở đó, danh tính cô vợ sắp cưới của anh cũng khiến mọi người bán tính bán nghi là cô thư ký.

Trước cửa phòng là gương mặt hằm hằm của Lam Châu như đang châu chực đợi sẵn bên ngoài.

-“Tôi có chuyện muốn nói với cậu!”

Thái Phong không phản ứng, cứ thế đẩy cửa bước vào trong, anh không muốn mọi chuyện bại lộ nếu như cô vô ý cô tứ phun ra những câu từ bất lợi. Tốt nhất là nên nói chuyện nơi chỉ có hai người.

-“Chuyện gì?” – Anh ngồi ngay ngắn vào bàn làm việc, miệng đặt câu hỏi và tay vẫn ấn nút khởi động laptop.

Lam Châu bước đến trước bàn, vẻ mặt không hề thiện cảm, tên chồng hờ này sao lại có thể đứng đưng như thế không có chuyện gì xảy ra, là anh ta diễn giỏi hay bị mất trí nhớ tạm thời.

-“Tôi qua cậu đã đi đâu?”

-“Thế tôi đi đâu cần phải báo cáo cô à?” – Thái Phong hơi nhướn mày, cô lạ quá nhỉ, đột nhiên lại đặc biệt quan tâm hành tung của anh, vốn dĩ không

cần thiết phải trả lời câu hỏi này, nhưng để xem ý định của cô vợ hờ này là gì – “Tôi đến nhà hàng gặp gỡ vài đối tác cùng với Đình Uy!”

- “Hừm. . . Đình Uy chân dài quá nhỉ?”

- “Thì cậu ta vốn dĩ khá cao, chẳng lẽ chân ngắn!” – Anh lập tức chỉnh lại lời cô, một sự thật quá hiển nhiên.

- “Thân hình đồng hồ cát, còn quyến rũ chết người. . .” – Lam Châu lắc đầu bĩu môi, không thể ngờ Thái Phong có thể điều đến mức độ biến hóa từ cô chân dài chuyển thành Đình Uy.

- “Nói linh tinh cái gì đấy?” – Thái Phong bắt đầu thấy cuộc đối thoại có vẻ không ăn nhập, tối qua rõ ràng anh đi công việc cùng Đình Uy, liên quan gì đến câu ám chỉ mập mờ của Lam Châu, phải chăng đang đề cập đến cô chân dài nào đó, mà anh thì là không hề liên quan.

Lam Châu thờ ơ, tức khí với anh chồng giả ngu tài tình đến thế, giờ thì hết nhịn nổi, chắc chắn cô phải mạnh dạn nói lên quan điểm của mình về cuộc hôn nhân này để tránh phiền phức về sau, đại loại như thế bị thiên hạ chê cười khi chồng bỏ bê đi cặp bồ nhí.

- “Tối qua cậu đi cùng một cô chân dài đến nhà hàng, gặp tôi và Bánh Bao, thế mà giả lơ như người xa lạ, hay quá nhỉ, dù sao tôi cũng sắp là vợ cậu, cho dù có là vợ hờ thì cậu cũng không nên có những hành động qua lại công khai như thế ở mấy chỗ đông người. . .”

Lam Châu nói một hơi dài, và Thái Phong vẫn chống tay ngồi lắng nghe những lời cô đang nói, và tất nhiên là anh không hiểu gì sất, cô cứ như bị nhập, nói linh tinh những chuyện thật vô lý.

- “Sau đó còn bảo không quen biết tôi, tôi thì đã đành, còn bé, liệu bé nghĩ sao nếu như cậu lơ nó rồi vài hôm lại chạy đến bắt nó gọi bằng bố!”

Những lời cần nói cũng đã nói, giờ thì xem Thái Phong còn gì chối cãi hay biện minh được thêm nữa, cô nói đúng quá còn gì, thế nhưng với cái vẻ mặt tỉnh bơ càng làm cô tức giận, rốt cuộc trong mắt anh có tôn trọng gì cô hay không.

Trong đầu Thái Phong đặt ra một nghi vấn, rất có thể cô đã nhầm người, sáng nay đi làm anh nhận thấy trong gara ở nhà xuất hiện một chiếc xe hơi mới cóng, có lẽ tên bụi đời kia đã chịu lết về sau khi ăn chơi chán chường.

Một sự nhầm lẫn quá tai hại, khoe miệng anh chọt nhếch lên, là cô ghen khi nghĩ anh đi với gái hay sao?

- “Có thể thôi mà cô cũng làm ầm ĩ!”

- “Cậu cậu. . . làm sao có thể xem là chuyện bình thường được chứ?”

Thái Phong lắc đầu thờ ơ, đừng nói là cô có ý định quản lý anh sau khi kết hôn hoặc đại loại muốn anh cắt duyên với mấy nàng chân dài, chắc chắn anh sẽ không đồng ý, cuộc sống của anh là do anh tự quyết định, anh mặc kệ, lật một sập tài liệu và đôi tay linh hoạt thao tác nhanh trên các phím laptop, tốt nhất là không nên tranh cãi vì anh còn rất nhiều việc cần phải làm.

- “Cô về làm việc đi, đừng quên cuộc hẹn tối nay, đúng 4h cô có thể ra về và sẽ có người đến đón!”

Lam Châu tức điên trước sự bình thản của Thái Phong, nhưng hoàn toàn bất lực, giờ thì sao, lại tiếp tục lơ cô và tập trung vào việc khác.

- “Nhưng không phải tôi sẽ đi với cậu sao?” – Tạm thời gác lại chuyện tối qua, không hẳn là dễ yên nhưng còn việc khác quan trọng hơn.

- “Tôi bận!”

Lam Châu tròn mắt ngỡ ngàng, chuyện hệ trọng như thế mà anh ta có thể mở miệng buông hai chữ *tôi bận*, cô biết xoay sở kiểu gì ở nơi mà mình chưa một lần đặt chân đến.

- “Tôi làm sao có thể tự đến một mình chứ, tôi nghĩ cậu phải có trách nhiệm đưa tôi đi, còn không thì. . .”

- “Họp đồng đã ký rồi, cô không thể đền bù nổi nếu như tự ý rút lui!” – Thái Phong không hề quan tâm đến biểu cảm của Lam Châu, lạnh lùng nhắc nhở nếu như cô vi phạm, hậu quả thật khó lường – “Đừng lo quá, đến đó sẽ gặp nhau!”

*

Bàn ăn nhà họ Lưu!

Gã trai ngủ một giấc dài đến tận trưa và bây giờ đang tận hưởng bữa sáng vào lúc 10h30.

Gần đó là một người phụ nữ trung niên phúc hậu đang ngồi ở chiếc ghế vuông góc với anh, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng cho cậu con trai khó quản, mới đó mà cũng gần cả năm trời đứa con này biệt tăm biệt tích.

Khác hẳn với Thái Phong, cả hai đều đi du học nhưng hành tung của đứa con trai lớn vẫn được cung cấp báo về đều đều từ những nguồn tin đáng tin cậy, còn đứa con út này thì gần như mù tịch. Điều đó càng khiến bà lo lắng hơn khi cả nhà đều dành quá nhiều tình thương, nhưng ngược lại cậu út hoàn toàn bất trị.

–“Sao con đi gì mà đi biệt vậy con, biết cả nhà lo lắng như thế nào không? Bố con mà nổi giận lên là mẹ không có bao che được nữa đâu đấy!”

Một câu chê trách, Lư phu nhân vẫn ngồi bên cạnh nhìn Khải Quân đang cặm cụi ăn nốt phần bít tết do chính tay bà chuẩn bị sáng nay, rõ ràng đã hai tuổi nhưng trong mắt bà vẫn chưa hẳn là trưởng thành. Bà cưng chiều một cách thái quá, bởi vì bà là một người mẹ hết lòng thương con cái, không ngoại trừ một ai.

Khải Quân chưa ư hử, anh vói tay uống một ngụm nước nhỏ để góp phần làm trôi miếng Sandwich xuống vì quá khô.

–“Thì giờ con về rồi đây!” – Cho dù có là một công tử ăn chơi thì về nhà anh vẫn cần một chút dựa dẫm để lấy lòng mẹ, nếu không có bà chắc anh bị chủ tịch Lư Khải Trung tổng khứ ra khỏi nhà không dưới chục lần –“Thương mẹ quá!”

–“Thôi cậu đừng có nịn tôi, mỗi tháng tôi vẫn chuyển tiền vào thẻ cho cậu đều đều không thương được à!” – Lư phu nhân còn lạ gì tính khí của Khải Quân, ăn chơi giỏi thì cũng giỏi biết cách lấy lòng bà, bà nổi tiếng khó tính và nghiêm khắc, nhưng dù sao cũng vẫn chỉ là một người mẹ, của ba đứa con cách nhau đều một tuổi.

–“Thế chẳng phải thương mới về chứ là gì?” – Kéo khăn lau miệng, quét mặt một vòng quanh nhà, đúng là năm nay Lư gia làm tiệc quá hoành tráng – “Mà mẹ bảo có việc gì quan trọng?”

–“Anh con sắp lấy vợ, tối nay sẽ dẫn về ra mắt!”

Khụ Khụ

Khải Quân ho dữ dội khi vừa uống tiếp ly nước dở dang và nghe mấy lời mẹ anh vừa nói ra. Lão anh nổi tiếng lạnh lùng khó gần sắp lấy vợ, anh biết chắc không phải Yến San, vì nếu là cô ấy thì làm gì có chuyện cánh truyền thông không bói móc chuyện hẹn hò để giật tít câu view cho mấy tờ báo, vậy thế cô gái đó là ai? Vị tiểu thư quyền quý của ông đại gia nào trong cái Thành phố này mà có khả năng chinh phục được trái tim vốn dĩ chỉ biết mỗi mình Yến San.

–“Mẹ nói thật chứ?” – Khải Quân chưa thể tin được, anh phải hỏi lại một lần nữa để chắc chắn và đáp lại là cái gật đầu của mẹ.

–“Ăn uống không cẩn thận gì cả?” - Bà thở dài lo lắng.

Ồi lần trở về này đúng là không uống phỉ! Thế quái nào trở lại đúng lúc ông anh dẫn hôn thê về ra mắt gia đình. Nói sao nhỉ? Vậy là anh sắp có thêm một bà chị dâu, hy vọng không giống Lâm Nghiên Hy, chị dâu lớn, người anh không hề ưa ám, một kiểu phụ nữ mưu mô toan tính, lại còn quá đỗi thảo mai và hay giả nai trước mặt bà nội để lấy lòng, em chồng chẳng hà có gì phải soi mói chị dâu, nhưng thật tình quá ngứa mắt trước sự giả tạo có đẳng cấp của nàng ta.

Còn chị dâu mới này, liệu là người như thế nào nhỉ? Chắc chắn anh sẽ không để yên để Thái Phong rước thêm một con cáo về nhà, anh nhất định sẽ xem xét tình hình, nếu anh trai tiếp tục đi theo vết xe đổ của anh họ thì anh sẽ phá, không tán thành để cuộc hôn nhân này diễn ra, kịch liệt phản đối và tìm mọi cách để vạch trần. Bọn con gái bây giờ toàn hàng cao thủ, chưa kể Thái Phong lại không có mắt nhìn người bằng anh, thay vì chịu cảnh bị quản thúc và giám sát từ người nhà, anh sẵn sàng bỏ đi bụi để có cuộc sống riêng tự do thoải mái, và với kinh nghiệm tình trường dày dạn, những cô nàng đánh đả điều ngoa, đua đòi bon chen, phẫu thuật thẩm mỹ các kiểu, hay đại loại nai tơ đội lóp cáo già chắc chắn sẽ bị loại ra ngay lập tức.

Cô ta rốt cuộc là ai? Là người như thế nào?

Em chồng, chị dâu... cuộc chiến không khoan nhượng!

*

Đúng 4h chiều, theo sự chỉ định của Thái Phong, Lam Châu rời công ty và sẽ có người đến đón.

Thế nhưng bằng cách nào để nhận biết người sẽ đón mình là ai khi có quá nhiều người và xe qua lại trước toà cao ốc Lư Thuần, chưa kể không hề có một chút thông tin gì về người đó.

Đứng đợi hơn 10 phút tiếp theo, Lam Châu hơi sốt ruột, lưỡng lự có nên gọi hỏi Thái Phong vì sợ mình đã bị bỏ quên.

Chiếc BMW bóng loáng đỗ phịch trước Lam Châu khi trước khi cô có ý định lục tìm điện thoại. Người cầm lái con xe hàng xịn này thật khiến cô ngạc nhiên...

Là một cô gái rất xinh đẹp, cao sang và quyền quý là tất cả những gì để diễn tả, nhưng tại sao cô gái đó lại cười với cô và còn đang bước đến rất gần.

–“Chị là Lam Châu?” – Cô gái tháo kính mát, nhìn cô chị đối diện một lượt tổng thể từ trên xuống, đúng là không quá khác trong hình và vài lần cô bắt gặp.

Chưa kịp trả lời thì Lam Châu đã bị cô nàng lạ hoắc này lôi lên xe, và yên vị ở ghế bên cạnh cô ta.

–“Chị không phải bất ngờ, tôi là Hiểu Phương, chắc chị biết rồi phải không?”

Đúng là Lam Châu biết Hiểu Phương, nhưng chưa một lần gặp gỡ cũng như không hề nghĩ người Thái Phong giao trọng trách đến đón cô và để chuẩn bị

cho buổi tiệc sang trọng tối nay là vị tiểu thư danh giá này.

-“Nhưng sao cô lại...à không là do Thái Phong, à anh Phong nhờ cô đến đón tôi à?” – Lam Châu cố gắng sắp xếp lại mớ từ ngữ trong câu nói để tránh bị nghi ngờ.

-“Đó là nhiệm vụ của em chiều nay! Giờ thì bắt đầu thôi! – Dù sao cô gái này cũng sắp trở thành chị dâu, việc thay đổi cách xưng hô cũng hoàn toàn phù hợp.

Đúng là anh nào em nấy, Lam Châu còn chưa kịp thắt dây an toàn chắc chắn, chiếc xe đã lao đi một cách điệu nghệ, nhị tiểu thư Lưu Hiểu Phương này thật làm cô trầm trồ ngưỡng mộ, vừa xinh đẹp giỏi giang lại còn lái xe rất ngầu, ôi sao lại có người cá tính đến thế, hời sao Đinh Uy mãi tự hào và cự tuyệt khỏi người con gái khác, vì cô em chồng này quả thực xuất sắc trong mắt Lam Châu

Bạn đang đọc truyện *Sếp Tôi Là Bạn Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.